

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSIZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl: 7 Sayı: 14

Ekim 2001

Kardelen Yayın Kolu

İnternet ve Elektronik Posta Adresimiz

Web : www.sj.k12.tr

E-posta : sj@sj.k12.tr

Kardelen : kardelen@sj.k12.tr

Kardelen tüm sayılar : www.sj.k12.tr
adresine gidiniz ve "kardelen" butonuna
tıklayınız.

Yıl: 7 Sayı: 14
Ekim 2001

**Öz. Saint Joseph
Fransız Lisesi Müdürü**

*Laurent Pichot
ve*

Türk Müdür Baş.Yard.

Halûk Denizli

Genel Yayın Yönetmeni

Nurcan Pehlivanoglu

Inceleme Kurulu

*Nurcan Pehlivanoglu
Mişel Tagan*

Seçici

ve

Yazıcı Kurul

*Tuğçe Merzifonlu
Eda Nasman*

*Duygu Kuzuoğlu
Hande Erguner*

*Aslı Bozluolcay
Çiğdem Dağlı*

Fotoğraflar

Nurcan Pehlivanoglu

Kapak Resmi

Can Bora

Yapım

çözüm

(0216) 346 16 54 Kadıköy

İÇİNDEKİLER

Akarca (Laurent Pichot)	2
Üniversiteye Hazırlık : Özveri ve Disiplin (Haluk Denizli)	3
Kemal Yeri	4-5
Bu Kalp Seni Unutur mu	6
Astrofotografçılık - GAP ve Hayat	7
Sudaki Hayat (Şiir) - Su Kaynağı	8
Ayrılış	9
İhtiyar Kitap Satıcısı	10
Yaşar Reis - Seni Bulmak (Şiir)	11
Beyoğlu'nda Bir Esinti - Birey Toplum İlişkisi	12
Çevre Bilinci - Kullan Değneğini Yarat Mucizeni (Şiir)	13
Meğerse - Martı (Şiir)	14
Mutluluk Oyunu - Sensizlik (Şiir)	15
İyi ki Varsın (Şiir) - Anneciğim (Şiir)	16
Sanat, Medya ve Popüler Müzik - Yunus Emre Şiir Gecesi	17
Sonsuzluğa Özlem - Medyatek	18-19
Kutsal Kentin Büyüsü - Arboretum Gezisi	20
Dijon - Paris	21
Dijon - Paris (Fotoğraflar)	22
Dijon Değişimi, İstanbul Rüyası, Nisan Güneşi	23-24
İstanbul'da Antik Mısır	25-26
Küçük Mutluluklar	27-28-29
III. Sevgi-Saygı-Hoşgörü Amatör Tiyatrolar Şenliği Ödül Listesi	29
Langöz Ormanlarından İstranca Dağlarına - Fabl Örnekleri	30-31
Geleneksel Türk Evleri Fotoğraf Yarışması	32
Sosyal Çalışmalar	33
Türk Rock'ının Bilinmeyen Yüzleri	34-35
Türk-Fransız Kültürel Etkinlikleri	36
Tiyatro Şenliği	37
Punk'ın Mirası New Wave - İnsan ve Doğallık	38-39-40
Tavsiye Ettiğim Kitaplar - Buğudaki Resim	41
Küresel Barış	42-43
Concours Scientifique - Petit Pain	44
Les Jeux de Billes	45
L'élève Georges Zacharoff	46
Se Promener à Taksim - Tünel Square	47
Le Han Saint Pierre	48
350ème Anniversaire - Dans le Cadre de la Francophonie	49
Voyage à Dijon	50-51
L'Enseignement Français et la Presse Française à Istanbul	52
L'Émigration, Ça Pèse Sur le Coeur - Calligrammes, Créations d'élèves	53
Le Francophonie en Classe de 8-A - La Création Artistique	54
Droits de L'Homme	55
Un Drôle de Lobby	56
Le Pouvoir de L'Image - Convaincre Avec L'Image	57-58
L'Image Trompeuse	58
Le Rôle des Médias Dans le Monde Actuel	59
Conception de Sites Web : L'art de la Simplicité	60
La Beauté de la Mélancolie	61
Le Rôle de L'Internet Sur L'Éducation des Jeunes	62
Pessimisme ou Optimisme	62
Le Conditionnement de L'Opinion	63
L'Émigration - L'Émigration, un Choix Difficile	64
Cauchemar et Peine	65
Les Avantages et les Inconvénients de la Publicité	66
La Publicité Embêtante	67
Une Charmante Expérience - Les Jeux Interactifs	68
L'an 1400 - Avant JC Gizeh Plateau Caire	69
Bulmaca	70-71
ÖSS-GSÜ-YÖS Sonuçları ve Yurtdışında Okuyan Öğrencilerimiz	72

AKARCA

C'est fini (ou presque). L'"Ecole Franco-Turc de la Fraternité" est complètement terminée. Le 23 août dernier Mr Hâluk et moi-même l'avons remise à la direction de l'Instruction Publique de Sakarya. Les logements pour les professeurs seront terminés dans un mois. C'est un superbe ensemble que les habitants d'Akarca vont investir dans quelques jours. L'inauguration aura lieu le mercredi 26 septembre à 11h00.

Nous sommes très fier de contribuer à la reconstruction de cette région meurtrie par le séisme du 17 août 99. Ce n'est qu'une pièce dans le puzzle des 117 écoles qui ont été reconstruites dans la région de Sakarya mais c'est une belle pièce qui fera honneur à Saint-Joseph pour de longues années.

250 élèves vont découvrir leur nouvelle école le 10 septembre. Une école flambant neuf: une construction antisismique composée de 9 classes, d'un laboratoire de sciences, de deux salles informatiques –non équipées– d'une bibliothèque, d'un hall polyvalent, d'une salle de musique, d'une salle d'art, d'une salle des professeurs, de plusieurs salles de zümre, une salle d'archives, plusieurs bureaux. A l'extérieur un terrain en herbe permettra aux enfants de jouer au football et un terrain en béton permettra aux

enfants d'exercer leur adresse au basket. Les professeurs ne sont pas en reste puisque 8 logements, 4 pour célibataires et 4 pour des familles seront mis à leur disposition.

Quant au financement, nous avons eu l'agréable surprise de découvrir qu'après le premier donateur, l'Institut des frères des Ecoles Chrétiennes, et avant la Caritas, troisième donateur, c'est Saint-Joseph qui est arrivé en deuxième position. Les petits ruisseaux ont fait les grandes rivières. Les petits dons, les concerts (Idil Biret par exemple), les représentations théâtrales, les ventes de gâteaux, les ventes d'objets divers, toutes ces opérations menées depuis plus d'un an et demi par les élèves, les clubs, les professeurs, les anciens élèves, le conseil de direction ont fini par former une somme rondelette. Cette dynamique extraordinaire est le fruit du travail de chaque élément de la communauté de Saint-Joseph. Derrière chaque pierre de l'école d'Akarca se cache désormais l'âme d'un élève, d'un professeur, d'un ancien de Saint-Joseph. Bravo et merci à la communauté de Saint-Joseph pour sa générosité et sa grandeur d'âme, elle restera toujours cachée quelque part à 160 km d'Istanbul dans la petite école d'Akarca.

3 sept.-01

Laurent PICHOT
Directeur du Lycée

Üniversiteye Hazırlık : Özveri ve Disiplin

Sevgili son sınıf öğrencileri,

Bu yıl, yüzbinlerce genç gibi sizler de üniversite sınavlarına hazırlanıyorsunuz. Öğrenci, veli, öğretmen, dersane yönetimi, kısacası

üniversite adayının önüne geçireceğini ve bu yarışta size avantaj sağlayacağını asla unutmamalısınız.

Öğrenilenlerin, yeterince tekrarlanmadığında unutulabileceğini belleklerinizden çıkarmamalı; öğrendiklerinizi sık sık tekrar etmeli, bunların üzerinde çalışmalısınız. Çoğunuzun yaptığı gibi ne pahasına olursa olsun çok ders çalışmak yerine, etkin ders çalışmayı seçmeli; neye, ne zaman, nerede ve ne kadar çalışmanız gerektiğine, kendi gerçekleriniz çerçevesinde, sizler karar vermelisiniz.

bu işin içinde yer alan herkes bir çaba içinde. Şu andaki amacınız, geçen yıllar kazandığınız çalışma temponuzu koruyarak, belki de arttırarak, ÖSS'ye hazırlanmak. Her üniversite adayı gibi, sizler de ÖSS'de yeterli net sayıları çıkarıp çok iyi puanlar almayı böylelikle de idealinizdeki bölümlere yerleştirilmeyi düşünüyorsunuz.

Düşlediğiniz o aydınlık yarınlara ulaşmak istiyorsanız içten olmalısınız. Sizlere bu konuda destek veren tüm dostlarınızı bağrınıza basmalı, sizi çeldirmeye çalışan dostçuklara ise uymamalısınız. Gerçek bir dostun, asla arkadaşının zararını istemeyeceğini gözardı etmemelisiniz.

Kuşkusuz birtakım ön koşulları var bu uğraşın. Bunlardan biri "Özveri". Özellikle sınava hazırlanan öğrencilerin birtakım özverilerde bulunmaları zorunlu. Sözelimi, sınava hazırlık yılı öğrencinin daha fazla çalışması gereken bir yıl.

Hiçbir başarının ya da mutluluğun çaba gösterilmeksizin, herhangi bir adım atılmaksızın elde edilemeyeceğini unutmamalısınız. Bu dönemde çekeceğiniz sıkıntıların, sınav sonuçları açıklandığında, mutluluğa ve gurura dönüşeceğini düşlemeli ve "biraz daha sabır"... demelisiniz.

Kimi özel uğraşlarına ayırdığı zamanın daha çoğunu ders çalışmaya, tekrara, ders izlemeye ayırması gerekli. Belki de televizyon izlemede daha özenli davranmak zorunda. Sevdiği bir film ya da dizi izlemek yerine ertesi gün yapılacak sınava hazırlanması gerekebilir.

"Hiç gezmeyin, hiç eğlenmeyin, kendinize hiç zaman ayırmayın" demiyorum. Bu, insanın doğasına aykırı. Ancak, bu konularda çok iyi bir sistem geliştirmeli, bu sistemde, dengeyi biraz daha ders çalışmak ve test çözmek lehinde oluşturmamalısınız. Başarılı öğrencilerin, aslında hem etkin ders çalıştıkları hem de yeterince dinlendikleri, eğlendikleri ve kendilerine zaman ayırabildiklerini unutmamalısınız. Sonuç olarak; bu sınava verdiğiniz önemi, davranışlarınızla göstermelisiniz.

Diğer önemli ön koşul ise "Disiplin". Kişinin kendini kontrol edebilmesi; bir sınıf ortamında aynı kaderi paylaştığı kişilerle doğru ilişkiler kurabilmesi; neyi, ne zaman, nasıl yapması gerektiğini bilebilmesi biçiminde özetlenebilecek bir disiplin anlayışı. Öğretmenleriyle, öğrenci arkadaşlarıyla bir sevgi yumağı oluşturabilme, kendi hak ve özgürlüklerinin bittiği yerde başkalarınınkini başladığını kavrayabilme anlayışı.

Tüm çabalarınızın sizleri düşlediğiniz yarınlara ulaştırması dileğiyle.

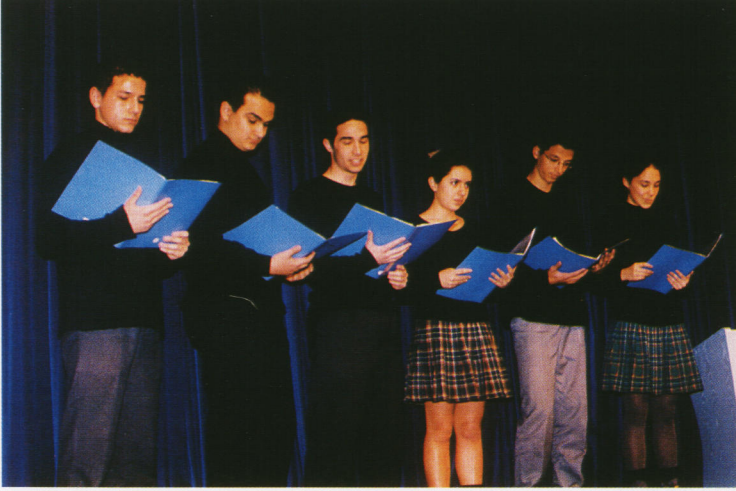
Tüm derslerin, alacağınız puanlar açısından çok önemli olduğunu unutmamalısınız. Bu nedenle, tüm derslere gereken önemi vermelisiniz. Yapacağınız her doğru sorunun sizleri birçok

Hepinize yürekten başarılar.

Haluk DENİZLİ
Türk Müdür Başyardımcısı

Kemal Yeri Kemal Yeri Kemal Yeri

"Mustafa Kemal' in doğum yeri KEMAL YERİ'DİR." Sözü çok manalıdır. Kemalyeri O'nun Arıburnu Cephesinde ilk savaşlarını yürüttüğü gözetleme mevkiine verilen isimdir. Şimdi orada küçük bir mermer sütun yükselir. M. Kemal'in çıkışı oradan ve Çanakkale Muharebeleriyle başlar."

Çanakkale Muharebeleri nedir?

Türkiye'de II. Meşrutiyetin ilanı, ülkenin bir uyanış dönemine girdiğini gösterir. Bununla birlikte bu dönem, dünya üstünde son derece bunalımlı bir çağa rastlamıştır. Emperyalist devletler Türkiye topraklarını hızlı bir paylaşma içine almışlardır. Bosna-Hersek'in Avusturya, Libya'nın İtalya ve Rumeli'nin İstanbul varoşlarına dek Balkan Devletlerince arka arkaya paylaşımı yapılmıştır. Ülkede orduyu kalkındırma çabalarından ve bununla ilgili islah kurulunun işbaşına getirilmesinden beri henüz bir yıl geçmiş, ardından da I. Dünya Savaşı patlamıştır. Hem I. Dünya Savaşının gelişmeleri ve sonucu, hem de savaş sonrasının rengi ve gelişmeleri çağımızın yönünü çizen faktörlerden biridir diyebiliriz.

Osmanlı Devleti, 2 Ağustos 1914'de Almanya ile savunucu ve saldırgan bir anlaşma yaptı. Alman politikası, Balkanlar da ve Doğu'da yeni müttefikler aramaktadır. Savaşa girme zamanı iyi saptanamamıştı. Belli başlı bir yardım alınamamış, Almanya ile coğrafi bir bağlantı kurulamamıştı. Üstelik savaşın merkezi Batı Avrupa'da, güç dengesi Berlin-Paris arasındaki bir eksen üzerinde bulunuyordu. Bu coğrafi, politik ve askeri koşullar altında güney kanatta yer alan Türkiye'nin savaşa bir çırpıda girişi uluslararası zorlamalara rağmen birtakım manevralarla önlenebilir ya da geciktirilebilirdi.

I. Dünya Savaşında Almanya'nın iki cephede birden savaşmak talihsizliği gibi, İngiltere-Fransa-Rusya blokunun da iki cepheye bölünmesi

gibi bir sorunu vardı. İngiltere ve Fransa'nın Rusya kanadı ile bir bağlantısı yoktu. Geniş bir cephe üzerinde insan kaynakları itibarıyla zengin fakat kocaman, hantal, ağır hareketli bir Rusya bu büyük cepheyi besleyecek savaş endüstrisine yeteri kadar sahip değildi. Bu durum İtilaf Devletlerinin en zayıf, en hasta noktasıydı. Fakat Rusya'ya el uzatılırsa savaş en az bir yıl erken biter ve İngiltere cephesi Rusya ile birlikte galip olurdu. El uzatabilmeleri ise ancak Boğazlar yolu ile olabilirdi. Boğazlar ise Türklerin elindeydi, Türkler ise Almanya yanında savaşa girmişlerdi.

1 Ekim'de Boğaz resmen kapatıldı. M.Kemal, Türkiye'ye döndükten sonra başına atandığı varolmayan 19.ncu Tümeni, Tekirdağ'da süratle kurdu. Düşmanın Boğaz önündeki hazırlıklarının ilerlemesi ve genel durumun yeni gelişmeler göstermesi üzerine Boğaz'ın önemi artmış ve hızla takviyesi gerekmişti. Bu

amaçla da Alman mareşali Liman von Sanders komutasında V. Ordu kurulmuştu. M. Kemal de tümeni ile birlikte ordu ihtiyatı olarak Maydos bölgesinde konumlandırıldı.

Yarımadanın nasıl bir ana düşünce içinde savunulacağı ve buna göre alınacak önlemlerin neler olacağı konusunda Türk ve Alman komutanlar arasında temelde büyük görüş ayrılıkları vardı. Liman von Sanders'in aldığı önlemler sağlıklı bir askeri düşünceyi güçlendirmiyordu. M.Kemal'in Çanakkale'de hareket ana düşüncesinin sürekli taarruz noktasında toplandığı kolayca gözlenebilir. Savaşlar sırasında hedef, taarruz, kuvvet tasarrufu, hareket serbestliğinin elde bulundurulması, baskın ve güvenlik ilkelerini her zaman yerinde kullanmıştır. Çünkü Çanakkale Cephesini üç kez yalnızca kendi azmi ve komutanlık üstünlüğüyle kurtarmıştır.

M.Kemal'in 19.ncu tümeni Maydos'a 24 Şubat'ta nakledildi. 7-8 Mart'ta Boğaz'ın ilk kısmına girip merkez kalelere saldıran düşman filosunun hareketi ile 18 Mart'taki büyük saldırı ve yarı yarıya eriyişleri O'nun gözleri önünde olmuştur.

18 Mart - 25 Nisan düşmanın keşif ve oyalama hareketleri ile geçer. Boğazı geçemeyeceklerini anlayınca Saros Körfezi'ne ve Boğaz ağzındaki Anadolu köşesine şaşırtma çıkarmaları yaparlar. 26 Nisan'da ise Seddülbahir çıkartması başlar. O günden itibaren de kara savaşları başlamış olur. Bu sırada M.Kemal, Arıburnu Cephesindedir. Kara saldırısını ustaca durdurduktan sonra 1 Mayıs'ta saldırıya geçer. Taarruz durdurulmuş, kuvvetler tutulan hatlarda mihlanmıştır. Bu başarı üzerine rütbesi yarbaylıktan albaylığa yükseltilmiştir. Son sözünü 9-10 Ağustos'ta Anafartalarda söyler. Bütün cephelerde taarruz vardır. Düşman her tarafta hırpalanmıştır. Ama Conkbayırı kurtarılmadıkça her şey tehlikede demektir. Derhal kararını verir. Conkbayırı'nda taarruza geçer. Taktiği ani ve şiddetli bir baskınla sonuca ulaşmaktır. Conkbayırı da kurtarılır. 20 Aralık'ta Anafartalardan, 3-9 Ocak 1916'da Seddülbahir'den çekilip Gelibolu harekâtını tasfiye ederler.

Batılı müttefiklerini Rusya'ya ulaştıracak yol açılmadı ve böylece Rusya'nın da geleceği görüldü. Rusya'yı ihtilalden kurtaracak son ümit de kayboldu. Bundan sonra Rus cephesinin tarihi hep ümitsiz saldırılar veya savunmalar ama devamlı felaketler, cephe gerisinin gevşemesi, milli ekonominin çöküşü ve milli yapının çöküşü ile doludur. Bu çöküş 7 Şubat 1917'de çarlığın yıkılışı ve 7 Kasım 1917'de Bolşevik ihtilalinin hakimiyeti ile sonuçlanacaktır.

Çanakkale Savaşları içinde M. Kemal, herşeyden önce kendi insancıl varlığını ortaya koymuş, sonra da kendi benliğini yine kendi yetenek, güç ve istekleriyle yoğurarak tarih içerisindeki yerini almıştır. Askeri deha sadece cesaret gibi savaşla ilgili tek bir yetenekten ibaret değildir. Aklın ve duyguların uyumlu bir bütündür. Büyük bir strateji ustası olabilmek için etkin bir devlet adamı, ulusa ve insanlığa parlak bir geleceğin doğru yollarını gösteren bir dünya görüşünün temsilcisi olmak da son derece önemlidir.

Soyut bir stratejinin ufku, savaşla sınırlıdır. Oysa M.Kemal bakışlarını savaşın ötesine taşıyarak savaşı izleyen barışa yöneltmiştir. O, stratejisinde çeşitli devlet araçlarını birleştirmekle kalmamış; bunların kullanımını da gelecekteki barış durumuna güvenlik ve refah yönünden zarar vermeyecek biçimde düzenlenmiştir. Atatürk için zafer bir araçtı. Asıl amaç; yeni ve çağdaş bir Türkiye'nin kuruluşu ve yaratılışıydı.

Atatürk büyük bir asker ve eşsiz bir komutanı ama asla bir militarist değildi, Yaşam çizgisine bakıldığında, kendisini ulusuna adanmış bir insanın demokratik uğraşlarıyla, siyasal düşüncenin bu sürecine de yeni bir yaklaşım getirme isteği görülmektedir. Atatürk için askerlik, ulusunun yaşamına bağlı bir sanattı.

Bir askerlik ustası olmasına karşılık savaş özlemini hiç bir zaman yaymadı. Yaşamında savaşa gerektiği yerlerde ancak gerektiği kadar önem verdi. Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Savaşı sonunda üniformasını çıkardı ve bir daha da giymedi.

Güler KILIÇ

BİLGE KAĞAN HAZİNESİ BULUNDU

1300 yıllık Bilge Kağan hazinesi Moğolistan'da başkent Ulanbator'a 450 km uzaklıkta bir Türk ve 11 Moğol arkeologun çalışmalarıyla gün ışığına çıkarıldı. Aralarında Anka kuşu motifleriyle süslü tacın da bulunduğu çoğu altın 2800 parça, gümüş bir sandık içinde Bilge Kağan Anıtı çevresinde bulundu.

Atlas Dergisi

Bu Kalp, Seni Unutur mu?

Bu Kalp, Seni Unutur mu?

Anıların ve acıların içine uyku gibi çöktüğü günün bitimine yakın, tütsü kokan odasından kaçarcasına çıktı. Hızlı ve kararlı adımları belirli bir mesafeden sonra kaybolmuş bir çocuğun adımlarına dönüştü; endişeli ve ürkek... Dağınık saçları dalga dalga düşmüştü açık alınına...

Derin soluk alışlarının birinde o dayanılmaz baş ağrısını ve yalnızlığını gidermesini umduğu sigara paketini aradı kahverengi ceketinin ceplerinde; ama avucuna gelen bozuk para ve "walkman" ona sigarayı bıraktığını hatırlattı. Beyaz parmaklarıyla alnına düşen ve neredeyse gözlerini kapatacak olan saçlarını geriye attı. İçinde söyleyemediği kelimelerin acısını çekiyordu. Etine gömülmüş bir

cam parçası gibi zaman geçtikçe yarası ona daha fazla acı veriyordu. Zaman onun tersine işliyordu ve sabretmek hiç ona göre değildi. Anlamsız kıldığı her şeyde karşısına çıkan o büyük anlam nereden bulmuştu onu? Oysa o acı verecek şeylerden kaçmayı seçmişti hep. Belki de bu yüzdendi hayatına girmeyi başaran kadınları en güzel anlarında terk etmesi.

Ayrılık sözcüğü çoğu kez onun ağzından çıkardı ama asıl acıyan ve yalnızlığa terk ettiği yine hep kendisi olurdu.

Konuşurken iri ve parıltılı gözleri karşısındaki insanın gözlerinin içinde siyah kitlelerdi. Güzel ve süslü cümleler kurardı. Çoğu insanı etkilemeyi başarırdı; çünkü karşısına çıkan hiçbir insan çekici bir yalana inanmayacak kadar gerçekçi ve belki de güçlü değildi. Biri dışında...

Oydu işte... Sadece, yalnız o kadını sorumlusu tüm bunların. Onu ondan daha iyi tanıyan biri... Yalanlarına inanmayan ve onu büyük acılara boğan tek kadın!

Yine en kolayına kaçmıştı işin; tüm suçu karşısındakine atmıştı; ama bu sefer başaramadı. Gerçek tüm acımasızlığıyla sanki intikam alırcasına gülümsüyordu.

Kadının adı... Adı çok da önemli değildi aslında.

Dalgaların kayalıklara yavaşça vurduğu yosun kokulu bir İstanbul akşamının o huzur verici sahil kıyısında bir yerlere oturdu ama huzur kelimesi çok uzaktı şimdi ona. Balıkçılar çoktan dönmüşlerdi evlerine, deniz kıyısını tika basa dolduran

nefret ettiği o kalabalığı görmemek bile, içinde garip bir burukluk yaratmıştı.

Anılardan başka sığınacak liman kalmamıştı. Hayatı boyunca en sevdiği kadını o... En güzel, en akıllı, en komik, en yalansız, en anlayışlı... Ve en güzel "en"lerin sahibi olan o eşsiz kadın.

Eğlenceli yaşamının en acıklı sahnesinin başrol oyuncusuydu şimdi o...

Hep yanındaydı şimdiye kadar, hep onunla birlikteydi; onun "Günaydın" sesiyle başlardı gün. Kahvaltıda, çayda, dikilmeyi bekleyen yırtık bir çorap söküğünde, biraz geç kaldığında boğulduğu meraklı sorularda, iyi geceler öpücüğünde... Küçük ayrıntılarda saklı kalan büyük anlamlarda hep o vardı.

Koca bedenini küçük bir çocuk masumiyeti kapladı. Dudakları büküldü, gözlerindeki ıslaklık yanaklarında hızlıca indi... Boğazında düğümlenen kelimeler en sonunda döküldü dudaklarından, hem de defalarca. Bu daha önce hep hissettiği ama nedense hiç söyleyemediği, bizim de bildiğimiz ama çoğu kez söyleyecek gücü, cesareti bulamadığımız o iki kelimeydi işte, "Seni seviyorum".

Geç olduğunun farkındaydı, ona en çok pişmanlık hissi veren de buydu, ama duyar belki diye defalarca aynı cümle yükseldi titrek sesinden.

Evet! O, en çok o kadını; "annesini sevmiştii!"

Astrofotoğrafçılık

Daha önce hiç yıldızların fotoğrafını çekmeyi denediniz mi?

Bunun için çok fazla malzemeye ihtiyacınız yok: mümkün olduğunca geniş açılı bir SLR fotoğraf makinesi, bir deklanşör kablosu, bir tripod ve şehir ışıklarından uzak, açık bir gökyüzü yeterli. (Fotoğraf makinenizin pozlamaya uygun olup olmadığını mutlaka kontrol edin!)

Öncelikle deklanşör kablosunu bağlayın. Daha sonra makinenizin odak ayarını sonsuza getirerek diaframı en açık konuma ve enstantaneyi pozlama konumuna getirin (bunun simgesi birçok makinede B'dir). En son olarak objektifi fotoğrafını çekmek istediğiniz gök cismine çevirerek ayarlayın. Bu şekilde makinenizi çekime hazırlamış olursunuz.

Önemli: Unutmayın ki dünya sürekli döndüğü için yıldızlar gökyüzünde sürekli yer değiştirirler. Yani objektifinizi bir yıldıza ayarladıktan beş dakika sonra o yıldız artık objektifinizden görünmeyebilir çünkü batıya doğru hareket etmiştir.

Örneğin Ayın fotoğrafını çekmek

istiyorsunuz. Bunun için 100 Asa'lık bir film yeterlidir çünkü Ayın ışığı kuvvetlidir. Deklanşöre basarak 15'e kadar sayın ve bırakın, bu şekilde 15 saniyelik poz süresi vermiş olursunuz. Bu süreyi değiştirebilirsiniz.

Deklanşör kablosu makineyi sarsmadan çekim yapmanızı sağlar ki bu çok önemlidir çünkü en küçük sarsıntıda dahi fotoğraf bulanık çıkabilir.

Yıldız fotoğrafları için 400 Asa'lık, ışığa karşı daha hassas olan filmleri tercih etmelisiniz çünkü yıldızların ışıkları daha sönüktür, yani çok kuvvetli değildirler. 15-20 dakikalık bir poz süresi verirsiniz yıldızların gökyüzündeki hareketlerini fotoğrafınıza kaydetmiş olursunuz ve ortaya çok enteresan fotoğraflar çıkarabilirsiniz. Bu süreyi de artırıp azaltabilirsiniz.

Unutmayın: Ne kadar çok poz süresi verirsiniz, fotoğrafınıza (gözle dahi görülmeyen) o kadar çok ayrıntı kaydedebilirsiniz.

Önemli: Çekim sırasında makinenizin yakınlarında yakacağınız herhangi bir ışık fotoğrafınızı çok etkiler. Bu yüzden yanınızda önceden camına kırmızı jelatin geçirilmiş bir fener bulundurun; kırmızı ışığın etkisi beyaz ışığınkine göre çok daha azdır.

İyi çekimler!

Aslı GENÇ

GAP ve Hayat

Diyarbakır'a vardığımız zaman karşılaştığımız ilk manzara kurak bir alandı. Çevreye sarının tonları hâkimdi, tek bir ağaç dahi görünmüyordu. Çevredeki evlerin çoğu birkaç yüz yıl öncesine aitti. Hemen her yerde tarihî eser sayılabilecek yapılar görmek mümkündü. Ancak bunlar o kadar bakımsızlardı ki insanda önce "harabe" izlenimi yaratıyorlardı. İşte Anadolu'nun doğusu en genel anlamda böyle bir yerdi! Biz İstanbul'da yaşayanlar için uzak bir yer olmaktan başka bir şey ifade etmeyen Doğu!

Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği ile beraber "İdil Festivali" için gitmiştim oraya. Bu yolculuk sırasında insanları tanımak adına büyük bir adım attığım kanısındayım. Diyarbakır Havaalanı'ndan doğruca İdil'e gitmek için yola çıktık. Çevremde yalnızca yıllardır süregelen terörden bezmiş korku dolu yüzler, cahillik ve geri kalmışlık belirtileri vardı. Bu insanların hayatları ne kadar zor, ne kadar da farklıydı! Kafam allak bullak olmuştu. Neden yaşadıklarını dahi unutmuşa benziyorlardı! En azından ben öyle düşünüyordum. Ne kadar da yanılmışım!

Orada yaşayan insanlarla konuştuğça onların içindeki umudu, yaşam sevincini keşfettim. Yıllarca silah sesleri altında sürdürdükleri yaşam onlara hayatı sevdirmiş, önemini kavratmıştı. Onlar için önemli olan yaşamaktı.

Aranızda, çalışmalarını çok uzun zaman önce başlamış olan GAP hakkında da konuştuğ. Bu proje onlar için hayat demektir. Umuttu GAP! Çalışmalar bittiği zaman onlara kazandıracakları hakkında birçok yorumda bulunuyorlardı. Haftada iki gün musluklardan su geldi mi kendilerini şanslı sayan insanlar artık su sıkıntısı çekmeyeceklerdi. Anadolu'nun doğusunda da yaşam ve ticaret alanı olduğunu hatırlayacaklardı iş adamları. Artık kimse büyük şehirlere, batıya gitmek zorunda kalmayacaktı. İşte bütün bunları düşünerek terör yüzünden kaybettikleri umutlarını tekrar kazanmışlar, hayata tekrar geri dönmüşlerdi. Kısacası GAP onlar için hayat demektir.

Duygu KUZUOĞLU

Sudaki Hayat

*Bir su damlasıyla başladı hayat.
Sessizlik vardı önce.*

*Gök kara,
Gök sıcak.
Ve çoraktı,
Kızgın, kızıl toprak
Güneşin batışı mattı, zalimdi, yakardı.
Nefes alamazdı toprak.
Nereye baksa toz,
Nereye baksa boğan duman;
Elinden bir şey gelmez,
Yalnızca çatlardı.
Ve çaresizliğine,
İçin için ağlardı.*

*Bir gün,
Çağlayanlar oluştu derinliklerinde.
İçine akıttığı gözyaşlarıyla,
Kıpırdadı bir şey en ücra yerinde.
Anladı bu fiyattı.*

*İşte böyle su damlasıyla başladı hayat.
"Böyle doğdu denizler, bitkiler, hayvanlar,
çığlıklar
Ve insan...
Ve insan
Unutmadı fiğ, hayatını suya borçlu olduğunu.*

*Suyla kurdu yuvasını.
Suyla attı tasasını.
Sudan çıkardı geçmişini.
Suyla güçlendirdi memleketini.
Ve sadece suda arar geleceğini...*

*İyiye arar insan,
Güzeli arar.
Temizi arar.
Aradığı tüm bunlar,
Billur bir su damlasıdır.
Bakınca anlar!*

*İyi; ilimdedir, arayıştadır, yorulmadadır.
Güzel; kırlardadır, kuşlardadır, ruftadır.
Temiz; sudadır, çağlayandır!
Yarınlar;
İyinin güzelliklerini yansıttığı,
Temiz diyarlardadır.
Yarınlar;
GAP'tadır.*

Onur DALLIAĞ

Su Kaynağı

Ruhunu hissetmektir önemli olan... Ağlamak, gülmek, mutlu ya da mutsuz olmak... Her şey ruhunun derinliklerinde yatar. Bütün umutsuzluklara rağmen hâlâ su kaynağının kurumadığına dair en ufak bir ışık varsa, gözle görülebileceği en uzak nokta, hayata heyecanını yitirmemişsin demektir. İşte o zaman bütün kapılar açıktır sana. Hiçbir şey engelleyemez seni ama eğer belli belirsiz bir ışık bile göremiyorsan uzaklarda, çok uzaklarda, o zaman sona doğru adım atıyorsun demektir.

Bazen su kaynağının kurumaya başladığını biraz daha önce hissedersin. Çığlıklar atarak yardım istemeye çalışırsın. Ama kimse seni duymaz... Kimse yardımına koşmaz... Çünkü aslında çığlıkların sessizdir ve karanlık, ruhunun içinde çoktan gizlenmiştir. Gizleyen sensindir çığlıklarını... Ruhunun içinde hapseder. Ne kadar yardıma ihtiyacın olduğunu bilsen de yardım arayışların hep sessizdir. Ya korkuyorsundur bir insanın yardım etmesinden, ya da utanıyorsundur... İşte böyle kendi ipini kendin çekerken bir güneş doğar karanlık ruhuna.... Çeker çıkarır seni yüzeye. Aksi takdirde kendi sonunu kendin hazırlarken kimse engel olmaz karanlığının içinden, sonsuz karanlığa koşmana. Artık karanlık sonsuzluk açmıştır kollarını sana ve bekliyordur seni kollarının arasına alacağı dakikaları...

Kimi zaman bir ölüm, kimi zaman bir kabustur seni sonsuzluğa sürekleyen. Kendi sonunu hazırlamana kimsenin karşılamayacağını biliyorsundur. Ama ya cesaretin yoktur bunu yapmaya ya da hâlâ ufak da olsa bir plânın vardır hayata dair. Tükenmekte olan kaynağına su aramak mıdır cesaret? Yoksa suyla beraber kaynağı da terk etmek midir?

Kararın savaşmak da olsa terketmek de sana eşlik etmesi gereken şey, cesaretin ve az da olsa heyecanıdır. Bunlar yanında oldukça karanlık sonsuzluğa doğru da yola çıksan belki sona doğru, belki başta mutlaka bir pırıltı yakalayacaksın ya da o seni yakalayacak....

Ceyda TÜZÜNKAM

Ayrılış

Sabah olup da gözlerimi açtığımda bembeyaz, bulut gibi yumuşacık bir yatağa uzanmış; tertemiz burcu burcu kokan, alnıma kadar çekili bir çarşaf üstüme serili yatıyordum.

Burnuma açık pencereden uçuşan tül perdeleri arasından keskin bir yasemin kokusu geliyordu. Hanım gene sulamış olmalı mübarekleri. Sonra bir..., iki., üç hiçkırık sesi geldi kulağıma içli boğuk... **Allah! Allah! Kim ağlıyordu ki?** Hanım desem son günlerde gayet neşeliydi. Bana bakan hemşire desem; iki aylık maaşını ödemiş, garibanın benden daha hasta görünen yüzüne biraz gülümseme getirmiştım. Başkaaa... Başka kim olabilir? Sonra ayak sesleri geldi kulağıma. Dikkat kesildim. Fısıltılar işitiyordum. Neticesinde fazla bir şey anlamadım; bir tek **'Sabah saat dokuzdaymış'** dediğini duydum bir kızın; sesi de yan komşununkine benziyor muydu ne? Sonra bizim oğlanı duydum. **'Neden ölmüş?'** diye soruyordu. (Ölmüş mü? kim ölmüş?) Artık bizim komşu olduğundan emin olduğum kız, oğlana **'Hemşire Elena, kalp krizi dedi'** dedi. **Elena mı? Ne olmuş Elena'ya? Kim kalp krizi geçirmiş?** Durun da bir kalkıp bakayım derken kasıldım kaldım. Atamıyordum bacağımı aşağı. Zorladım, zorladım...Yok kardeşim bacağı bırak, parmağımı oynatamıyorum.

Neden sonra biri girdi içeri, üstümdeki mis kokan çarşafı kaldırdı. Oğlumdu; gözleri nemli, kızarık... Elime sıkıca tuttu ve **'Ah babacığım, nereye gittin, daha sana ihtiyacımız vardı'** diyordu. Ben, **'Nereye gideceğim oğlum buradayım işte!'** diye bağırırken; o, devamlı **'Niye gittin?'** diye soruyordu. En sonunda **'Ölümün bize çok ağır gelecek!'** dedi. Ölüm mü? Ben mi ölmüştüm? Hadi canım sen de! Bal gibi yaşıyordum işte! Yalnızca hareket edemiyordum.

Aniden felçli ayaklarımdan başlayıp bütün bedenimi saran soğuk terler, sabahtan beri bana hissettiğim, duyduğum bütün küçük parçaları birleştirip sağlam bir ip haline dönüştürerek boğazımı sıkıya başladı. Tanrım ben ölmüştüm! Ne kadar korkulur, kaçınılır bu sondan... Çocukluktan büyükler sayesinde öğrendiğimiz; gençliğimizde bazen çılgınlık, bazen doğal bir istek haline dönüştürdüğümüz; orta yaşlılığımızda son bir nefes ve

ihityarlığımızda da huzura kavuşma olarak sandığımız hayatımızdaki soru işaretlerinden yalnızca bir tanesi... Demek sadece bedenimizin hareketsiz hale gelmesiymiş! Şu anda düşündüğümde bütün bu inançlar o kadar boş geliyordu ki! İnsanoğlunun açıklama merakından dolayı oluşan anlamsız kandırmacalar!

Aklım bütün bunlarla karmakarışık bir durumdayken yatağımın kenarında oğlumun olduğunu unutmuştum. O hâlâ yanımda ellerime kenetlenmiş, kendini ağlamamak için zorluyordu. Kapıdan biri daha girdi. Her gün duymaya alıştığım birinin ayak sesleriydi bunlar. Benim güzel karımın... Zarif ve fark edilmeyecek kadar sessiz bir kuğunun süzülüşü gibi yanıma yaklaştı. Onun da gözleri kızarık, nemli; vücuduysa çökmüş, yorgun... İnce ama güçlü elleriyle oğlumun omzunu kavrayıp, ayağa kaldırdı ve gidip karısıyla ilgilenmesini söyledi. Sesi titrek ama kararlı ve kesindi. Oğlum bir an tereddütsüz ona itaat edip odadan çıktıktan sonra başıma çöküp kapalı olduğunu sandığı gözlerime baktı, baktı, baktı... Elim son bir kez öpüp gül yanağına dayadı. Sonra yine kır çiçeklerinden yapılmış çarşafı üzerime çekti. Kimse asla anlayamazdı neler konuştuğumuzu, neler fısıldaştığımızı ve ben buraya da yazmayacağım çünkü şimdi bedenim ruhumdan ayrılırken fark etmişim ki **HAYATIMIZ DA ANLAMI OLMASINI İSTEDİĞİMİZ ŞEYLER, CEVABINI ANCAK KENDİMİZİN KEŞFEDECEĞİ SORU İŞARETLERİDİR.**

Miray ŞARLAK

Dikkat Yeşil Alan Yok!

İstanbul'da yaşayan 12 milyon kişiye 900 hektar yeşil alan (kişi başına 1.13 m²) düşüyor. Batılı ülkelerde kişi başına düşen yeşil alan 40 m².

Atlas Dergisi

İhtiyar Kitap Satıcısı

Eskiden hep bağırdı: "Ucuz kitaplar! İndirimli kitaplar!" Artık hiç bağırmıyordu. Her zamanki köşesine çekilmiş, kitapları önüne dizmişti. Yolun bir ucundan diğer ucuna koşuşturan insanlara dikkatle bakıyordu. Fakat insanlar, ona ve sattığı kitaplara hiç bakmıyordu.

Hava iyice kararmıştı. Kitapları topladı. Çoğunun ciltleri yırtılmış, sayfaları sararmıştı. Hiçbir kitabın bir sayfası kopmamış, bir kelimesi bile silinmemişti.

Her zamanki saatte evine girdi. Yaşadığı mekân, evden çok bir kütüphaneye benziyordu. Odanın her tarafı kitaplarla doluydu. Birdenbire yere yığılmış kitaplar, dalgalara dönüştü. Kendisini sonsuz bir denizin ortasında küçük bir kayığın içinde buldu.

Kayığın ismi "**Rosinha**" idi. Zaten kayığın yan tarafında "**Kayığım Rosinha**" yazıyordu. Vascancelos'un bu kitabını çocukluğunda okumuştü. Bu kitabın hayaline dalmıştı ki, önünde bir kılıç balığı belirdi. Ve o an birden, çocukluktan çıkıp ihtiyar bir balıkçı olmuştu; çünkü kendisi de Ernest Hemingway'in "**İhtiyar Adam ve Deniz**" romanının kahramanı gibi ihtiyardı.

Daha sonra dalgalar tekrar kitaplara sonsuz deniz ise evin mavi duvarlarına dönüştü. Odanın ortasında uzun süre şaşkın şaşkın durdu. Daha sonra bulaşıkları yıkamak için mutfağa gitti. Mutfığın kapısını geçer geçmez, ne olduğunu anlayamadı. Üzerinde zırhı, ayağında çizmeleri, kafasında miğferi ve altında atı Rossinant ile Şövalye Don Kişot olmuştu. Karşısındaki buzdolabı yel değirmenine, yel değirmeni de Don Kişot'un gözünde bir canavara dönüştü.

Don Kişot, ta İspanya'dan İstanbul'a gelmişti. Macerayı seven, üçkâğıtçıları sevmeyen Şövalye Don Kişot, elindeki mızrak ile canavara aniden saldırdı. Hızla canavara yaklaştı. Tam canavara çarpacakken canavar, buzdolabına dönüştü. Kendisi de kapıyı geçmeden önceki haline...

Daha sonra buzdolabına doğru niye deli gibi koştuğunu uzun süre düşündü. Bulaşıkları yıkadıktan sonra tekrar odasına döndü. Bu sefer bir anda yere yığılmış kitaplar, bugün sokakta gördüğü insanlara dönüştü. Çekinerek sordu:

- Kimsiniz siz?
- Unuttunuz mu hocam? Hababam sınıfıyız.
- Demek öyle. Peki hanginiz İnek Şaban?

- İnek Şaban benim hocam. Bugün galiba sizin kel kafanız pek iyi değil.

- Demek ben de Kel Mahmut'um.

- Pes yani! Kendinizi de bilmiyorsunuz... İnşallah bizi hatırlıyorsunuzdur. Ben Güdük Necmi.

- Ben Tulum Hayri.

- Ben Damat Ferit.

- Ben de sınıf mümessili Palamut Recep.

Birden Hafize Ana, elindeki zili çala çala okula dönen evin koridorlarında koşmaya başladı. Öğrenciler hep bir ağızdan "İyi günler Mahmut Hoca" dediler ve hepsi bir kitaba dönüştüler.

Geride Rıfat Ilgaz'ın "**Hababam Sınıfı**" adlı kitabı ve Hafize Ana'nın demlediği çay kaldı.

Korkarak elini başının üzerine koydu. Saçlarını okşayıp kel olmadığını anlayınca derin bir nefes aldı.

Ertesi sabah her zamanki saatte kucağındaki bir kutu kitap ile evden çıktı. Her zamanki köşesinde kitaplarını satmak için dizmeye başladı. Üç kitap dikkatini çekti. Bunlar son okuduğu **Ernest Hemingway**'in "**İhtiyar Adam ve Deniz**", **Cervantes**'in "**Don Kişot**" ve **Rıfat Ilgaz**'ın "**Hababam Sınıfı**" adlı kitaplarıydı. Sanki bu üç kitabın kahramanları kendisiydi.

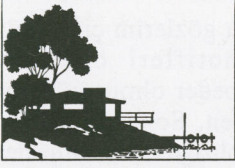
Akşam evin yolunu tuttu. Onu acı bir olay bekliyordu. Yangından dolayı evi yanıp kül olmuştu. Evle birlikte kitapları, kitaplarla birlikte hayalleri de...

Hayalsiz yaşayamazdı, pek yaşayamadı da...

Alican DURBAŞ

Yaşar Reis

Her zamanki gibi sabah kahvaltımı ihmal etmeden saat on civarlarında dışarı attım kendimi. Ne de olsa daha yeni taşınmışım buraya. Yerleşeli bir hafta bile olmamıştı ama ada insanlarının o sıcak, sevecen tutumlarının yardımıyla adaya alışma konusunda hiç zorluk çekmeyeceğimi daha o günlerde anlamıştım.

Sanki bambaşka bir yerdi Burgazada. Şehrin o gözlerini hırs bürümüş insanları burada yerlerini hayatlarında boğazlarından bir lokma bile haram geçmemiş, dürüst, çalışkan insanlara bırakıyorlardı. İnsanların yanısıra adanın o eşsiz güzellikteki tabiat özellikleri insana cennet-teymiş hissi veriyordu. Meyve ağaçlarının gölgesinde kalan, sahile inen o dik yokuşu birkaç yeni tanıdığım esnafa selam verdikten sonra indim. Sahilde ufak bir yürüyüş yaptıktan sonra rihim yanında bulunan kahveye girdim.

Mevsimlerden kış olduğundan herkes kalın kalın giyinmiş ve sobanın yanındaki yerini almıştı. Bir yandan oyun oynarken diğer yandan da sıcacık, yeni demlenmiş taze çaylarını içiyorlardı. Dışarıdaki soğuk havanın etkisiyle herkes bir köşeye çekilmişti.

Birdenbire gözüme bir adam ilişti. O rihimda bulunan sandallardan birinin arkasında yalnız başına oturuyordu. Yaklaşık yetmiş yaşlarında, iri yapılı, çengel burunlu, sakallı, siyah gözlü bir adamdı bu. Yüz ifadesi anlatılamayacak

kadar üzgün olduğuna inanmamı sağlamıştı. Elinde sigarası, sandalın arkasından engin denizlere bakarak öyle derinden bir ah çekiyordu ki etkilenmemeniz mümkün değildi. O soğuğa rağmen orda duruyordu. Ara sıra çayından yudumlanıyordu. Sarı çizmeleri, siyah yeleği, keten pantolonu ve kafasındaki lacivert denizci şapkasıyla dışardan bir reis havası uyandırıyor. Onla konuşmak ve üzüntüsünü paylaşmak istedim ama onun yalnız kalıp, insanlardan bir an olsun uzak, düşünceleriyle başbaşa kalmasının daha faydalı olacağını düşündüm.

Daha sonra kahveci Hüsnü dayıya o adamı sordum. O da bana onun adanın en delikanlı, en babacan ve en iyi kaptanı olduğunu söyledi. Çocuğunu doğururken karısını kaybetmişti. O da bunun üzerine oğlu Temel'e hem baba hem de ana gibi bakarak onu büyüttü. Temel'de babası gibi dürüst, çalışkan ve iyi bir kaptan oldu. Geçen hafta tek başına adanın arkasına ağları toplamaya gitmişti ki gidiş o gidiş. Kışın denizin şakası olmaz. Lodos öyle bir patladı ki zavallı Temel daha yarı yoldayken onu batırdı. Ne Temel'den ne de takasından bir haber alınamadı. Lodos dinince onu aramaya çıkan diğer balıkçılar sahile yakın bir yerlerde cesedini buldular. Yaşar Reis o günden beri kimseyle konuşmuyor. Suçu hep onu yalnız bıraktığı için kendisinde arıyor ve kendisini hiç affetmiyor. Hafta içinde onu Yaşar Reis'in memleketi olan Trabzon'da toprağa verdiler. Reis'te dün geldi adaya. Artık kimsesi kalmamıştı, bizden başka. Anlayacağın çok kötü durumda. Allah yardımcısı olsun. Ya Emre böyle işte. Kimin ne olacağı belli olmuyor.

-Eyvallah Hüsnü dayı, sağolasın! Hadi ben kaçayım abi, sonra görüşmek üzere.

Emre KAYNAR

Seni Bulmak

Sıcacık bir öğle vaktiydi;
Seni yazmaya karar verdiğimde;
Güneşli bir akşamüstü;
Kağıdında tek kelime yoktu
Dolunayı gördüğümde gökyüzünde;
Sormaya başladım gelmevişinin nedenini;
Ama bulamadım...

Gece de bekledim seni gözüümü kırpmadan,
Sabahın altısını edene;
Köşedeki fırından taze ekmek kokuları gelene;
Karşıdaki ev panjurlarını açana kadar
bekledim.
Sonra yine sordum kendime;
Neden hep kalbimdeyken seni kağıda
dökemiyorum diye;
Ve buldum...

O kadar derine yerleşmişsin ki;
Çıkaramıyorum kalbimden seni yazmak için bile olsa;
O kadar değerlisin ki benim için;
Heyecanlanıyorum seni anlatmaya çalışırken;
Ne bir düzgün kelime,
Ne de anlaşılır bir cümle çıkıyor ağzımdan;
Düşünüyorum nasıl başka türlü anlatabilirim seni diye;
Ve buluyorum...

Anlıyorum seni bulmam gerektiğini;
Nice uzun yolları aşacak olsam bile;
Anlıyorum seni en iyi senin anlatabileceğini;
Seni kağıda en güzel yine senin kağıda dökebileceğini;
Biliyorum geldiğimi öğrensen beni bekleyeceğini;
Geliyorum o hâlde, benim hayatıttaki en iyi arkadaşım!!

Melis SİNANOĞLU

Beyoğlu'nda Bir Esinti...

Sabahın griliği yavaş yavaş kendini güneşin sarısına teslim ederken insanların monoton hayatlarından bir sayfa daha kapanmıştı. O uzun ve devamlı kalabalık arnavut taşı cadde her zamankinden

daha güzel görünüyordu kar taneciklerinin güzel motifleriyle. Yürüdükçe ayağımız altında ezilen kar taneciklerinin mükemmel ritmiyle biraz daha kaptırıyordum bu müziğe kendimi. Etrafımdakilerin varlığını ya da yokluğunu önemsemeksizin yüzyılların tozunu üstünde tutan binalara teslim ediyordum kendimi ve de o evlerde yaşamış insanlardan biri oluveriyordum kasvetli camlardan bakarken.

Doluveriyordu gözlerim çift sıralı, hırpalanmış, motifleri özellikle parçalanmış, derbeder olmuş güzelim yapıları incelerken. Sonunda korkuyordum kendimi müziğe teslim etmekten ama kendimi bir türlü alamıyordum. Bu koku, bu müzik... Kimbilir neler yaşanmıştı bu belki yüz belki iki yüz senelik binaların içinde... Belki acılar, belki mutluluklar...

Bir anda kendime geliyordum bu güzelim rüyadan, gerçeğe dönüp ağlıyordum kar taneciklerinin ıslatıp renklerini değiştirdiği ahşap binalara... Ve uzaklaşmaktan alamıyordum kendimi. Güneş sıcaklığı beni başka yerlere doğru çekiyordu ve unutmak istercesine kaçıyordum bu müzik ve rüyadan.

Segâh TOSUNLU

Birey-Toplum İlişkisi

Ruhbilim ve toplumbilim açısından bakıldığında birey deyince toplumu meydana getiren insanları tek tek ele almaktan bahsediyoruz. Elbette ki bu birey toplumsal ilişkilerin bütünüdür. Başka bir deyişle onu toplumsal ilişkileri biçimlendirir. Demek ki birey ne türlü bir sosyal, ekonomik, politik formasyon içindeyse o türlü belirlenmiş ve oluşmuş demektir.

Tarihsel süreçte ortaya çıkmış olan sınıflı toplumlar bireyin serbestçe gelişmesini engellemiştir. Bireyin gelişimi herkesin gelişimi ile eşleyişle içinde bulunduğu toplumun gelişmesiyle paraleldir. Birey tüm yönleriyle ancak toplumcu bir toplumla gelişebilir. Bu bir iddia veya varsayım olmaktan çok bilimsel açıdan açık ve kanıtlanmış bir saptamadır. Çünkü toplumcu toplumda bireyin gelişmesini engelleyen çeşitli baskılar ortadan kalkmıştır. Öyle ki toplumcu toplumun gerçekleşebilmesi esas olarak bu baskıların ortadan kalkmasına bağlıdır. Bu demek ki toplumcu toplum bireyin çok yönlü gelişmesini zorunlu olarak gerçekleştiren bir toplum biçimidir. Kölecilik toplumunda **"herşey köle sahibi, efendi için"** idi, feodal toplumda **"herşey feodal beyler için"** oldu, son dönemin kapitalist toplumlarındaysa **"herşey sermaye için"**dir, her yönüyle insanın birinci plâna konulduğu toplum biçimi ise elbette ki toplumcu toplum düzenidir.

Bireyle toplum arasındaki uyumsuzluk geçicidir, temel olan birey ile toplumun uyumlu bütünsel birliğidir. Burjuva ideologlarınca sınıflı

toplumlardaki birey toplum uyumsuzluğu geçmişe, geleceğe yayılarak değişmez bir yasaymış gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu, yanlış ve kasıtlı bir ileri sürüştür. Bireyle toplum arasında ilkel toplumda hiçbir anlaşmazlık bulunmadığı gibi toplumcu toplumlarda da birey toplum çatışması ortadan kalkmıştır. Bu çatışma bütünü ile mülkiyet ilişkilerinin ortaya çıkışıyla eş zamanlı olarak meydana gelmiştir. Sonrındaysa kapitalist rekabet mantığının ortaya çıkışıyla bu çatışma çok daha ahlaksız, edepsiz, korkunç boyutlara taşınmıştır.

Felsefe Kolu

Çevre Bilinci

Çevrecilik, günümüzde pek çok ülkede en önemli konu haline gelmiştir. Örneğin, çevrenin atar damarı sayılan çiçek yetiştiriciliğinde en önde gelen ülke Hollanda'dır. Dünyada laleleriyle ün kazanan bu ülkeye, lale soğanı ilk kez 16. yy'da Türkiye'den götürülmüştür. Vazo çiçeği yetiştirilen belli başlı ülkeler arasında İsrail (lale, mimoza), Singapur, Tayland ve Sri Lanka'yı sayabiliriz (orkide ve yeşil bitkiler). Sayı ve çeşit göz önüne alınırsa çiçek yetiştiriminde en büyük pay ise Fransa'nındır. 7000'den fazla kuruluş, karanfil, gül, mimoza, sarı papatya, ihlamur, nane, anason, pelin ve centiyane gibi bitkiler yetiştirir.

Saydığımız bu çiçek, ağaç ve bitkilerin sayısından çok türler vardır ülkemizde. Hele Akdeniz bölgemiz çiçek cennetini andırır. Eski insanlar, ağaç, çiçek, su, dağ, yeşillik olan yerde mutlu olunacağını söylerlermiş. Biri dışında hepsi fazlasıyla var okulumuzda. Öyle ki gül, çiçek, ağaç, kuş bolluğu var bahçemizde. Öğretmenler odasında ve yönetim salonuna girişti "KENTİYA- DRACİNA (trikolor) BENJAMİN" çiçeklerimiz vardır.

Caporal Evi'nden öğrenci yemekhanesinin bahçe giriş kapısına kadar iki sıra halinde ZAKKUM, aynı yönde bina boyunca tek sıra halinde ATEŞ çiçekleri dikildi.

1993-1994 mezunları kendilerine ayrılan bir bölümü ağaçlandırdılar. Basket sahasından hazırlık bahçesine kadar olan bölüme de ZAKKUM ağaçları dikilmiş bulunmaktadır. Sonuç olarak: Yeşilin,

gökdelenler yükseltmek için arsacılarca, yapsatçılarca hızlı bir şekilde yok edildiği günümüzde Aşık Veysel'den "Dağda çiçek açar", Yunus'tan "Bu dünya bir gelindir, yeşil kızıl donanmış", Nâzım'dan "Güneş doğarken kuşlar ötüşür", Goethe'nin sözü: "Doğa, her yaprağında en derin yazılar olan birinci kitaptır", sonra Can Yücel'in "Bu gül bir şeyin anısı olacak, ama neydi unuttum. Ama kim bilir belki de sabah sabah yeniden uçan umudum." geliyor aklı. Bu güzel dizeleri okuyunca insanın gönlünü bir güzellik sarıyor. "Bir ağaç, herhangi bir prenten daha soyludur." diyen Alexandre Pope, yerden göğe kadar haklıdır. Değil mi?

"İnsanı daha az değil, doğayı daha çok severim." sözünü anımsadım.

Yaşamınız çiçekler gibi renkli ve güzel olsun.

DOST
(Halil Kudat)

Kullan Değneğini, Yarat Mucizeni...

Herşey, bitti dediğin anda,
Başlar desem inanır mısın?
Olumsuzluklar senin yanında,
Şans ise olumsuzlukların
yanında yer aldığında,
Bir mucize olsa,
Ve yaratması sana kalsa,
Yaratır mısın?
Başarısızlık sardığında
dört bir yanını,
Sifirli bir değnek gelse,
Hayatını değiştirse,
Ve bu değnek sana verilse
Kullanır mısın?
Sifir inanmak olsun,

Değnekte sen ol.
Seni yüreklendiren ise
Başardığın anki coşkun olsun.
Yeni bir başlangıç için
Artık her şey elinde senin
Şimdi dur ve karar ver.
Başlatmak mı bitirmek mi?
Başarmak mı? Kaybetmek mi?
Yoluna devam edecek misin?
Pes edersen eğer,
İleride kendini
affedebilecek misin?
Bir düşün;
Elde edemediğin güzellikler
Yaşayamadığın sevgiler,

Gerçekleştiremediğin hayaller,
Hepsi elindeki değnekteler.
Kaçırdığın fırsatlar,
Unutamadığın aşklar,
Değerlendiremediğin dakikalar,
Hepsi o değneğin ucundalar.
Başlatmaya ve başarmaya,
Karar verirsen eğer,
Kendine güven,
Ve yeni bir başlangıç için,
Kullan değneğini,
yarat mucizeni...

Can YÜKSEL

Meğerse...

Meğerse...

Meğerse...

Güneş batmıştı çoktan. Ardında bir kızılık, bir ateş. Hava gitgide maviden siyaha kesiyordu. Vapur, Boğaz'ın her geçen dakika renk değiştiren sularında büyük bir homurtuyla ilerlemekte...

Beşiktaş'ın insan kalabalığı şimdi yerini eski vapurun köhne salonundaki birkaç gazete hışırtısına, düzenli aralıklarla sessizliği bozan aksırmalara bırakmıştı. Bu akşam nedense vapur pek kalabalık değildi. Koca salonda beş on kişi ya var ya yoktu. Bir ara öbür uçtaki kahverengi kapı gıcırdayarak açıldı. İçeriye orta yaşlı bir çaycı girdi. Saçına kır düşmüş, beyaz önlüklü adam sağ eliyle tuttuğu parlak tepsiyi türlü içeceklerle donatmış; ayağında siyah takunyaları, osmanlıvâri bir edayla yürüyordu. Şimdi تنها salonda bir yandan elindeki tepsiyi avare tavırlarla iki yana sallayan, bir yandan da şaşkın gözlerle etrafına bakınan bu adamın ayak sesleri duyuluyordu. Onu hemen tanıdım. Ne zaman Beşiktaş'tan Kadıköy'e gitmek için vapura binsem hep dikkatimi çekerti. Uçuşan martılara bakıp hayallere dalsam o gür sesiyle beni uyandırır ve her seferinde aklım bu ilginç adama takılır, zihnimin işlek bir köşesini işgâl ederdi.

Sahi kimdi bu adam? Belki Anadolu'nun dağlık bir köyünden kalkıp hayatını kazanmak için İstanbul'a gelmişti **"Taşı toprağı altındır"** diyerek. Ayak basar basmaz büyük şehre daha önce hiç görmediği denizi görüp büyülenmişti. Hele o şirin vapurlar yok muydu; hepsine hayran kalmıştı. Ve beyaz, vızır vızır işleyen bu vapurlarda çalışmaya başlamıştı. Bu arada evlenmiş, çocukları olmuştu belki de. İşte yine karşımdaydı. Ütüsüz ve kim bilir kaç yıllık lekelerle dolu siyah pantolonunu ikide bir yukarı çekip düzeltiyordu. Geniş salonda gezinerek kalın sesiyle eski koltuklara kurulmuş birkaç kişiye tepsisini dolduran içecekleri göstererek: **"Kola, ayran, Fanta, gazozzzzz isteyen var mııııı?"** diye sormaya koyuldu. Kimse orali değil. Baştan başa dolaştı. Sonra tekrar dönerek yineledi: **"Çay içen var mı? Çaaayyy, çaaayyy?"** Bana doğru gelince bir çay istedim. Küçük siyah gözlerini üzerime çevirerek yaklaştı. Parayı uzattım. **"Nerelisin?"** diye sordum. **"Doğma büyüme İstanbulluyum"** dedi. Tepsiyi yere koydu; başladık muhabbete. Bir o sorar bir ben. Bana yaşamından bahsetti. Adı Muhsin'di. Doğmadan önce ailesi çalışmak için İstanbul'a göç etmişti. Tahminimin aksine bekârdı ve hiç çocuğu yoktu. Senelerdir vapurlarda çalışıyordu. Bu sırada vapur iskeleye yanaşmıştı. Muhsin Ağabey'e **"İyi akşamlar"** diyerek yerimden kalktım. Kadıköy'e ayak bastığımda akşama yazacağım iki üç satır belirmişti kafamda.

Cem SAVAŞ

Çılgık çılgıña şarkılar söyler martılar dalgalar
binbir cilveyle

Acı mıdır, aşk mıdır, tutku mudur martının
şarkısı?

Gel-gitleriyle sarsılır denizin; mavi sevgilisinin;
denizinin

Hazin bir acıya damlar kanlı damlaları;
gözyaşları damlar martıların

Artar, artar damlalar; sel olur, sevgilisine
karşır, deniz olur

Martının gözyaşları...

Söküp atamaz ki martı aşkım yüreğinden;
kanadı kırılrsa bile asla!

Çağlar durur küçücük kalbinden kanat
çırpışlarına artar aşkı

Her çılgılda biraz daha; daha da fazla coşar
coşar ah gözü katran karası...

Katran karası dönüşür bir derin maviye; akar
sevgisi dalga dalga denize

Hayat bazen tatlıdır; aşkın tadı, denizin tadı...
Sevebilir mi; sevdalanabilir mi ki bir daha martı

Ne hacet; martı için denizi unutmak, söküp
atmak, o güzelim yürekte

Öyle bir şarkı söyler ki martı; ne fiş bir sesi
var ne de bir anlamı

Hiç sevmeyen; sevemeyen; sevilmeyen;
sevilemeyen

Martının sesini duyar mı?

Ağlama martı ağlama! Karışsın sevdan
çılgıña

Bırak sevdalanmaya, anlamasın, duymasın
sesini; aşkı olanlara anlatma

Bir başka aşk yasağ sana; çırp kanatlarını sen;
özgür... Aldırma.

Çılgık çılgıña...

Gel beraber haykıralım aşkımızı tüm dünyaya...
Sonsuz denizler sonsuz aşklar boyunca!

Tuğçe MERZİFONLU

Martı

Mutluluk Oyunu

Sahil boyunca dolu bir kafayla yürüyordum. Ellerim nedensiz titriyor, kayalara değişik bir dille haykıran denize özenmeye başlıyordum. Şüphesiz ki arkamdan esen sert rüzgarın sırtımdan içeri girmek gibi bir isteği vardı.

Rüzgârın her farklı dalgasını sırtımda hissediyordum. Birşeylere zorlar gibiydi beni. Ayaklarım usulca yolu takip ediyor, yüzüm bulutlardan aydınlanmasına ara vermiş güneşin bulunduğu grimsi gökyüzüne bağlı kalmıştı. Göğün tekrardan mavi olmasıyla bazı şeylere dalıp gitmek istiyordum. Sahil oldukça sessizdi. Kendimi unutturmaya çalışıyordum. Çünkü ben artık yorulmuştum! Bazı şeyleri başarabilme hırsı, bazılarını fazlasıyla sevmek azmi beni artık durdurmuştu. Yaza daha ne kadar vardı ki? Yaklaşık bir ay? Ama, ben artık eskiye çelik kapıları kapatıp, geleceğe de surlar öreerek şimdiki paylaşmak istiyordum kendimle. Birden, arkamda beni itmeyi kesmeyen poyraz gücünü daha da arttırdı. Deniz yavaştan çıldırmaya başlamıştı ve gökyüzü, güneşin korkup terk etmesiyle tamamiyle daha koyu bir tona bürünmüştü. Oradaki banklardan birine oturdum. Dümdüz ufuğa baktım ama fayda yoktu. Nasıl değişebilirdim? Nasıl yeniden kendimi bana ait olan bir istekle yaratabilirdim? Bir an önce yola koyulup, eve yürümeye başladım.

Yıllardır değişmeyen odam bana ilk defa farklı görünmüştü. Belki de bazı şeylerin kıvılcımlaşmasıydı bu. Ama, elindekilerle mutlu olmayı Küçük Prens'ten öğrenmişim. Yine de melan-

koli dolu anılarım her zaman için sabit bir biçimde ağlamamla sona eriyordu. Alıngandım, kırılmalı bir kişiliğe sahiptim ve herşeyin güzel olmasını bekliyordum. Temelden bir değişim lazımdı. Ne olacağını biliyordum ama sorun nasıl olacaktıydı. Bilmiyorum, belki de çok abartıyordum. Ama, kurduğum hayallerde her zaman doğa üstünlüğünün payı olması belki de farklı olmayı kılıyordu. Zaten, her insanın farklı olduğunu düşünüyordum. Yaşam tarzı, konuşmaları, hissettikleri ise... Fakat ben, yarattığım fantastik dünyadan birkaç adım dışarıya çıkmak zorundaydım. Geçen senelere göre artık daha da kabaydım. Çabukça sinirlenebiliyordum, insanları kırabiliyordum. Buna en çok üzülen de annemdi. Her sabah ona "trip" atarak evden ayrılıyordum. Ne bileyim, ihtiyacım olan şey belki de sadece boş zamanlardı. Kendimi yeniden doğuracaktım! Okuduğum fantastik roman bana epey yardımcı olmuştu. Pembe gözlüklerle bakmanın ne demek olduğu, ne ifade etmek istediğini kestirecektim. Yalnızca isteyecektim...

Ve denedim de.. Bir gün, hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Zaten böylesi de daha iyi. Kendimi unutmaya başladım. Kendimi kay-be-de-bildim! Aklımda beni uyaran devamlı bir çağrı vardı : "Gördüklerini yeniden gördüğünde farklı davran!" Gözlerim kapalı hiçbir şey ama hiçbir şey

düşünmedim. Ne iyi yanlarımı, ne hatalarımı ne de anılar. Zamanı bir sihirle durdurdum; damlalar yavaş yavaş yeniden dünyaya gelme amacıyla aktı. Bedenimden ilk defa ruhum ayrıldı, üstüne bilerek attığım "kara çarşaf"ı fırlatıp, yırtıp yok etti, özgürdü. Onun içindek yıldızı parıldattım. Huzurluydum ve bedenime tamamen temiz bir biçimde ruhum yeniden oturmuştu. Kara yükü üstümden atmıştım. Rahattım, hazırdım. Sonra alev oldum, buz oldum, sen oldum, onlar oldum, kuş oldum, güneş olmak istedim. Yeniden başlangıç için bir martı gibi mutluydum.

Artık biliyorum ki, insanoğlunun eğer ki özellikleri bir süre sonra kayboluyorsa, kendini üzüyorsa, onları tekrar aramak gerekir. Ben, bir sınav yolculuğundan başarıyla dönüyordum. Eğer ki insanda her zaman bir bağımlılık duygusu, yani sevgi var ve âşık olduğumuz insanlar varsa (dost, sevgili, teyzem) onlar yanımda, bana güç vermekteler. Fakat Petit Prince gibi, normalde de somut yalnızlık beni geçerse bir daha deneyeceğim. Hayatı ellerimde sıkı sıkı tutmayı bırakmaya çağım. Avuçlarımdan kaçmasın. Bilmem artık hayatın ne manaya geldiğini bir ara anlarım, kendimi güçlü bir imparatorluk gibi ayakta tuttuğumdan sonra... ve de anlar... Ah! onlar!... (içimden fıskıran canlı insanlar...)

Can BORA

Sensizlik

*Gecenin sonsuz karanlık boşluğunda
Beni terkeden bir de uykularım vardı
İlk ışıklarla hayat bulan umut tomurcukları
Haykırışlarımı artık saklamama izin
vermiyor*

*Gökleri yararcasına çıkan sesim
Dolup boşalan zalim kadehler*

*Gözlerimden akan tuzlu yaşlar
Hiç biri dindirmiyor hasretini.*

*Beni deli ediyor sensizlik
Sensiz yaşamaya alışmak
Uzakta olduğun her gün
Ben de aynı senin gibi ölüyorum.*

Handan KORTAK

İyi ki varsın...

Hayalet bir bavul kapımın dibinde bekliyor
Sana gelmeye hazır bir yolcu olmuş.
Ben...
Bense çoktan gömülmüş bir hayalet
Cinayetim aydınlatılmamış,
Ama hâlâ özgür olamayan,
Bir türlü "Hayırlı yolculuklar!" diyemeyen
kendine.
Orada olduğunu bilmek iyi bir başlangıç
yolculuk için

Ama istasyon yasak hayaletlere.
Ürkütürmüş sevgimiz bu nefes alan çamur
topluluğunu,
Korkarlarmış birbirimize dokunacağız diye...
İkimizi hor görüp ateşe vermek istemeleri
komik
Bir yanyana olsak;
Biz yakacağız zaten birbirimizi
Ah bir bilseler seni ne kadar sevdiğimi....

Nihan KARA

Anneciğim

Tipki bir kediye mamasını uzattığında önce ürkmesi gibiydi
hissettiklerim,
Dokuz aylık karanlık ve yalnızlıktan sonra sana kavuşunca...
Kalbim çırpınan kuşların kanatları gibiydi,
Kucağın yuvam olmuştu;
Sığıp dinlenebileceğim...
İşte insanoğluna ilk minnettarlığımı,
O zaman hissetmiştim...

Küçücük gözleriyle buğulanmış camların ardından karın yağışını
izleyen çocuklar gibiydim;
Dışarıda oynayanların arasına karışmaya hevesli,
Ama evinden uzak kalacağı için kaygılı...

Derken günler geçti,
Onların arasındaydım işte...
İlk düşüştümü hatırlıyorum anne,
Yardıma koşan arkadaşlarımı,
İlk hatamı hatırlıyorum...
En iyi arkadaşımın kalbini bana en güvendiği sırada kırışımı...
Tipki güneşin kışın ortasında parıldayıp,
Sonra aniden terketmesi,
Yerini kara bulutlara bırakıp,
Çiçekleri ölüme mahkum etmesi gibi...
İlk aşkıma hatırlıyorum anne...
Kalbime yağın küçük damlaların,
Birkaç sözcükle alev alışı...

Zaman...
Herşeyi öğrettiği gibi yalnız yaşanamayacağımı da öğretiyor...
Sen dallarınla ne kadar uzanırsan güneşe;
O da sana o kadar yaklaşıyormuş anne...
Daha önceden öğrenebilseydim ki;
Günlerce süren gecelerime güneşi doğuracak,
Işığın benimle saatlerce paylaşacak,
Her gözyaşımı, gülümseyişimi benimle hissedecek,
Saniyelerimi hatırlanacak anılara,
Anıları mutluluklara çevirecek,
Mutluluğu sonsuzlukla paketlenip bana hediye edecek;
Bütün evrendeki insanlarla arkadaş olmayı dilerdim...
Ve de Tanrı'dan kalbimin çarpabileceği,
Onlarla ölümsüzleşebileceğim birkaç gün daha...

Keşfettiğim ilk güzellik gülümsemekti anne...
Herkes, herşeye...
Ama gülümsedin mi;
Kalbinle, dudaklarınla, sözcüklerinle, düşüncelerinle gülümsemelisin,
Hayata ve insanlara...
Affetmeyi bilmelisin ki, affedebilesin...
Kimse hata yapmak istemiyor;
Yıllarca emek verdiği çiçeklerin bir kuraklıkta ölüp gitmesini...
Son bir yağmur daha yağdırmayı bilmelisin ki;
Kendi çiçeklerini, tomurcuklarını karşılaştırabileceğin niceleri olsun...

Hayatta her zaman istediğin yere gelemiyorsun anne;
Kimileri gökyüzünde, kimileri denizlerde yıldız oluyor...

Etrafındaki insanları sevdiğinde anlıyorsun ki;
Her kalp yumuşacak sevgiyle dolu,
Ancak bazılarında kimse uğramamış,
Etrafı ağlarla kaplanmış...
Herkesin kalbinin kapısını tıklatmalısın anne...
Seni çoktan bekliyor olacaktırlar zaten...

Hatalar ders almak içindir,
Ve herkes kendi dersini ancak kendisi alabilir anne...
İnsanların derslerini almalarına yardımcı olursan;
Kırk bir kalbin olabilir...
Bırak onarsınlar,
Başka türlü sana bu iyiliği geri ödeyemezler ki...
Yapraklarını feda ederek diğer canlıları besleyen çiçekleri düşün...
Sonra canlıların çiçek tohumlarını taşıyarak minnettarlıklarını
belirtmelerini...

Kalbim ilk zamanlardaki gibi atmıyor artık anne...
Yavaş yavaş kapanıyor enginler görmüş yorgun gözleri...
Ufak bir tebessüm var suratında...
Sevgi yağmurlarında ıslandı nice,
Pişmanlık rüzgarlarında savruldu...
Bırak uyusun, dinlensin dilediğince...
Dokuz ay sonra sana tekrar kavuştuğunda,
Genç ve heyecanlı...
Sana benden bir panzehir getirecek anne,
Herkesi, herşeyi iyileştirebilecek birşey;
Bir avuç sevgini herkesle paylaş,
Hata yapacaklar için de affedilmeyi yanında bulundurmayı unutma...

Ayşe DEMİR

Sanat, Medya ve Popüler Müzik Kültürü

Sanat, bireyle etkileşim kuran ve kişiye vermek istediği mesajın yorumlanmasını isteyen bir olgudur. Fakat bugün pop kültürü, düşünce açısından da üniformizme yöneltilen insanlardan tek tip sanat zevki yaratmaya çalışmaktan. Çoğunluk “sanat kültürü birliği” adı altında hizipleşmekte ve sanatın temelinde yatan çeşitliliği dışlamaktadırlar. “Hayranlık” bahanesiyle idol dışındakileri reddetmek, diğer yapıtları idolün ürünü değil diye kanıksamak popüler sanat anlayışının etkilerindedir.

Müzik artık bir eğlence, düşünme, yaratma sembolü olmaktan ziyade bir prestij sağlama aracı, değişik imaj yaratma yöntemi, ilgi çekmek için takılan bir maske gibi düşünülmeye başlanmıştır. İnsanları bir bütün yapacağına gruplara bölmüş, husumetlere sebep olmuş saflaşma ve bilgilenme yerine koyunlaşmaya, körleşmeye sürüklenmiştir. Bugün artık insanlar idoller etrafında kampaşmışlar; ve bu idoller artık yaptıkları sanatın önüne geçmiştir. Bu gruplara ait bireyler kendi kişiliklerindeki ve görünüşlerindeki eksiklikleri idollerde aramakta ve yetersizliklerinin üstüne gitmek yerine bu şekilde üstünü örtmeye çalışmaktadırlar. Günümüz iletişim araçları, bireysel zevki,

farklılığı yadsımaktadır. Çoğunluğun “zevki” uğruna azınlığın estetik zevklerini tatmin edebileceği mekânlar “önemsiz” olduklarından yavaş yavaş yaygınlığını yitirmektedir. Artık müzikle ilgilenmeye başlayan ilk gençlik çağındakilerin elinde pek fazla seçenek görme ve değerlendirme hakkı, imkânı kalmadı; çünkü iletişim araçlarının çoğu sadece gösterilmesi istenen sanat türlerini göstermektedirler. Dolayısıyla bu sınırlama seçim tembelliğine sebep olmakta henüz tam olarak bilinçlenememiş bir gençlikte tek düze bir sanat zevki oluşturmaktadır.

Her şeyde olduğu gibi müziğin de bir parçası sermayenin emrine girmiştir. Ve artık sermayenin yönetimi ve denetimi altındadır. Arz, talep ilişkileri ve çıkar döngüleri ve özentilik yüzünden “Ne yapsam satılır ki?” düşüncesi ortaya çıkmış, “artist piyasası” oluşmuş, sinemanın “s”sinden anlamayan rejisörlerin cebi dolmuş, köşe başı “rockçı”, pasaj altı “hip-hopçı” olmuştur. Medya, bu aşırılıklara rating aşkına ilgi göstermeyi sürdürdükçe de sanat bu batağın içinden çıkamayacaktır.

Felsefe Kolu

Yunus Emre Şiir Gecesi

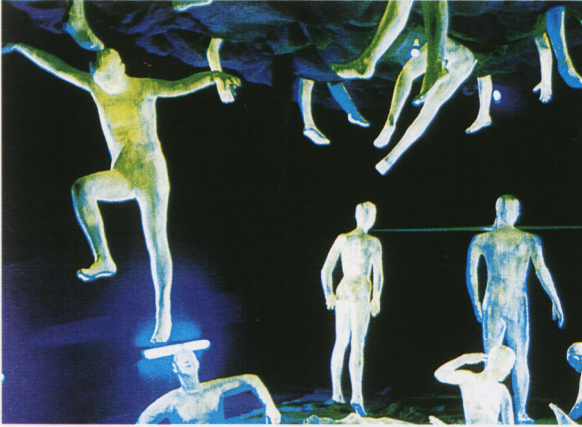
1 Haziran 2001

Derya ÖZKUL, İpek AKKAYA, Toygun ERÇETİN,
Cem YURDAN, Lena BOYNUİNCEOĞLU,
Fırat AKYOL, Duygu GÜNER

Reji: İrem GÖKSU

“Sonsuzluğa Özlem”

1996 yılından bu yana geliştirerek sürdürmeye çalıştığımız heykel çalışmalarının amacı; sanal - gerçek sarmalının (tasarım tartışma süreci, planlama, teknik çözümlenme) yani bir projenin tüm ayrıntılarının, sezgisel, görsel ve uygulama yoluyla öğrenilmesidir. Bu öğrenim sürecinde (günlük yaşam içinde Sanatçının davranışı) yaratma eyleminin (bir yaşam biçimi olması açısından) anlaşılması hedeflenmektedir.

Bu projenin çıkışı; Albert Camus’ün düşünceleri ve Dante’nin Divinia Comediasında cehennem sahnelerine (yaşam sürecinde çekilen acılara) dayanmakta.

“Mutluluğu neden boşyere arayıp durursunuz, aslında o aldatıcı görünüşten başka bir şey değildir. İnsan ölüme mahkumdur ve bu

gerçek onda bunalım yaratmaktadır”... Hayatın anlamsızlığına anlam kazandıran insanın arayışlarıdır. Aslında insan bu arayışları sonunda bulmuştur ışığı.

Düşünce sistematığının (felsefenin) gelişimi, toplum yaşamında geniş olumlu etkiler yaratacaktır. Tartışma sürecinde iletişim dilinin (terminolojik değişim) gelişmesini, bu da güzel sanatların (Edebiyat, şiir, tiyatro, sinema, resim, heykel, mimari...) gelişmesine destek verir.

Sanatsal yaratma; toplum-birey etkileşiminin estetik dille ifadesidir.

İnsan, tarih boyu yaşamını kolaylaştırmak ve güzelleştirmek yönünde çaba sarfeder. Bu iki yönlü çaba Bilimsel Araştırmalar ve Güzel Sanatlar alanlarındadır.

Aslında ilk toplu yaşam kesitlerine göz attığımızda iç mekanların düzeninde estetik yaklaşımlara rastlamak olasıdır.

İnsanın evrende yer alması, varlığını hissetmesi çok kısa bir süreç. Bu kısacık süreci anlamlı kılan, sonraki kuşaklara bırakacağı mirastır belki de. Belki dikilen bir ağaç, bir teorem veya zamana karşı durabilecek bir sanat eseridir...

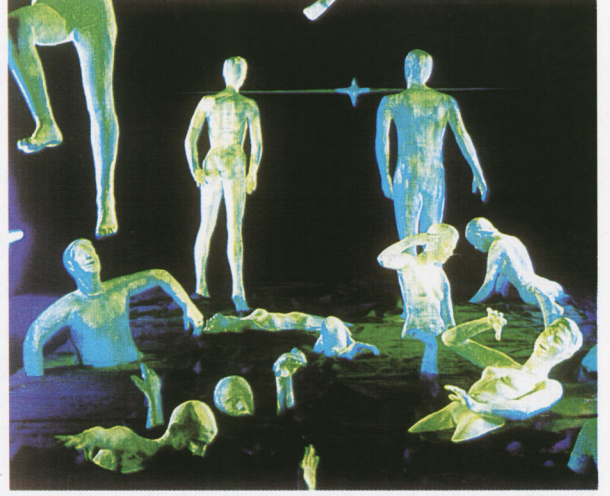
Şartları ne olursa olsun, insanın yaşamı kendine yetmez. Başka yaşamlar arar, yani hayatına başka hayatlar ilave etmek ister. Bu nedenle sinemadan çıktığında kısa bir süre kendisi değildir. Moral motivasyon üzerinde etkili olabilen sanat etkinliği düşünceye yön verir, yaşamı biçimler.

Düşüncenin hareket alanının genişlemesi yani özgürleşmesi, yaşama anlam kazandıracaktır. Herhangi bir şekilde baskı altına alınırca, önce sanatın yaşama girmesi engellenir, toplumun güzellikleri görmesi karanlıkla önlenmiş olur.

Eğitim-Öğretim ilişkisinin sağlıklı yürü-yebilmesi için katı disiplinden (düşüncenin özgürleşmesi ilkesinden hareketle) uzaklaşmak, baskıcı-otoriter bir eğitim yerine kendini özgürce ifade edebilen gençlik tipini oluşturabilecek bir model benimsenmelidir.

Özellikle Fen ve Matematik temeli olan okullarda derslerin ağırlığından bunalan öğrenci için Sanat Dersleri (resim, müzik) rehabilitasyon etkisi yapar. Stresin ve baskının, sedatif etkisi yapan bu uğraşlar sayesinde atıldığı kanıtlanmıştır. Reklamların küçük çocuklar üzerindeki etkisi bilinmektedir. Bu etki aslında büyükleri de cezbeder. Uğraşı alanlarının değişimi de bu etkiye bağlı konsantrasyon farklılığını, yani zihinsel faaliyetin açık olmasını, bir taraftan da grup çalışmaları gibi dostluk, paylaşım duygularının pekişmesine, gerçek anlamda iyi, kaliteli bir iş yapmanın keyfini duymak, çalışma performansı açısından motivasyon sürekliliği sağlar.

“Sonsuzluğa Özlem” çalışmasına karar verdiğimizde; yaşamı, ölümü ve yaşam sürecini nasıl sembolize edeceğimizi tartıştık. Sonsuzluğa giden iki insan (kadın ve erkek), sonsuzluk işareti olarak da bir süpernova görüntüsünü düşündük. Sonuç olarak mekân, uzayda bir mağarayı, mağara tavanından akan insanlar, doğumu, düşen figür yaşam sürecini ve aşağıda bataklıkta batanlar da yaşam süresince çekilen acıları ve ölümü temsil ediyorlar. Çalışma başlangıcında belirlenen eskiz üzerinde anlaşma ile figür tespiti

ve gruplaşmalar, çalışmanın tekniği üzerinde ayrıntılı örneklemler, ön hazırlıklar yapıldı. Her hafta çalışma saatleri belirlendi ve genellikle okul saatleri dışında bazen cumartesi pazar ve tatillerde de çalıştık. Toplam 6 aylık bir çalışma sonunda tasarımı gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Bu çalışmada, maddi ve manevi moral desteği esirgemeyen herkese, sonsuz teşekkürler.

Saint Joseph Fransız Lisesi
Güzel Sanatlar Kulübü Adına
A. Selçuk Kızılişik

Medyatek

Okulumuzun kütüphanesi
30 Mayıs 2001 tarihinde yapılan törenle açıldı.

Kutsal Kentin Tebessümü

Kutsal Kentin Tebessümü

Deniz manzarası, dağ manzarası, güneş manzarası... Çok manzara gördüm... Oturduğum şehir belki de dünyanın en güzel ve hatta en özel manzaralı şehri! Oysa ben bir manzarayı unutamıyorum; Kudüs, kutsal kent!

Ne deniz ne dağ manzarasıydı gördüğüm. Huzurluydu; çünkü barışı simgeliyordu. Üç din kucaklaşıyor, insanlar barışıyor, savaşlar bitiyordu. İnsanın içini garip bir duygu kaplıyordu, kıpır kıpır. Camiden yükselen ezan sesleri, kilisenin kutsal çanları ve sinagogdan yayılan bir cumartesi (şabat) duası birleşiyor ve tek yaratıcıya, Allah'a ulaşıyordu. Ve huzur

dünyaya dağılıyordu. İnsanların suratlarında tebessüm ve tedirginliğe yer yoktu; çünkü kimse kötülük düşünemiyordu. Herkes başka bir din hakkında bir şeyler öğrenmenin sevincini yaşıyor ve dualarının Tanrı'ya ulaşması için telaşlanıyordu. Olanaksız olan tek şey insanların suratlarındaki tebessümü farketmemektir!

İşte kucaklaşmıştı üç din, işte kucaklaşmıştı bütün dünya!

Rita ENDER

Arboretum Gezisi

En çok kağıt ve gazete getiren 11-B sınıfı ödül olarak Arboretum'a götürüldü.

Dijon-Paris

Yine soğuk bir şubat sabahı içimizi kaynatan duyguların sıcaklığıyla koyulduk yola. Sinan Bey, Can Bey, ben ve on öğrenci... Doyumuz güzelliklere, kurulacak dostluklara, gönümüzü ve ruhumuzu dolduracak Dijon'aydı yolculuğumuz.

Dijon, her defasında ayrı güzellikleri keşfedilecek şirin, temiz ve düzenli bir yerleşim yeri. Kaldığımız bir hafta içinde bizim için doyurucu bir program hazırlanmıştı. Öğrenciler kaldıkları aileleriyle program yapıp onlarla kaynaşmaya çalıştılar. Sabahları bir kaç saat derse girip, daha sonra hazırlanmış programa uyuyorduk. Neler yoktu ki bu programda...

Hospices de Beaune ilk günün programındaydı. Tabii aynı gün şarap mahzenlerini de gezmek hepimizi neşelendirmişti. "**Marie de Bourgogne**" müzesi ve henüz açılmış bazı bölümlerini müthiş bir keyifle gezdik. Görsel doyumun zirvesine çıktığımız anlar o kadar çoktu ki; Besançon gezimiz bunlardan biriydi. Havanın soğukluğu bile gezme-görme zevkimize engel olamıyordu. Besançon bir üniversite şehriydi. Ayrıca bu şehirde surların arasına saklanmış bir de müze vardı. Bu müze ve minik hayvanat bahçesi doğayla kucaklaşmamızı sağlamıştı.

Dijon denince akla ilk gelen kuşkusuz "Moutarde" olmalı. Hani neredeyse trenle şehre ilk geldiğimizde kokusu burnumuza gelen, lezzet artırıcı, besin değeri yüksek, bu minicik tohumların bir de müzesinde tarihini dinleyince etkilenmemek olanaksızdı. Uğruna yapılan reklâmlar, çekilen resimler, çizilen karikatürler ve dünyaya ilk Moutarde tanıtımını yapan Dijon...

Bourgogne bölgesi toprakları hem üzüm bağlarına hem de Moutarde tohumlarına çok cömert davranmış. Altın yamaçlarda yeşeren bağları daha sonra tüm dünyaya ünlü Bourgogne şaraplarını

armağan etmiş ve etmeye devam ediyor.

2001 Geleneksel şarap festivali bu yıl **Meursault** kasabasındaymiş. Sevgili dostlarımız bizi bu güzellikten de mahrum etmemek için Dijon'a bir buçuk saat mesafede olan bu kasabaya götürdüler. Sıfır derece olan hava sıcaklığına rağmen her yerde bahar dalları açmıştı. Kasabanın girişinden itibaren ilkbahar başlıyordu. Arkamız ise kıştı. Tam bir tezat içine düşmüşken arkadaşlarımızın anlattıklarıyla gerçeğe dönüverdik. Kasaba halkı iki ay önceden evlerinin önlerini, bahçelerini, sokaktaki tüm ağaçları çiçeklerle süsleyerek şenliğe hazırlanıyorlarmış. İnsanlardaki yaşama sevincini görmek hepimizi çok mutlu etmişti.

Dijon'daki güzel günler yerini iki gün için Paris'e bıraktı. Paris'te dopdolu iki gün yaşadık. **Notre-Dame, Sacre-Cœur, Tour Eiffel, La Villette ve Seine Nehri** gezilerimiz, unutulmayacak güzellikleriyle anılarımızda yerlerini almışlardı.

Eski müdürümüz sayın Monsieur Bertet'nin bizi tüm öğrencilerle öğlen yemeğine davet etmesi, okulunu gezdirmesi ve yoğun trafiğine rağmen bize saatlerini ayırması, her zamanki zerafeti ve kibarlığıyla bizleri ağırlaması, gezimizi daha da anlamlı kılmıştı.

Yaşadıklarımız için bu geziye emek veren herkese ve okul müdürümüz sayın Laurent Pichot'ya teşekkürler...

Füsün ESİN

DİJON - PARİS

Öğrencilerle Notre-Dame'da...

Monsieur Bertet'nin Okulunda öğrencilerle...

Madame Bertet'yle...

Dijon Belediyesi

Dijon

Dijon Belediyesi'nde bir kokteyl...

Dijon Değişimi İstanbul Rüyası Nisan Güneşi

Dünyamız artık sınırları yok etmeli mi veya yok etmemeli mi? Arkadaşlığın ve dostlukların sınırları var mı veya yok mu? İki senedir katılmaktan büyük gurur duyduğum Dijon değişim programıyla ilgili olarak İstanbul programında yaşanan güzellikleri günlük notlarımdan yorumlamaya çalışacağım.

07 Nisan 2001 tarihinde konuklarımızı getiren uçak, gece geç saatlerde İstanbul'a vardığı ve de benim de kendi tiyatromda oyunum olduğu için sayın **Sinan Paçalioğlu** ağabeyim dostlarımızı karşıladı. Geceyarısından sonra evlerinde değerli eşlerinin de misafirperverliğinde sıcak bir sohbet. Sevgili **Pascale Bailly** ve **Catherine Bizouard** hayatlarından çok memnunlar.

İnsanların birbirlerini tanımalarının en güzel ortamlarından biri de yolculuklardır. İşte, ben de bu değişim programının Fransa ayağında Sinan Paçalioğlu ağabeyimi tanıdım. Hem eski bir Saint Joseph'li büyüğüm, hem de gerçek bir dost olarak.

08 Nisan 2001 tarihinde ise **Serçin Divanlioğlu** üstadımız, Sinan Paçalioğlu ağabeyim ve eşi, **Füsun Esin** ve eşi ve de ben önce İstanbul'u çevreleyen surlardan başlayarak **Yedikule Zindanlarını** gezdik. Öğle yemeği ise geleneksel Osmanlı yemeklerinin sunulduğu **Asitane**'deydi. **Kariye Müzesi**'ne konuklarımızın büyülenmelerinden sonra ayrıldık. Sinan Paçalioğlu ağabeyim konuğunu **Moda Deniz**

Kulübü'nde ağırlarken, bizler **Kızkulesi**'ne gittik. Akşam yemeğinde ise Füsun Esin kardeşimin değerli kayınvalidesinin evinde geleneksel bir aile ortamı yaşadık.

09 Nisan 2001 tarihinde Sinan Paçalioğlu ile beraber görevliydik ve yabancı konuklarımız ve Türk ev sahibi öğrenciler ile birlikte vapurla **Büyük Ada**'ya gittik. **Aya Yorgi Kilisesi**'ne çıkış ve de orada öğle yemeği, gençlerimizin çok iyi kaynaşmalarını sağladı. Aynı akşam ise biz öğretmenlerin ev sahibi Sinan Paçalioğlu ağabeyimdi. Bizleri tarihi **Viktor Levi Şarap Evi**'nde ağırladı.

10 Nisan 2001 tarihinde Fransız konuklarımızı okul müdürümüz sayın **Laurent Pichot** kabul etti. Daha sonra ise **Frère Hilou** okulumuzu gezdirerek tanıttı. Fransız konuklarımız daha sonra Handan Kesim kardeşimle **Ayasofya-İbrahim Paşa Sarayı, Hipodrom-Sultan Ahmet Meydanı**'nı içeren klasik turu yaptılar. Aynı akşam ise biz öğretmenlerin ev sahibi ustam ve duayenim Serçin Divanlioğlu hocamızdı. Bizleri Boğaz kıyısında **İsmet Baba** da ağırladı.

11 Nisan 2001 tarihinde Fransız konuklarımız Ayfer Akaydın ve Füsun Esin kardeşlerimin refakatinde Fransa'nın İstanbul Konsolosu'nun kabulüne ve de **Kapalıçarşı** gezisine katıldılar.

Akşam ise öğretmenlerin ev sahipleri Sinan Paçalioğlu, Füsün Esin ve bendim. Yer ise **Hacıbaba Lokantasıydı**. Daha sonra ise konuklarımızı **Atatürk Kültür Merkezi'**nde sergilenen "**Fındıkkıran**" balesine götürdük. Muhteşemdi.

12 Nisan 2001 tarihinde ise hem Fransız konuklarımız, hem de Türk ev sahibi gençlerimiz **Mara Yakovlevzki** kardeşimizin refakatinde vapurla Boğaz gezisini yaptılar. Akşam ise tüm konuklar, Türk öğrenciler ve aileleri ve de geçmişten günümüze Dijon değişim programına katılan tüm hocalarımız ve aileleri okul müdürümüz sayın Laurent Pichot'un ev sahipliğinde bir akşam yemeğine katıldık. Bu yemek güzelliği ile hep anılarımızda yaşayacak.

13 Nisan 2001 günü konuklarımız ilk iki saat derslere katıldılar. Daha sonra benimle beraber **Yerebatan Sarayı** ve **Topkapı Sarayı'**nı gezdik. Öğle yemeğinde ise **Tarihi Sultanahmet Köftecisi'**ndeydik. Akşam ise öğretmenlerin ev sahibi veda yemeğinde bendim ve konuklarımızı **Rejans Rus Lokantası'**nda ağırladım.

14 Nisan 2001 tarihi ise her güzel şeyin bir gün biteceğini bir kez daha anımsattı. Hem Fransa, hem de İstanbul'da değişik güzellikler yaşadık. Atatürk Havaalanında gençlerin akıttığı gözyaşları **Sevgi-Saygı-Hoşgörü'**nün sınır tanımayacağını gösterdi.

Bu değişim programında görev alan tüm gençlerimizi ülkemizi örnek biçimde temsil ettikleri için kutlarken, bu güzellikleri yaşarken desteklerinden ve paylaşımlarından ötürü Sinan Paçalioğlu ağabeyime teşekkürü bir borç bilirim. Bana iki yıldır bu değişimin tüm inceliklerini öğreten ve her konuda olduğu gibi bu konuda da beni yetiştiren ustam Serçin Divanlıoğlu hocama şükranlarımı sunarım. Bu değişim programına desteklerinden ötürü Türk Müdür Başyardımcım sayın Haluk Denizli'ye saygılarımı sunarım. Ekim ayında konuğum olan Gisèle Perrin'e, sayın Michel Bertet ile başlayan bu değişim programı aynen devam edecektir sözü veren, o tarihten bu programa destek veren okul müdürümüz sayın Laurent Pichot'ya güvenlerinden ve desteklerinden ötürü şükranlarımı sunarım. Gönül isterki bu değişim daha yıllarca sürsün. Sevgi-Saygı-Hoşgörü dileklerimle. **C'EST LA VIE.**

Can Murat Yaşar ŞENDEL
Kimya Öğretmeni

*Konuşulmaz fırtınada, çünkü ölüm
Katar özünü fırtınaya da
Neyi bekliyoruz böyle neyi
Yendik mi yenik mi düştük yoksa
Bir ufak kuş yukarıda
Sürüyüp durur gölgemizi
Çözmüşüz nasıl olsa ipini sandallarımızın da...*

Edip CANSEVER

Istanbul'da Antik Mısır

MISIR MİMARLIĞI VE SANATI

Günümüzden yaklaşık 6 bin yıl önce, **Nil Irmağı** boyunca yer alan vadilerde yeni bir uygarlık görülmeye başlamıştır. Tarımsal düzeni, kent kültürünü, kara ve deniz ticaretini, çeşitli amaçlar için su kaynaklarının tümünden yararlanmayı, hiyeroglif, heykeltıraş ve demotik gibi çeşitli yazı türlerini uygulamayı bilen bir toplumun yaratmış olduğu bu uygarlık hakkında kesin ve sağlıklı bilgiler bulunmasına karşın, üst düzeye ulaşıncaya kadar geçirmiş olduğu evreleri mevcut verilerin ışığı altında izlemek mümkün değildir.

Nil Irmağı vadilerine yerleşmeden önce göçebe bir yaşam sürmüş olan Mısırlıların Asya, Avrupa ve Afrika'nın çeşitli bölgelerinden gelerek bu ülkede bir ırklar karışımı oluşturdukları, dillerindeki, **Sami, Berberi ve Bantu** özelliklerinden anlaşılmaktadır. Dinsel inançları doğa güçlerine inanma eğilimi ve geleneği doğrultusunda gelişimi olan Mısırlı toplulukların başında, doğrudan büyük tanrının koruduğu bir rahip bulunmaktaydı.

6 Mayıs 2001
Arkeoloji Müzesi

6 Mayıs 2001
Arkeoloji Müzesi

DİKİLİTAŞ

Batı dillerinde obelisk denilen anıt sütunların Türkiye'deki en ünlü örneği **Sultanahmet**'teki dikilitaş olduğu için sözcük aynı zamanda bir özel isim gibi, bu sütunun adı haline gelmiştir. Dikilitaş, eski Mısır'da 18. Sülale hükümdarlarından **III. Tutmosis** (MÖ 1502-1488 ?) adında, MÖ 1450'ye doğru, bir benzeriyle birlikte, Karnak'taki **Amonre Mabedi** önünde yerleştirilmiştir.

19.59 m yüksekliğindeki taşın ilk halinin daha yüksek olduğu ve bugüne kalan kısmının, aslının ancak üçte ikisini oluşturduğu söylenebilir. Anıtın alt kısmı muntazam bir biçimde düzletilmiş ve bu arada da hiyerogliflerden biri tam ortasından kesilmiştir. Anıt taşıma sırasında kırılmış ya da bir dereceye kadar hafifletilmesi amacıyla kesilmiş de olabilir.

ESKİ ŞARK ESERLERİ MÜZESİ

İstanbul Arkeoloji Müzeleri'ne bağlı bir müze olan **Eski Şark Eserleri Müzesi Binası**, **Osman Hamdi Bey** tarafından 1883'te **Sanayi-i Nefise Mektebi (Güzel Sanatlar Akademisi)** olarak yaptırılmıştır. Daha sonra okul Çağaloğlu'na taşınırken, bina müze haline getirilmiştir.

Halil Ethem Bey (Eldem), Yakındoğu ülkelerinin eski kültür belgelerini sergilenmeleri için binayı Eski Şark Eserleri Müzesi olarak düzenlemiştir.

1 no.lu salonda müslümanlık öncesi Arabistan eserleri vardır. Bu eserlerin çoğunluğunu Güney Arabistan'dan gelen eserler meydana getirir. Bunlar yazıtlar, kabartmalı levhalar, mezar taşları ve adak heykeltıraşlarıdır.

HİDİV KASRI

Çubuklu üstünde geniş bir koruluk içinde yer alan **Mısır Hidivi Abbas Hilmi Paşa'nın köşkü**. **Çubuklu Sarayı** ya da **Çubuklu Kasrı** olarak da bilinir.

6 Mayıs 2001
Mısır Konsolosluk Binası
Bebek

6 Mayıs 2001
Mısır Konsolosluk Binasının bahçesi
Bebek

6 Mayıs 2001
Hidiv Kasrı

6 Mayıs 2001
Hidiv Kasrı

Mısır valileri içerisinde bir tür egemenlik hakkını ilk kez 1866'da **Abdülaziz**'den elde ederek ilk "hidiv" olan **İsmail Paşa**, İstanbul'daki yazlığı olarak **Emirgan Korusu**'nu seçmiş, sahildeki büyük ahşap sarayda oturmakla beraber, arka korulukta 4 köşk daha yaptırmış ve deniz alemleri ile ünlü debdebeli bir hayat yaşamıştı. Giriştiği büyük borçlanmalarla iflası sebebiyle İngiliz ve Fransız hükümetlerince indirilmesi üzerine (1879), yerine geçen **Tevfik Paşa**'nın saltanatı kısa sürdü. 1892'de 45 yaşında iken ansızın öldü. Oğlu **Abbas Hilmi Paşa**, genç yaşta idareyi ele aldı. Fakat ülkesi İngiliz işgali ve kontrolü altında idi. Kendisi ise Alman Avusturya ekolünde askeri bir eğitim almış olduğu için, İngiliz sömürgeciliğine karşı duygular içindeydi. Bu sebeple Anglosakson dünyasına karşı German ve Osmanlı desteği aradı. Bu ise, Osmanlı payitahtında daha uzun süreler oturmasını ve hem çağdaş görünümlü, hem etkili bir yaşam çerçevesi edinmesini gerektiriyordu.

İtalyan mimarın eseri, olan görkemi ile yükselmışti. Dıştan bir "Toscana villası" görünümünde, orta mermer holü bir antik Roma "rontondo"su, zemin katın lambripli salonları, dönemin moda üslubu olan art nouveau stilinde tutulmuş, mermer teraslarla çevrili binanın, yüksek kulesi de, Boğaziçi'nin yarısını seyrediyordu.

Giriş katında çiftler-çiftler, toplam 16 masif mermer sütunun yer aldığı bu anıtsal çeşmenin ortasında 1,80 m yükseklikte mermer bir fişkiye vardır, sularını, zeminde yer alan alçak derinlikteki bir havuza döker.

Alt kattaki şömineli salonun üstüne gelen daire biçimindeki parça, kendi iç banyoları, tuvaletleri ve banyo odaları olan, iki büyük yatak odasına sahiptir. Tavanları muhteşem bir lambriyle kaplı bu iki salonun birisi, hidivin kendisine aitti. Gardropların bir tanesinin uçundaki aynalı kapı gizli bir geçittir ve ortadaki hole çıkar.

Birinci katın merdiven başından sağ kapıya girildiği zaman, dar bir merdivenlere 8 adet oda yer almaktadır. Koridorun ucunda ise, binanın kare biçimindeki cihannüma kısmına çıkılmaktadır. Bu seyir yerinin ortası merdiven boşluğudur, bir cephesi yan çatıya bakar, üç cephesinden çevre seyredilir.

Bu güzel geziyi hazırlayan Hiyeroglif Kolu'nu ve bizi bilgilendiren Mısır Tarihi uzmanı sayın Turgay Tunay'a teşekkürler...

“KÜÇÜK MUTLULUKLAR” GÜNCESESİ

“SEVGİ-SAYGI-HOŞGÖRÜ” - “C’EST LA VIE” ve ALINLARINDAN ÖPÜLESİ YİRMİ İKİ GENÇ

Ödüllerin yıldızı Ferhan Öcal, Lions Şenliği kapanış töreni öncesi okul girişinde...

Küçük Mutluluklar İzmir’de...

Sonbahar yapraklarının kendini hissettirdiği ılık bir Ekim gününde başladı hayatım boyunca unutamayacağım serüven. Önce kırka yakın genç vardı karşımda, zamanla yirmi iki kişiye indi arkadaşlarımla, dostlarımla sayısını. Sarı yapraklarla kaplı uzun ince yolun sonunda pencerelerinin birinden ışık yansıyan minik bir ev vardı ileride. Pencereye yaklaştıkça çok hafif bir müzik sesi geliyordu ve de sallanan sandalyesinde gümüş rengi saçlı tonton bir ihtiyar kitap okumaktaydı, kimbilir hangi kitabı?

Yılbaşına kadar haftada iki gün, yılbaşından sonra haftada dört gün ve de tatillerde ise hergün çalıştık yılmadan ve usanmadan, azimle. Ben onlara öğretmeye çalışırken, onlar da bana öğretiler Sevgi-Saygı-Hoşgörü üçgeninin içinden “C’est la vie” demeyi. Oyun seçimi bizleri çok zorladı ama sonuçta ustalarım **Nisa Serezli** ve **Tolga Aşkınar**’i tüm Türkiye’ye “**Tatlı Kaçık**” oyunu ile tanıtan o büyük yazarın John Patrick’in rüya gibi bir oyununu seçtik tabiiyle ustalarımın duru çevirisiyle: “**Küçük Mutluluklar**”.

27 Mart 2001 Salı akşamı unu-

İzmir Turnesinde bir akşam yemeğinde bizleri onurlandıran Frère Caporal ve İzmir Saint Joseph Lisesi’nden Leonardo Baba.

tulmaz heyecan ve o ilk gece. Artık gelenekselleştirdiğimiz “**Özel Saint Joseph Fransız Lisesi Dünya Tiyatrolar Günü Kutlaması**” ve konuklarımızın oyunu nefes almadan izlemesi.

04 Mayıs 2001 İzmir Özel Saint Joseph Fransız Lisesi’nin konukuyuz. Oyunun sonunda o akşamki şeref konukumuz Frère Caporal’ın sahnede beni ağlatan konuşması. Duygu seli, inanış, yılların dinginliği ve gerçek derinden bir saygı.

08 Mayıs 2001 “118-Y Lions Yönetim Çevresi III. Sevgi-Saygı-Hoşgörü Amatör Tiyatrolar Şenliği” açılış töreni ve de açılış oyunu.

Açılış töreninde Ferhan’ın büyük heyecanı. Tüm konuk ekiplerin oyunumuzu izlemesi.

15 Mayıs 2001 “118-Y Lions Yönetim Çevresi III. Sevgi-Saygı-Hoşgörü Amatör Tiyatrolar Şenliği Ödül Töreni” ve büyük heyecan. **En İyi Teknik Ekip Ödülü-En İyi Dekor Ödülü-Selma Alpay Özel Ödülü** (Defne Amber Demirel) **İ.Galip Arcan Özel Ödülü** (Ferhan Öcal) ve de **Şenlik Büyük Ödülü** yani **En İyi Oyun Ödülü**. Teşekkürler sayın Laurent Pichot, teşekkürler sayın Haluk Denizli ve de sizlerin şahsında tüm Saint Joseph ailem, bu şenliğe destek

Eyüboğlu Tiyatro Buluşması 2001 - Okul müdürleri sahnede katılım plaketleriyle...

verdiğiniz için. Belki de bu şenlik sizlerin sayesinde yeniden hayat bulacak. Şenliğin kapanış töreninde onur ödülü alan Türk Tiyatrosu'nun iki ustası **Lale Oraloğlu** ve **Göksel Kortay**'ın konuşmaları ise birer tiyatro dersi olacak nitelikteydi. Gençlerimiz onların izinden gidecekler eminim.

18 Mayıs 2001 ve 19 Mayıs 2001 tarihlerinde gençlerimiz bu oyunu Akarca'da yapımı devam eden "**Türk-Fransız Kardeşlik Okulu**" yararına sergilediler. Gençlik haftasında, gençlerimizin, genç kardeşlerine destekleriyle gurur duydum.

23 Mayıs 2001 tarihinde kardeş okullarımızdan Saint Benoit

Küçük Mutluluklar Ankara'da...

Lisesi'nin konuğuyduk. Seyircinin izlemesi muhteşemdi.

02 Haziran 2001 Büyük gün. "**Eyüboğlu Tiyatro Buluşması 2001**". Muhteşem bir oyun ve muhteşem bir performans. On altı okulun katıldığı büyük yarışma. Okul müdürümüz sayın Laurent Pichot her zaman olimpiyat ruhunu ve de katılmanın mühim olduğunu savundular, sağ olsunlar.

03 Haziran 2001 Ödül töreni. Ve ilk ödül geldi "**En İyi Yardımcı Bayan Oyuncu**" ve sevgili kızım **Ferhan**. Ferhan'ın adı okununca yerimden fırlamışım ve ağlıyorum. Daha büyüğünde gözümüz yok ama on altı okulun resimleri sırayla söylenirken "**En İyi Oyun Ödülü-Şenlik Büyük Ödülü**" için yanımda oturan Haluk Hocamla halimiz görülmeye değerdi. Heyecandan parmaklarım eminim ki oturduğum koltuğun kumaşını

Ferhan Öcal, "Eyüboğlu Tiyatro Buluşması 2001" "En İyi Yardımcı Bayan Ödülü"nü alıyor.

deldi ve sonra büyük sonuç...

Ödülü Devlet Sanatçısı sayın **Cüneyt Gökçer** verdiler. Tüm çocuklarımın sahnede sevgi yumağı oluşturması görülmeye değerdi.

11 Haziran 2001 Ankara Özel Tevfik Fikret Kurumları onur konuğu olarak iki oyun oynadık. Gündüz öğrencilere, gece ise özel konuklara. Ankara'ya gençlerimizle hafta sonu nedeniyle iki gün önce gittik ve de tüm ekiplerimle bu büyük ziyareti gerçekleştirdik. **Anıtkabir**'i gezmeyi gençlerimiz kendileri istediler. Ne mutlu bana Atatürkçü bir ekibim var ve ben de onlara bu konuda bir katkıda bulunabildiysem gururluyum.

13 Haziran 2001 Kandilli Kız Lisesi'nin konuğu olduk. Okulun mütevazı şartlarına uyum sağlayan

Gençlerimizle Anıtkabir'de...

gençlerimizle gurur duydum.

Okulun kıymetli müdiresi ile beraber öğle yemeğinde karavanada birlikteydik. Gençlerimin örnek davranışları nedeniyle hepsinin pırıl pırıl alınlarından teker teker öperim. Aynı durum 15 Haziran 2001 Akarca oyunu içinde geçerli.

21 Haziran 2001 tarihinde hiç oynamayan kadromuz "**Akarca**" yararına oynadı ve beklediğimin çok üzerindeydiler.

22 Haziran 2001 "Veda

Oyunu". Kolay değildi veda etmek ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Daha önce dağıtamadığımız "**Eyüboğlu Tiyatro Buluşması 2001**" Katılım belgelerini ünlü sanatçı **Naşit Özcan** dağıttı. Gözyaşları, kulisin son kez toplanması ve veda... İnsanların hayatlarında bazı olaylar vardır ve ikincisinin yaşanma şansı bir kez daha gelemeyebilir. Tıpkı bu sene benim "Küçük Mutluluklar"la yaşadıklarım gibi, bana bu güzellikleri yaşatan yirmi iki gencime teşekkür ederken

hayatları boyunca "Sevgi, Saygı, Hoşgörü" ve de "C'est La Vie" demeyi unutmamalarını dilerim. Teşekkürler sayın Laurent Pichot, teşekkürler sayın Haluk Denizli, teşekkürler sayın Serçin Divanlioğlu ve de Saint Joseph ailem bana ve gençlerime güvendiğiniz için. Bizler her sene bize verilen meşaleyi daha yüksekere çıkartmaya söz veriyoruz tabiiyle sizlerin hiç bir zaman eksilmeyecek güven ve desteğinizle. Sevgi, Saygı ve Hoşgörü dileklerle. **C'est La Vie!** Can Murat Yaşar ŞENGEL

8-15 MAYIS 2001

"118-Y LIONS YÖNETİM ÇEVRESİ III. SEVGİ-SAYGI-HOŞGÖRÜ AMATÖR TİYATROLAR ŞENLİĞİ" ÖDÜL LİSTESİ

ONUR ÖDÜLLERİ

Lale Oraloğlu
Göksel Kortay

SELMA ALPAY ÖZEL ÖDÜLÜ

Defne Amber Demirel
(Öz. S.J. Fr. Lisesi)

İ.GALİP ARCAN ÖZEL ÖDÜLÜ

Ferhan Öcal
(Öz. S.J. Fr. Lisesi)

S. NAŞİT ÖZCAN ÖZEL ÖDÜLÜ

Özlem Berber - (Kandilli Kız Lisesi)
Nazım Keser - (Kenan Evren And. Lisesi)

EN İYİ DEKOR ÖDÜLÜ

Özel Saint Joseph Fransız Lisesi

EN İYİ KOSTÜM ÖDÜLÜ

Kandilli Kız Lisesi

EN İYİ TEKNİK EKİP ÖDÜLÜ

Özel Saint Joseph Fransız Lisesi

EN İYİ YÖNETMEN ÖDÜLÜ

Melahat Özay
(Kadıköy Anadolu Lisesi)

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ

Can Murat Yaşar Şengel

SÜHEYLA ŞENGEL ÖZEL ÖDÜLÜ

Keşanlı Ali Destanı
(Kadıköy Anadolu Lisesi)

ŞENLİK BÜYÜK ÖDÜLÜ (En İyi Oyun Ödülü)

Küçük Mutluluklar
(Özel Saint Joseph Fransız Lisesi)

NİSA SEREZLİ - TOLGA AŞKİNER

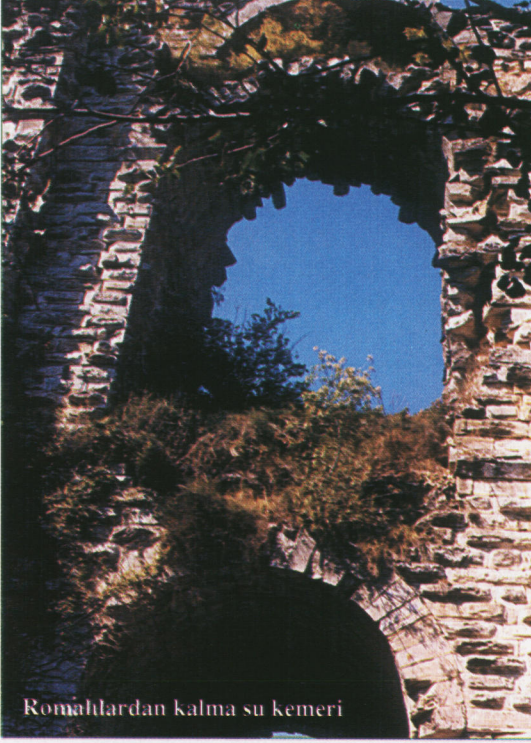
Yılın Yardımcı Bayan Oyuncusu Ödülü
Sırma Öztaş (Kadıköy Anadolu Lisesi)

Yılın Yardımcı Erkek Oyuncusu Ödülü
İlhami Sandal (Kadıköy Anadolu Lisesi)

Yılın Bayan Oyuncusu Ödülü
Özge Yıldız (Kadıköy Anadolu Lisesi)

Yılın Erkek Oyuncusu Ödülü
Berk Anbarlı (Kadıköy Anadolu Lisesi)

Langöz Ormanlarından, Istranca Dağlarına...

Romalılardan kalma su kemeri

Alabalık çiftliğinde bir mola...

Bir pazar sabahı daha gün ağarmadan başladı yolculuğumuz. Haldun Taner Tiyatrosu'nun önünden bindiğimiz midibüsümüz Taksim ve İncirli'den de yolcularını alarak yoluna devam ederken hiç kimse sabah mahmurluğunu henüz üzerinden atamamıştı. Ve hiç kimse dönüşte bu insanların böylesine "kırk yıllık dost" olacağını tahmin edemezdi.

İlk molamızı saat 8.30'da **Çatalca**'da güzel, temiz ve sıcacık nefis poğaçaları olan bir pastanede verdik. Geçtiğimiz köylerde en dikkat çekici manzara sabahın erken saatlerinde kahveleri doldurmuş olan köy erkeklerinin boş boş oturup, sadece etrafı seyretmeleriydi (saatler sonra dönüşümüzde aynı köy erkeklerinin aynı yerlerinde sıklımadan oturmaya devam ettiklerini görecektik.) Böyle hiçbir şey üretmeden oturmak acaba nasıl bir duyguydu! Köy kadınları –çalışıyor olsalar gerek– ortalıkta görünmüyorlardı.

Terkos Gölü (!) kenarından geçerken

burada bir zamanlar "su" olduğunu kılavuzumuz Emel Hanım'dan öğrendik. Şu anda küresel ısınmanın da etkisiyle göl tamamen kurumuştur. Karacaköy'ü de geçtikten sonra son alışverişlerimizi yapacağımız **Karamandere**'ye vardık. Köy meydanında yine üç - dört kahve, yine oturan insanlar, cami, suyunun şifalı olduğu yazılan çeşmesi, bir iki bakkal vardı. Alışveriş için bakkala girdiğimde bakkalın kadın olduğunu görerek köyün nüfusunu sordum. Tam olarak bilemediğinden birkaç kişiye sorarak sonuca vardık : Köyde 690 kişi yaşıyormuş.

Köyden 2 km sonra bir alabalık çiftliğine vardık. Bundan sonra yolumuza yaya olarak devam edecektik. Sık çalılıklar, daracık patikalar, kayalıklar, dereler, dik yamaçlar, küçük bir şelale, tam 2 saatlik bir yürüyüşle menzile vardık. Burası Romalılarından kalma bir su kemeri idi.

Trakya'da M.Ö. yıllarda Trak kavimleri yaşadığı için Trakya deniyor, Istranca dağlarına da Ast deniyor. Kıyıköy, Vize Ast'lara başkentlik etmiş, Vize'de ilk hristiyanlar yaşamış. Vize'de İmparator Justiyen, Ayasofya Camii'nin küçük bir örneğini yaptırmış. Bir müteahhit bütün gravürleri söküp, altın haçı da alıp kaybolmuş. 3 yıl önce gecekondu yapımı için kazıldığında Efes'in yarısı kadar tiyatro, 2 ton ağırlığında kadın heykeli çıkmış. Vize'de bütün binaların altı tarihi eser. M.Ö.'ye ait höyükler, mezarlar çokça, (800'den fazla) bunlardan ancak 8 tanesi açılmış. Bu kemerlerle Istrancalar'dan İstanbul'a suyun götürülmesini planlamışlar.

Yine aynı yoldan 2 saatlik bir yürüyüşle alabalık çiftliğine varıyor ve kiremitte tereyağlı alabalıklarımızı afiyetle yiyoruz. Üzerine kahvemizi de içtikten sonra **tarihi Evcik Plajına** gitmek üzere midibüsümüze biniyoruz, yarım

saatlik yolculuktan sonra tarihi Evcik Plajına girerken yolda **Anastasyus Surlarını** görüyoruz.

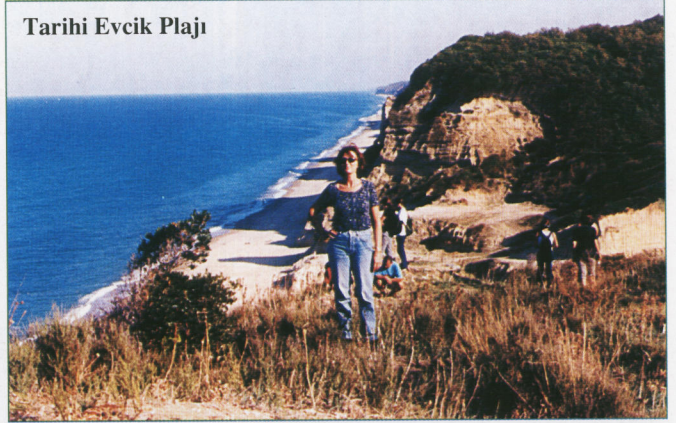
Çin Seddi, Adriyan Duvarından sonra dünyanın 3. büyük suru. 6 m genişliğinde 12 m yüksekliğinde olan bu surların Evcik Plajına kadar ancak 2 - 3 km'lik kısmı ayakta kalmış.

Evcik Plajına vardığımızda Karadeniz tüm ihtişamıyla gözler önüne seriliyor. Göz alabildiğine bir kumsal ve dik uçurumlu kara parçası tam bir tezat oluşturuyor. Burası henüz keşfedilmemiş bâkir bir yer.

Saat 6 sularında **Terkos Gölü** kenarında çayımızı yudumlarken, birbirleriyle tam kaynaşmış olan grubumuz, hararetle memleket meselelerini tartışıyorlardı ki rehberimiz Emel Hanım yola koyulma zamanının geldiğini haber verdi.

Güzel bir gün geçirmenin, yeni arkadaşlar

Tarihi Evcik Plajı

edinmenin mutluluğu ile birer birer midibüsten inen yolcuların ortak dileği: *"Bir başka sefer yine görüşelim."*

Teşekkürler Emel Hanım, teşekkürler Fotoğrafevi.

23.09.2001

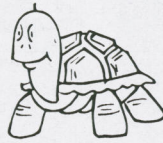
Nurcan PEHLIVANOĞLU
nurcan@sj.k12.tr

Fabl Örnekleri

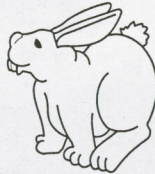
7. sınıflarda yapılan fabl çalışmalarından birkaç örnek.

KAPLUMBAĞA İLE TAVŞAN

Tavşan bir gün sıkıntıyla
Geçiyordu ormandan
Gördü babacan kaplumbağayı
Ters dönmüştü kazaylan
Kıs kıs güldü tavşan
Halbuki yardım etmeliydi oradan

Günler aylar geçti hızla
Yerlerde sarı yapraklar ağaçlardan
Kaplumbağa gezerken ormanda
Gördü tavşanı suda
Yüzemiyordu aptal tavşan
Babacan kaplumbağa
Attı bir dal suya

Demek ki neymiş?
"Gülme komşuna gelir başına"
Büyüklük bizim babacanda...

Doruk OĞUZ 7

CİVCİV

Niye bakıyorsunuz bana,
hiç görmediniz mi minik anka,
Zaten tüylerim çıkmayınca,
Attı tavuk anne beni dışarıya.

O minik gözler beni farkettiler,
Kocaman kahkahalar geldi çehrelerine,
Çirkinim,
Kabul ediyorum,
Ama ben de minik bir civcivim,
Sevgi en büyük besinim.

Yarın benim en mutlu günüm,
Demiyeceğim artık üzgünüm,
Gelecek bana bir kardeş,
Dere, tepe, kümes dolaş, gez,
Var mı kandaştan daha yakın,
Siz hâlâ dostluklarımızdan yakının,
Bu benden size küpe,
Kulağınıza asılsın.

Nihan KARAHAN

Geleneksel Türk Evleri

Fotoğraf Yarışması

1. olan fotoğraf (Ankara-Kaleiçi) - Eren KALELİOĞLU

2. olan fotoğraf (Safranbolu) - Yusuf GÖREN

4. olan fotoğraf (Zeyrek) - Aslı GENÇ

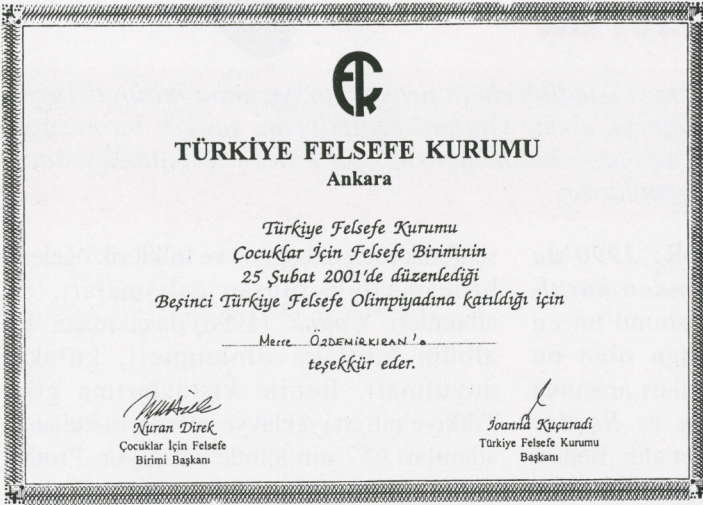

3. olan fotoğraf (Amasya) - Elif KESKİNOCAK

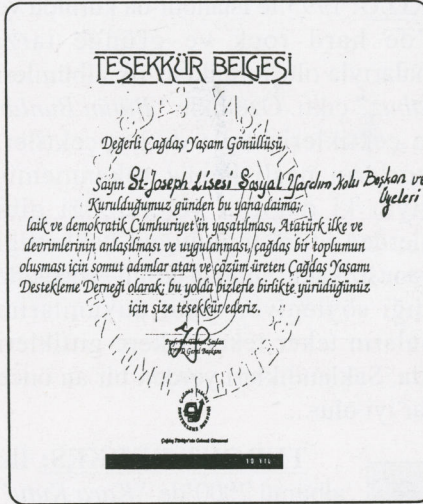
5. olan fotoğraf (Büyükada) - Cem SAVAŞ

Sosyal Çalışmalar... Sosyal Çalışmalar... Sosyal Çalışmalar... Sosyal Çalışmalar...

2000 - 2001 İKİNCİ DÖNEM REHBERLİK SERVİSİ TARAFINDAN DÜZENLENEN KONFERANSLAR

- Şubat ayı içerisinde Lise son sınıf öğrencileri ile **Galatasaray Üniversitesi**'ne gezi
- 26 Mart 2001 Pazartesi Lise 1. sınıflar **M.Ü. Mühendislik Fakültesi** tanıtımı
- 15 Mart 2001 Perşembe 10. sınıflar için **Kanada Üniversitesi** tanıtımı
- 16 Mart 2001 Cuma 11. sınıflar için **Kanada Üniversitesi** tanıtımı
- 02 Nisan 2001 Pazartesi Lise 1.Sınıflar için **Doğal Yaşamı Koruma Derneği Çalışmaları** tanıtımı
- 19 Nisan 2001 Perşembe Lise 2. Sınıflara **Boğaziçi Üniversitesi Turizm İşletmeciliği** bölümü tanıtıldı.
- 30 Nisan 2001 Pazartesi Lise 1. Sınıflara **İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi** tanıtımı Prof.Dr. Mehmet Şakir ERSOY tarafından yapıldı.
- 17 Mayıs 2001 Perşembe Lise 2. sınıflara **Warwick (İngiltere) Üniversitesi** tanıtımı yapıldı.

2000 - 2001 Öğretim yılında Sosyal Yardım Kolu, Sn. Halil Kudat'ın desteği ile Erzurum'daki Merkez Osmangazi İlköğretim Okulu'na 52 koli kırtasiye ve giyim eşyası göndermiştir. Yapılan yardımlardan dolayı Merkez Osmangazi İlköğretim Okulu, Saint Joseph Lisesi'ne bir belge ve plaket göndererek teşekkür etmiştir. Sosyal Yardım Kolu

Türk Rock'ının Bilinmeyen Yüzleri...

Bu listeyi oluştururken yer vermeyi istediklerimin arasından, yazımın bütün dergiyi kapsamaması gerektiğini düşünerek eleme yaptım. Seçtiklerim, sadece bu müziği dinleyenlere değil, bunu bir yaşam tarzı haline getirmiş bir kitleye seslenmek amacı güden ve kalbur üstü olmamış gruplardır...

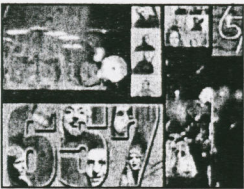

KESMEŞEKER: 1990'da *Cenk Taner tarafından kurulmuştur.* Kadıköy sound'un en önemli isimlerinden olan bu grubun eski elemanları arasında *Demirhan Baylan ve Serdar Öztop* gibi isimler yer aldı. Benim

en çok sevdiğim Türk gruplardan biri olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim. İlk dinlediğinizde algılamakta zorluk çekersiniz, sözler saçma gelir ama ilk bakıştaki bu saçmalıkların arkasındaki büyük anlamları görebilmek ise kişiye göre değişir. Grubun beyni Cenk Taner'in konuşur gibi şarkı söylemesi ve Kadıköy sevgisine değinmeden geçmediği inanılmaz sözleriyle son derece haysiyetli parçalarını yorumladıkları, resmen hatim ettiğim tüm albümleri: "*Aşk ve Para*" (1990), "*Dipten ve Derinden*" (1991), "*Tut Beni Düşmeden*" (1995), "*İnsülin*" (1998), "*İçinde İçindekiler Vardır*" (1999).

HARDAL: 1978'de kurulan *birlikteliğin temelleri, 1971'de "Erkin Koray ve Yeraltı Dörtlüsü"nde atıldı.* Bu topluluğun dağılmasından sonra 2000 yılında "*Yeniden Doğuş*" adlı albümleriyle yeniden doğmuş ve piyasaya başarılı bir dönüş gerçekleştirmişlerdir. Bana göre 50'li yaşlarında ve Türkiye'de alt yapısı oturmuş, köklü ve ne yaptığını bilen ender Rock grubundan biri...

MURAT KÖSEOĞLU: 1995'de soft rock çalışmalarından oluşan "*Yine Yağmurlar Yağıyor*" adlı ilk albümünü çıkarttı. 1998'de çıkardığı "*Pera'daki Yaşlı Dilenci*" adlı ikinci albümünde de, ilkinde olduğu gibi protest duruşunu bozmayan duygusal çalışmaları yer almıştır. Her iki albümde de sözler sağlam. İkinci albümdeki "*Esirin Olsam*" favorim...

657: 1996'da kurulan ve altı kişiden oluşan bu grubun beş üyesi, Ankara Devlet Opera ve Balesi Orkestrası'nda çalmaktadır. Grubun adı da buradan geliyor (657 nolu devlet memurları). Opera ezgilerinin

senfonik rock müziğiyle ve folklorik öğelerle birleşmesiyle oluşan çalışmaları, ilk albümleri "*Çatlak*" (1996)'da çıkmıştır. Bu albüm mutlaka dinlenmeli, kulakla duyulmalı. Benim kıstaslarıma göre Türkiye'nin en iyi klavye ve baterist kullanan adamları 657'nin içinde barınıyor. Protest sözler çok başarılı...

GRIZU: 1993'te İstanbul'da kuruldu ve 1997'de hard rock ve grunge tarzı çalışmalarıyla oluşturdukları ilk albümleri "*Tuzlabuz*" çıktı. Özellikle "*Bütün Bunlar Düş*"e çektikleri klipe dikkat çektiler. Dinozorların nesli henüz tükenmemiş olmalıydı ki dağıtım yetersizliği gibi nedenlerden ötürü topluluğun hakkettiği talep yanıtız kaldı. Grubun çeşitli nedenlerle dağıldığı söyleniyor fakat duyularım elemanların teker teker askere gittikleri yolunda. Saklandıkları yerden bir an önce çıksalar iyi olur...

TURGUT BERKES: İlk albümü 2000'de "*Kara Kutu*" adıyla çıktı. Kendisinin ticari kaygı taşımadığını kasetin kapağından da anlamak mümkün. Bu albüm Türkiye'nin bir çok yerinde kapaktaki çıplak kadın fotoğrafı yüzünden yasaklandı. (Ben de kapak nedeniyle albüm tavsiyelerine koyamıyorum malesef). Fakat Turgut abimiz, yaşına başına rağmen, cesaretinin yanında donuk vokaliyle ve protest olmayan sözleriyle oldukça başarılı bir albüm çıkarmış. Kendi stüdyosu var ve Pilli Bebek gibi gruplara da penceresini açıyor. Tavsiye etmek tek çarem...

KNIGHT ERRANT:

1993'te İstanbul'da kuruldu. 1999'da kendi adlarını taşıyan ilk albümleri "Knight Errant"ı çıkardılar. Yaptıkları heavy metal tarzı müziğin içinde kemanı aktif bir biçimde kullanarak oluşturdukları albümleriyle ve sahne performanslarıyla yurt içi ve yurt dışında oldukça beğenildiler. Geçen yıl Tiamat grubunun Türkiye konserinde alt grup olarak çıktılar. Ayrıca Ankara'da düzenlenen Rock Station festivalinde son iki senedir yer aldılar. Bu sene ise dünyanın en ünlü metal festivallerinden olan Almanya'daki Wacken konserinde çıkan ilk Türk grup ve WASP gibi hatırı sayılır baba grupların alt grubu olma şerefine eriştiler. Tanıdık elemanlar diye bu kadar övmüyorum ama bütün dünyanın nefeslerini tutup izlediği bu konserde bileklerinin hakkıyla çalarak oldukça iyi eleştiriler aldılar...

GÖKHAN DABAK: Aynı zamanda bir karikatürist olan sanatçı, Leman dergisinde yayınlanmakta olan 'Ziftli Sütlaç' adlı köşesiyle de tanınmakta. 1998'de, yerel motifler içeren, psychedelic ve punk tarzı çalışmalarından oluşan "Reçel" adlı bir albümü çıkmıştır. Her zaman tam bir "çılğın" olarak tanımlayabileceğim bu elemanın mizahını şarkılarında da görmek mümkün.

İŞİĞİN YANSIMASI: 1997'de "Birdenbire" albümünü çıkarmışlardır. Bu topluluğun en büyük özelliği kendilerine ait sözlerinin bulunmaması. Tüm şarkıları şairlerden oluşuyor. Buradan da anlaşıldığı üzere grup söz yazma özürsü falan değil de sanırım şairleri çok seviyorlar. Cahit Külebi, Afşar Timuçin, Nihat Özyüksel, Özcan Yurfalan, Orhan Veli, Nazım Hikmet gibi şairlerin sözlerini kullanmışlar.

Ve yer vermek isteyip de veremediklerim: *İksir, Zuğışı Berepe, D-100, Banu Akın, Pilli Bebek, Buse, Mor ve Ötesi, Meteor, Zen, Altgeçit, Gökalp Baykal, Düş Sokağı Sakinleri, Replikas, İstasyon, Kramp, Diken, Kudret Kurtcebe... Umutlar başka bir bahara...*

ALBÜM TAVSİYELERİM

Demirkan Baykal
1000 Yıl

Cenk Taner
İzin Vermedi
Yalnızlık

Kesmeşeker
İnsülin

Murat Köseoğlu
Pera'daki Yaşlı
Dilenci

Pilli Bebek
Uyandırmadan

Gökalp Baykal
Yabancılar

Not: Kaynak olarak Türk Rock Antolojisi (Güven Erkin Erkal tarafından hazırlanan) ve Non Serviam dergilerini kullandım. Birkaç aydır, geçen senelerde yaşanan satanizm olaylarından sonra edildiği yanlış imaj ve ekonomik nedenler yüzünden çıkamayan Non Serviam dergisini büyük bir sabırsızlıkla bekliyoruz. Bunun haricinde piyasadaki diğer dergiler ve fanzinler (Rockart, Rock Station, Roll gibi...) tıpkı tüm underground gruplar gibi, para kazanma amacı gütmeyen bu dergiler, underground çerçevesinde ancak bizim desteğimizle ayakta durabilirler. En azından herhangi bir gazete bayiiinde bu tür dergileri gördüğümüzde onları görünür bir hale getirmek, yani önlere koymak yapabileceğimiz en basit destektir... Ayrıca her zaman underground çerçevesinde olmalarını istediğim ve tanıtımını yaptığım bu grupların öyle kalması için lütfen bu müziğe gerçekten gönül vermiş insanlar dinlesinler...

Gökçe PEHLİVANOĞLU

Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler...

TÜRK-FRANSIZ KÜLTÜREL ETKİNLİKLERİ

Şiir Dinletisi ve Münazara
Saint Benoit Lisesi

Izmir Tevfik Fikret Lisesi

İst. Saint Joseph Lisesi

Kazanan Ekip : Behre Kırkoğlu, İrem Göksu,
Korcan Derinsu, Bengi Keskin, Amira Akbıykoğlu

Ödül Töreni

Şiir Dinletisi : Simge Gedizlioğlu, Ferhan Öcal,
Atilla Erdem, İpek Celikel, Onur Dalliğ

Şiir grubu

Tiyatro Şenliği

Saint Joseph - Kandilli Kız Lisesi - Kadıköy Anadolu Lisesi - Kenan Evren Liselerinin katıldığı Lions Kulübü tarafından 15 Mayıs 2001 tarihinde düzenlenen Tiyatro Şenliği'nde okulumuz "En İyi Oyun", "En İyi Dekor", "En İyi Yardımcı Oyuncu" ödüllerini almıştır.

Okul Müdürü Sayın Laurent Pichot desteklerinden ötürü teşekkür plaketiyle...

Selma Alpay Özel Ödülü, Defne Amber Demirel'e verildi.

Göksel Kortay ve Lale Oraloğlu onur ödüllerini aldılar.

En İyi Teknik Ekip Ödülü'nü Segah Toşunlu ve Ersel Arı aldılar.

Ece Özden ve Emrah Taşan, kapanış töreni sırasında...

PUNK'IN MİRASI

New Wave

Adam Ant

60'ların sonunda ortaya çıkan **Lou Reed**'in grubu **Velvet Underground**'un, Iggy Pop'ın grubu **Stooges**'in ve **New York Dolls**'un ateşini yaktığı Punk, 1970'lerin sonuna doğru İngiltere ve Amerika'da eşzamanlı olarak ortaya çıktığı zaman kimse etkilerinin bu kadar büyük olacağını düşünmüyordu. Lou Reed ve Iggy Pop, "Punk'ın babası" lakabıyla onurlandırılırken İngiltere'de Sex Pistols, Clash, Damned, Buzzcocks; Amerika'da Ramones, Patti Smith, Television, Dead Boys, Rockets From The Tomb ve yığınla Punk grubu üç yıl içinde popüler kültürün çehresini değiştirdiler ve gittiler. Peki Punk'ın mirası ne oldu?

Şüphesiz Punk, hızlı bir biçimde parlayıp aynı hızla ortadan kalktıktan sonra popüler kültür üzerinde önemli etkiler bırakmıştı. **Punk'ın ortaya çıkışından ve yokoluşundan sonra, onu izleyen tüm müzikal yönelimlere kısaca New Wave adı verildi.** Bu yeni müzik özünde Punk'ın ruhunu taşıyordu ancak çok farklı etkilere de açıldı. Kimi Punk hayranları, New Wave müziğinin sadece Punk'ın şiddetini ve tehlikesini yoketmek için ortaya atılmış olduğunu iddia ettiler. Şurası kesindir ki New Wave, Punk'ın devamı olmakla beraber Punk'tan oldukça farklıdır. New Wave, başlangıçta Punk etkilerinin belirgin bir biçimde hissedildiği, ama pop müzik yönelimleri de çok güçlü olan, yine de tam anlamıyla "piyasa" sayılmayacak bir müzik tarzıydı. New Romantic'lerin sentetize edilmiş dans müziğinden Ska'ılara kadar birçok

farklı bileşimi içinde barındıran bir müzik tarzıydı. **Ortada çok kesin çizgilerle belirlenmiş bir sound yoktu ama New Wave sanatçılarının hepsine karşılaştığımız Punk'ın asi ruhu ve pop müzik duyarlılığı vardı.**

Lou Reed and Velvet Underground

New Wave sanatçılarının müzikal kökenleri belirgindir. Öncelikle hepsi istisnasız olarak Velvet Underground, Stooges ve New York Dolls gibi proto-punk (punk öncüleri, punk'ın ataları, punk gruplarının en çok ilham aldığı isimler) gruplarından etkilenmişlerdi. Sex Pistols da birçok New Wave grubu üzerinde büyük etki bırakmıştır. Bir başka etki kaynağı da Glam Rock idi. Özellikle David Bowie, Roxy Music ve T.Rex New Wave gruplarına ilham kaynağı oldular. Bowie gerek hali ve tavrı, gerek müziği ve gerek makyajıyla, kıyafetleriyle tüm New Wave grupları için en az Velvet Underground ya da Sex Pistols kadar büyük bir etki bırakmıştır. New Wave'in farklı bir dalı olan New Romantics (Duran Duran, Japan, ABC) gibi grupların esas çıkış noktası Bowie idi.

Özellikle Amerika'da, Punk'ın ilk

Blondie

işaretlerinin verildiği New York'ta, CBGB çevresinde Amerikan Punk grupları ileride New Wave'e dönüşecek olan müziğin işaretlerini verdiler. Blondie'nin 60'ların pop gruplarını andıran bir naifliği ve melodik duyarlılığı vardı. Ticari başarı için yeterli gibi gözükse de bu özellikler vokalist **Debbie Harry**'nin Marilyn Monroe'vari bir seks sembolü olmaya özenmesi ve bunu bir ölçüde başarmasıyla beraber kusursuz bir şekilde işlemeye başladı ve **Blondie, büyük ticari başarıya ulaşan ilk New Wave gruplarından biri oldu.**

Blondie'nin çağdaşı olan **Talking Heads** ise 80'lerin New Wave yıldızları arasına girmeyi başarmıştı. "Talking Heads'77", "More Songs About Buildings and Food" ve "Remain In Light" gibi albümler, Talking Heads'in entelektüel, sanat okulu çıkışlı Punk yaklaşımlarının kaliteli pop melodileriyle birleşmesi sonucu ortaya çıkan eserlerdi ve ilgi gördüler. Bunun sonucunda Talking Heads, 80'li yılların en önemli New Wave gruplarından biri haline geldi. Yine de Talking Heads'in müzikal etkisi ve başarısı bir başka çok önemli New Wave grubunun gölgesinde kaldı. Bu grup **The Cars** grubuydu.

New Wave'in radyolarda kabul edilmesi ve yavaş yavaş "piyasa"daki yerini alması The Cars ile başladı. The Velvet Underground ve The Stooges gibi çok gürültülü, atonal ve melodik olmayan müzikler yapan isimlerden etkilenmiş bir grup olan **The Cars'ın müziği daha çok Dire Straits gibi Soft Rock gruplarına yakındı ve bu yüzden radyolarda kabul gören ilk New Wave grubu oldu.** The Cars'ın başarısı, Punk ile alakası olan veya olmayan birçok müzisyenin New Wave ile ilgilenmesine sebep oldu. Zaman zaman 70'lerin bazı ünlü rock gruplarının bile müziklerinde New Wave elementlerine yer verdikleri görüldü. Motels, Missing Persons ve Fixx gibi gruplar, Punk'tan çok Hard Rock etkisinde kalmış olsalar bile New Wave'i ustaca kullanarak bu türün önemli isimleri haline geldiler. Bu gruplar, Punk'ın isyan ve ateşini kaybetmeden üç dakikalık pop single'ları yaratmayı başaran ilk isimlerdi. Bu denemenin en önemli eseri ise **Elvis Costello** oldu. 1977 yılında çıkardığı "My Aim is True" adlı albümüyle İngiltere çapında bir olay haline gelen Costello'nun albümü zekice hazırlanmış duygulu pop

şarkıları ve balladlardan oluşuyordu. Bu albüm, Punk enerjisinin müzik olarak kolay kabul edilebilir bir şekle sokulmasında büyük rol oynadı ve New Wave hareketinin anahtar albümlerinden biri haline geldi. Ayrıca Costello'nun şarkı yazarlığı onu izleyecek birçok genç New Wave sanatçısı için bir model oluşturması bakımından önemlidir. Costello'nun 90'lı yıllardaki en büyük müridi Radiohead'in arkasındaki en önemli isim olan **Thom Yorke**'tu. Yorke, şarkılarının çıkış noktası olarak Costello'dan aldığı etkiyi gösteriyordu.

The Jam

80'li yıllara girildiğinde artık New Wave kendini dönemin popüler müzik türlerinden biri olarak kabul ettirmişti. Bu arada New Wave popülerleştikçe, New Wave sound'unun kesin bir tanımını yapmak zorlaşıyordu. **Bram Tchaikovsky**, **The Romantics** ve **The Knacks** gibi Power Pop (hem sert hem de çok melodik punk) kökenli New Wave'cilerden, **The Pretenders** gibi klasik Rock & Roll'culara, **The Police** gibi reggae-pop-punk karışımını icra edenlerden **The Jam** gibi mod'lara kadar çok farklı müzik yapan yığınla sanatçıyı New Wave tanımına sokmak mümkündü. **The Jam** grubu, 60'ların **The Who** ve **The Kinks** gibi Rock & Roll gruplarının izinden gidiyordu. Grubun sert gitar sound'u ve vokalist / gitarist / şarkıyazarı **Paul Weller**'in ısırcı lirikleri ilerki yıllarda **The Jam**'in en çok taklit edilen New Wave gruplarından biri haline gelmesini sağladı.

Kısa süre içinde gitar yönelimli New Wave yerini synthesizer ve klavyelere bıraktı. Bu esnada ortaya çıkan New Romantic akımı New Wave'in en popüler çeşidi haline geldi. **David Bowie** ve **Roxy Music**'in glam rock'ından

David Bowie

etkilenmiş olan **New Romantic** grupları, sentetize edilmiş, dans edilebilir bir pop müzik yarattılar. Kabartılmış saçlar, süslü ve abartılı giysiler, makyaj gibi dikkat çekici görsel öğelerle desteklenen New Romantic müziği kısa zamanda piyasada çok geniş bir dinleyici kitlesi buldu. Bu türün en önemli isimleri başta **Duran Duran** olmak üzere **Spandau Ballet**, **ABC**, **Japan** gibi isimlerdi.

New Romantic'lerin piyasaya uygun müziği ve dikkat çekici dış görünüşleri yeni kurulmuş bir müzik kanalı olan MTV tarafından pazarlandı. 1981 yılında yayına başlayan MTV büyüklü küçüklü birçok New Wave sanatçısının tanınmasını sağlayan en önemli ve etkin kaynaktı. MTV, 24 saatlik yayın süresini doldurmak için çok sayıda videoklip yayınlamak zorundaydı ve New Wave'e destek vererek bunu sağlamayı başardı. İngiltere'de büyük başarı elde eden New Wave grupları kısa zamanda Amerika'da da tanındılar ve buralarda turneye çıktılar. Sadece New York veya Los Angeles gibi büyük kentleri değil, Amerika'nın orta ve doğu bölgelerini de kapsayan bu turnelerin sayesinde **Elvis Costello**, **The Police**, **The Cars**, **The Pretenders**, **Adam Ant** ve **Talking Heads** gibi isimler Amerika'da yıldız haline geldi. Sadece New Wave'in büyük isimleri değil, sayılamayacak çoklukta tek-şarkılık isimler de MTV'nin yardımı sayesinde başarı elde ettiler.

Tüm pazarlama tekniklerini deneyen bir New Wave figürü Adam Ant idi. Adam Ant, zamanında Sex Pistols konserlerine ön grup olarak çıkan glam-punk topluluğu Adam & The Ants'ın lideriydi. Grubun dağılmasıyla beraber Adam Ant, Bowie'vari dış görünüşü ve yine Bowie'vari sesiyle dans etkileşimli

Sex Pistols

New Wave şarkıları söylemeye başladı. Böylece kısa zamanda New Wave'in ticari bakımdan en başarılı isimleri arasına girdi. Ant, 1981-1987 arasında İngiltere'deki TOP 30 listesine 12 tane hit şarkı sokmayı başardı.

New Order

Adam Ant'in aksine pazarlama tekniklerinden uzak duran, söyleşilere katılmaya bile razı olmayan New Order grubu ise MTV desteği olmadan yoluna devam eden ender New Wave gruplarından. Kült bir efsane statüsüne ulaşan **Goth Rock** grubu Joy Division elemanlarının, vokalistleri **Ian Curtis**'in intiharından sonra tarzlarını değiştirerek New Wave'e yönelmeleri onlara büyük başarı sağladı. 1983 yılında yayınlanan "Blue Monday" single'ı tüm zamanların en çok satan 12 inç'lik plağı haline geldi ve New Order'a büyük popülerite sağladı. Artık ortalarda New Wave'in kalmadığı ve Grunge fırtınasıyla beraber 80'lerin tüm gruplarının yok olduğu 90'ların başında New Order hala stadyumları doldurabilen bir gruptu.

Duran Duran

Birkaç yıl içinde MTV, müzik piyasasına yön veren etkili isim haline geldi. Bu zamana kadar New Wave, MTV'nin en çok yer verdiği müzik türüydü. Özellikle New Romantic'ler MTV'nin en sık gösterdiği videoların sahibiydi ve bu sayede çok sayıda hit şarkıları oldu. Mesela Duran Duran, sadece New Wave'in en önemli isimlerinden biri olmakla kalmadı, dünya çapında isim yaptı ve uluslararası popülariteye sahip bir grup haline geldi. Fakat 80'lerin ortalarına gelindiğinde New Wave'in eski popülaritesini kaybettiği görülüyordu. Bunun en önemli sebebi İngiltere'de **The Smiths**, Amerika'da **REM** gibi grupların öncülüğünde ortaya çıkan gitar temelli

yeni bir rock akımıydı. Bu akım kısa zamanda şaşırtıcı bir popülarite kazandı ve underground bir yönelim olmaktan çıkarak yaygınlık kazandı. Bu durum New Wave'in sonunu hazırladı denebilir. **The Jam, The Specials ve The Police** gibi büyük New Wave grupları dağılırken Elvis Costello ve Squeeze gibi isimler de tarz değişikliğine gittiler. Sadece New Order ve Duran Duran gibi çok popüler isimler bu fırtınadan pek etkilenmediler.

Bu yeni alternatif rock akımından başka 70'lerin önemli rock gruplarının tekrar kurulması (**Deep Purple, Pink Floyd, Yes**) ve MTV tarafından desteklenmesi de New Wave'i bitiren etmenlerden oldu. MTV artık 24 saat boyunca New Wave videolarına yer vermek zorunda değildi. Böylece New Wave hızlı bir biçimde ortadan kalktı. Duran Duran, Elvis Costello ve New Order gibi isimler hala çok plak satıyor, kapalı gişe konserler veriyorlardı ama bir müzikal hareket olarak New Wave bitmişti.

90'lı yılların ortalarına kadar New Wave, müzik basını ve dinleyiciler tarafından inkar edildi. 80'lerin gelip geçici, saçma bir modası olmakla suçlandı ve küçümsendi. Ancak alternatif rock'ta önemli olayların yaşandığı 90'lı yılların ortalarından itibaren New Wave'in mirasının zannedildiğinden çok daha büyük olduğu farkedildi. Sayısız genç alternatif rock müzisyeni New Wave'den etkilenmişlerdi ve bunu söyleşilerde belirttiler. **Oasis, Blur, Suede, Elastica, Manic Street Preachers, Radiohead, Mansun, Smashing Pumpkins** gibi alternatif rock dalgasının önemli isimleri New Wave'in kendileri için önemli bir etki kaynağı olduğunu belirttiler. Böylece

90'ların ortalarından itibaren New Wave tekrar moda oldu. Duran Duran ve New Order gibi önemli New Wave toplulukları yeniden kuruldu ve tekrar stadyumları doldurmaya başladı.

New Wave'in müzikal mirasına kısaca bakacak olursak öncelikle bugünkü Brit Pop'un kaynağını oluşturduğunu söyleyebiliriz. Duran Duran, Adam Ant, ABC ve gibi gruplar 90'ların Brit Pop'çılarını tartışılmaz şekilde etkilediler. New Wave'in en önemli şarkı yazarı Elvis Costello, Thom Yorke ve Jeff Buckley gibi birçok şarkıyazarı için büyük bir etki kaynağı oldu. **New Order** ise günümüzde **The Orbital, Aphex Twin, Chemical Brothers** gibi isimlerin başını çektiği **Electronica** akımının 80'lerdeki temsilcisi ve yaratıcısıydı. **Talking Heads** de birçok **Brit Pop** grubunu etkiledi; hatta Radiohead grubu adını Talking Heads'in bir şarkısından almıştı. **Placebo**'nun esas adamı **Brian Molko** **The Cars** grubunun kendileri için önemli bir etki kaynağı olduğunu belirtti. Oasis elemanları ilk cover şarkılarının hepsinin The Jam şarkıları olduğunu ve bu gruptan çok etkilendiklerini belirtiyorlardı. **Kurt Cobain**, en sevdiği gruplardan birinin 80'lerin en önemli New Wave gruplarından **Devo** olduğunu belirtmişti.

Peki burada çıkan sonuç ne ? Anlaşılan o ki 80'lerin ticari ve eğlencelik müziği, gelip geçici basit bir moda olduğu zannedilen New Wave, herşeye rağmen günümüz alternatif rock'ı üzerinde şaşırtıcı büyüklükte etkiler bırakmıştı.

New Wave ile ilgili yazı burada bitiyor. Bir sonraki yazımız belki Gothic Rock belki de Punk üzerine olacak. Kim bilir?

Ali KAYAALP

İnsan ve Doğallık

Doğası gereği hep daha fazlasını, hep daha iyisini ister insan. Sahip olduklarıyla yetinmez. Bu "fazlalıklar" çoğunlukla teknolojiyi, çağdaşlaşmayı doğurur. Bunlar da şehir yaşamını... Ama bir an gelir, tüm "iyilerin" "güzelliklerin" aslında iyi olmadığını görür ve özüne, doğaya dönmek ister. Tıpkı Sait Faik gibi...

Sait Faik şehrin tüm karmaşasını, yozlaşmasını görmüştür. Tüm nimetlerinden yararlanmış, her türlü hovardalığını tatmıştır. Bütün bunların sonunda ise adadaki basit, sıradan yaşamı tercih etmiştir. İlk anda son derece mantıksız görünen bir karar... "Her gün yeni bir yere gitmek, her yeniliği tatmak varken, niçin kendimi bir adaya sınırlayayım?" diye sordurtacak bir karar. Gerçekten bize büyük bir mesaj veren, düşündürülen bir karar. Sait Faik adaya, insanlığı seçtiği için gitmiştir. Büyük şehirde, herkes çıkar ilişkileri içinde, bencillikle örülü sahte

dostlukla, yapay gülümsemelerle iletişim kuruyor. Oysa adada - biraz da mecburiyetten- herkes birbirine sınıksız bağlı. Tüm zorlukları, imkansızlıkları birlikte yaşayan insanlar birbirlerine karşı yoğun bir duygu seliyle bağlı. Bu duygular ister nefret olsun, ister sevgi, hepsi doğa, hepsi gerçek! Samimiyeti tadan bir insan için ondan vazgeçmek zordur. **Kendi gibi davranıp, sevip, sevimiyi kim istemez?**

Sabah güneş doğmadan kalkmak, akşamın geç saatlerine kadar azgın dalgalarla, fırtınalarla boğuşmaktır Sait Faik'in adadaki kaderi. Ama tüm bu zorlukları kendi seçmişti. Yazmadan, kendine yazacak zaman bırakmadan yaşamak istedi. Denizle, adayla...

Hep sorguladım hayatı, çevremi, yaşantımı...

Şanslı olduğuma inandırmaya çalıştım kendimi, büyük bir çabayla. İnanır gibi yaptım her seferinde ama o içimdeki mutsuz "beni" hiçbir zaman susturamadım. Mutsuzdum; çünkü bencilliği sevmiyordum. Mutsuzdum; çünkü samimiyeti arıyordum. Mutsuzdum; çünkü etrafımda doğa, samimî bir ortam bulamıyordum. Belki daha küçük bir yer, daha az kafa yoran sorumluluklar olsaydı ben de mutlu olurdu. Ama yine de şehrin tüm pisliğine rağmen bana getirdiklerini yadsıyamam.

Dünya yok olsa ve yeniden başlama şansımız olsa; insanlığımızla korurken, zamanı yakalasak...

Pınar ATEŞ

TAVSİYE ETTİĞİM KİTAPLAR

1. **Taifte Ölüm**, Remzi Kitabevi, Hıfzı Topuz
Mithat Paşa'nın yaşamı, demokrasi aşkı ve Osmanlı saray entrikaları.
2. **Meyyâle**, Remzi Kitabevi, Hıfzı Topuz
Osmanlı saray entrikaları, Abdülaziz dönemi, Abdülhamit dönemindeki baskılar.
3. **Paris'li Yıllar**, Bilgi Yayınevi, Hıfzı Topuz
Paris'te Yaşayan Türklerin Yaşamlarından Kesitler
4. **Hatice Sultan**, Remzi Kitabevi, Hıfzı Topuz
III. Selim, IV. Mustafa, II. Mahmut dönemi, Kabakçı Mustafa, Vaka-yı Hayriye, Alemdar Olayı. Nizam-ı Cedit hakkında karanlıkta kalmış gerçekler.
5. **Bir Türk Ailesinin Öyküsü**, Ana Yayıncılık, İrfan Orga
İrfan Orga ve ailesinin 1900'lerde başlayan ve İngiltere'de biten öyküsü.
6. **Mevhibe**, Bilgi Yayınevi, Gülsün Bilgehan
Mevhibe İnönü'nün ve eşi İsmet Paşa'nın 1900'lerden başlayan yaşam öyküsü.
7. **Babam Nurullah Ataç**, YKY, Meral Ataç Tolluoğlu
Nurullah Ataç'ın yaşamı
8. **Annem**, YKY, Yıldız Sertel
Sabiha Sertel'in yaşamı
9. **Öldürücü Matematik**, Timaş Yayınları, Kjartan Poskitt
Çocuklar için ilginç matematik bulmacaları.
10. **Bilim Tarihi Yazıları-1**, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Alexandre Koyré

Bilimi tarihinden soyutlayarak ele alan yaklaşımı yıkan ve tarihsel yaklaşımı ön plana çıkaran Kohré bize bilimsel keşiflerin temelinde us dışı, mantık dışı, bilim dışı, dinsel ve en önemlisi felsefi öğelerin de bulunduğunu gösteriyor.

11. **Köprü**, Ayşe Kulin
Recep Yazıcıoğlu'nun yaşamından bir kesit. Doğu Anadolu insanının yaşamı ve bir türlü yapılamayan bir köprü yüzünden çektiği acılar.
12. **Sarıkamış**, T.İş Bankası Kültür Yayınları, Şerif İliden
Doksan bin askerimizin şehit olduğu Sarıkamış faciasının bir asker gözüyle anlatımı.
13. **Paris'te Son Osmanlılar**, Remzi Kitabevi, Hıfzı Topuz
Namık Kemâl, Abdülhak Hamit, Sami Paşazade Sezai ve Ali Süavi'nin yaşamından kesitler.
14. **Paris Yazıları**, YKY, Nedim Gürsel
Yazarın 1973-1993 yılları arasında edebiyat, kültür ve sanat üzerine kaleme aldığı yazılar.
15. **Osmanlı İmparatorluğu'nun Sonu ve Büyük Güçler**, Tarih Vakfı Yayınları, Marian Kent
Avrupa Devletlerinin çıkarlarını korumak için yaptıkları
16. **Demiryolundan Petrole Chester Projesi**, Tarih Vakfı Yayınları, Derleyen: Bilmez Bülent Can
Büyük güçlerin Ortadoğu'daki nüfuz mücadeleleri, 1. Dünya Savaşı'nın nedenleri, Lozan antlaşması, Musul sorunu hakkında belgelerle desteklenmiş bir araştırma.

Ender ÜSTÜNGEL

Buğudaki Resim

Yeniden kendi bedenleriyle yaşatmak için zamanı
Ölümler yasa duruyor;
Geceyarısı canlarıyla birlikte kurumuş gözlerini arıyorlar,
Uykusuzluğun uzaklara kenetlediği başka gözlerden habersiz.

Yağmurun, topraktan emip cama hediye ettiği buharla gizlenen
pencerede

Tozlanmış bir hayal...

Hayatın aleviyle bakan,

İçinde okyanus fırtınaları kopan gözlerle gülümseyen bir
hayal...

Erini bekleyen gebe kadın misali,

Son gelen trene umut bağlamış acılı yüreğin

Delicesine bağlandığı bir düş...

Hiçbir çılgınlığa ulaşamadığı sancı veren bir beden...

Gönlüne taht kurduğu hayatın anlamını içine çekerek eksilten

bir nefes...

Yaydığı ışık,

Gözlerine çığ düşmüş bir kızın parmak

izleriyle kesilen bir alev...

Küçük kız camdaki alevi elleriyle
örtbilse de,

Yüreğinde kendinden başka herşeye

kayıtsız kalabilen yağmura söz
geçiremiyor.

"yok" diye isimlendiriyor

Aydınlanan camda tozları uçan resmini;

"yok" dedikçe yanında olduğunu bilse de...

Gecenin gündüze bıraktığı mirasla,

Bütün soruları yine hayatın en sıkıcı yerinde bitirmek üzere

Dalıyor hasretini çektiği uykusuna,

Başka özlemlerle işlenmiş yorganını üzerine çekerek.

Simge GEDİZLİOĞLU

KÜRESEL BARIŞ

Bariş nedir sizce? Tüm insanlara yetecek bir tutam huzur ve mutluluk mu? Ya da işe yaramaz, ulaşılmaması zor, saf bir sihirli iksir mi? Eski çağlardan beri insanlığın dünyanın her karış toprağında yokluğunu hissettiği bir gereksinim mi sizce? Yoksa bariş düşüncesi aklınıza geldiğinde yaşadığınız ülkeyi düşündükten sonra umutsuzluğa kapılıp: “Ne barişi be kardeşim!” diye mi geçiriyorsunuz içinizden?

İnsanın aklından geçen tüm bu düşüncelerin çakıştığı noktada yirminci yüzyılın ilk yarısında Anadolu topraklarındaki Türk halkını milli bir ülkü doğrultusunda yönlendirerek, özgür, gelişmiş ve barişçil bir toplumun yaratıcısı Atatürk’e kulak vermek gerekir: **“Yurtta bariş dünyada bariş”**. Ulu önderin bu değerli sözünün aydınlattığı yolda uluslararası bariş kültürünün temel gayesi kendini gösterir: **Bariş içinde yaşamak...**

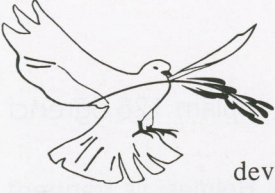
Dünya tarihine baktığımızda, insanın yaratılışından bu günlere kadar devam edegelen, toplumlar arasında ırk, din, kültür gibi çeşitli ayrılıklardan oluşan savaflara tanık oluruz. Kimi zaman bir devlet üstünlük kurduğu bir azınlığa soykırım yapmış, kimi zaman da din sömürüsü yapılarak üstü kapalı bir ırkçılık ve özünde hegemonya arzusu taşıyan siyasetlere başvurulmuştur. Bu mücadelelerin çoğu insanlık için ağır kayıplarla sona ermiştir. Yeryüzünde patlak veren savaflara zemin hazırlayan koşulları insan yaratır. İnsanın barişçil ve sağduyulu olmayışı, toplumdan saygı ve hoşgörüyü silip atar. Bu iki kavramın yokluğunda fikir ayrılıkları, sosyal dengeyi sarsarak insanları birtakım çatışmalara sürükler. Zincir daha da büyüdüğünde savaflar kaçınılmaz olur. Bu yüzden birey, temelinde gizli kalmış barişçil anlayışını keşfetmelidir öncelikle. Aslında bu karışım, onu bilinçli ve sağduyulu olmaya çağırır, benliğinin başta gelen öğelerinden biridir. İktidar hırsı, üstün olma çabası ve bunların etrafında uçuşan çıkarlar, bu iksiri zihninin en köhne ve karanlık köşesine itip saklamıştır. Bariş kavramını beynimizin en ücra yerlerinden açığa çıkardığımız zaman insan olma şerefine ermiş sayılırız. Bu nosyonun insan anlayışındaki yerini kavrayabilmek için barişçi bir ortamı düşünmek gerekir. İnsan ilişkilerinde hoşgörüyü, karşılıklı anlayışı, sağduyuyu öngören bu ortam, kişiye yeni bir kimlik kazandırır. Kişinin çalışma hevesi artar, bakış açısı yeniden oluşur. Barişsever insan dünyanın neresinde olursa olsun, insana yapılan tüm kötülöklere, zulömlere ve haksızlıklara karşı cephe alarak hümanizma ruhunu barındırır. Böyle bir tabloyu aklınızdan geçirdiğinizde belki size biraz ütöplik gelebilir. **Ama bir düşünün, herkes kendine düşen oranda algılayabilse barişi, şu yusyuvurlak alem daha mutlu olmaz mı?**

Eğer vatan genelindeki barişi ele alırsak, temelinde bireyler arası sağduyu ve uzlaşmacılığın var olduğunu görürüz. İnsan ilişkilerinde göze çarpan iletişim, kitlesel uyumu doğurarak uygar milletleri meydana getirir. Zaten medeni toplumlardan söz açtığımızda yurtsal bariş ortamına şahit oluruz. Bu nedenle kişisel gelişimin her yönden ivme kazanması barişçil ulusları oluşturur. Böylelikle insanlardaki güven duygusu güçlenerek beraberinde huzur, refah ve mutluluğu getirir. Bireylerin birbirine karşılıklı güvenlerinin sarsıldığı noktada ise her düzeyde rastlanabilecek

rüşvet ve yolsuzluk, olağan duruma gelir. Barişin insana sağladığı başka bir kazanç ise özgürlüktür. Bariş gölgelendiği zaman insanın özgürlükleri kısıtlanır. Ayrıca barişin yükseldiği yerde insanlar, önceki nesillerin gelecek kuşaklara miras bıraktığı sosyokültürel eserlere sahip çıkarlar. Bunları koruyarak değerlerini yitirmemiş olurlar. Böylece hem kültürel yozlaşmanın önüne geçilir hem de ülke yararları gözetilir. Vatan genelinde barişi destekleyecek diğer bir unsur ise ulus-severliktir. Ancak bu kavram kafalarda yer ettiğinde, ulusta birlik oluşur. Her yurttaş millet sevgisini, günden güne gelişen dünya değerleriyle birlikte bilimsel platformlara taşıyarak ulusal gelişmişlik düzeyini yükseltmeyi amaçlamalıdır. Ortak bir ülkü doğrultusunda yol alan milletler, gitgide küreselleşen dünyada gerek siyasi ve ekonomik gerekse kültürel yayılcılıkla kendilerine ayrıcalıklı bir yer edinmektedirler. İç yapılarında barişi önemseyen bu milletler, birçok ulusun yazgısında da belirleyici rol üstlenmişlerdir.

Dünya barişinin içeriğini uluslararası hoşgörü ve anlayış meydana getirir. Böyle bir bariş ortamına ulaşabilmek için yeryüzündeki gerek büyük gerek küçük ölkelerin toplumsal yapısının sağlam olması gerekir. Başka bir deyişle, **birbirinden farklı kitleler arasında “hayal edilebilecek” bir uyuma ihtiyaç vardır. Acaba bu ne ölçüde gerçekleştirilebilmiştir?** İnsan karmaşık ve sonsuz çelişkiler içeren bir yaratık olduğundan, sorunun cevabı her zaman belirsiz kalmıştır. Evrensel bariş ruhunu beslese de iktidar hırsı onu tüm asırlarda barişçil yoldan döndürmüş ve savaflar alanına sürüklemiştir. Ortaçağdan başlayarak tarih sahnesine bir göz

attığımızda ilk olarak karşımıza çıkan, Fransa ve İngiltere arasında patlak vermiş yüzyılı aşkın savaşlardır. Daha sonraki yüzyıllarda Sanayi Devrimi'yle birlikte ihtiyaç duyulan hammadde arayışı güçlü devletleri sömürgecilğe yöneltmiştir. Alt yapısını oluşturamamış toplumlar, bu devletlerin üstünlüğünü tanıyıp koloni kimliğiyle birçok açıdan esir duruma düşmüştür. **Yirminci yüzyıla geldiğimizde birden çok kıtayı etkisi altına alan iki büyük savaşa tanık oluruz : Birinci ve İkinci Dünya Savaşları...** Ülkelerin sosyal, ekonomik, siyasi ve kültürel yapısını derinden sarsan bu savaşlar sırasında ve sonrasında insanlar dünyadaki barışı ve güvenliği sağlamaya yönelik adımlar atmaya başladılar. **1945 yılında imzalanan Birleşmiş Milletler Antlaşması ve ardından kurulan Birleşmiş Milletler Örgütü'nün amacı, dünya barışını ve güvenliğini korumak ve değişik alanlarda uluslararası işbirliğini sağlamaktır.** Kuruluşun etkinlikleri arasında ortaya çıkabilecek uyuşmazlıkların barışçı yollardan çözümü, barışın darbe alması halinde eylem, insan haklarının korunması yer alır. **İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden 1970'lere kadar süren Soğuk Savaş'ın ilk yıllarında, bu yapılanmaya ek olarak 1949'da NATO antlaşması kabul edildi.** NATO, salt Kuzey Atlantik bölgesinde barış, güvenlik ve huzuru sağlamaya yönelik olarak kabul edilmişti. İkinci Dünya Savaşı'nın sonrasında Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan askeri güçsüzlük, buna karşılık Sovyetler Birliği politikasının oluşturduğu kaygı, bu ülkeleri birleştirmeye zorlamıştır. Ayrıca gittikçe tehlikeli boyutlara ulaşan nükleer gelişmeler dünyadaki güçlü devletlere birbirini kolayca yok etme olanağı vererek insanlığın barış içinde yaşama zorunluluğunu doğurmuş ve bir savunma sistemi meydana getirilmiştir. Böylece kararlaştırılan NATO stratejileri, bu dönem

içerisinde çeşitli kalıplara sokulmuş ve devamlı değişmiştir. 70'lerden bugüne kadarki süreci ele alırsak, Avrupa'yı içeren güvenlik stratejilerinde yumuşama, savunmadan silahsızlanmaya geçiş görülür. Silahlanma eğilimi terk edilip kaynakların barışçıl yollarla insanlığın yararına kullanılması amaçlanmıştır. Böylelikle bu dönemde gerçekleştirilen programlarda güvenlik bölümleri kadar insan hakları, ekonomik kalkınma, toplumsal huzur ve refah da önem kazanmıştır. Bunlardan başka eğitim, kültür ve bilim alanında yoğun çalışmalar yaparak barışın ve güvenliğin korunmasını amaç edinen UNESCO isimli, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün uluslararası bir kolu vardır. Bu kuruluş dünyanın çeşitli yerlerindeki tarihi ve kültürel eserleri seçip korumaya almaktadır. Fakat ne yazık ki yirmibirinci yüzyılı yaşadığımız günümüzde bile barışın eksik olduğu yerlerde insanlığın ortak mirası sayılabilecek anıtlar yok edilebiliyor.

Bu bakımdan uluslararası barış kültürünün üstünde ısrarla durulması, anlam ve öneminin çok iyi kavranılması gerekir. Barış kavramını insandan başlayarak, yurt ardından da uluslararası sahaya taşırsak, Atatürk'ün özdeyişinin altında insanlığın tüm çağlarda dünyevi barışın özlemine çektiğini görürüz. Bugün de öyle değil mi?
Cem SAVAŞ

Sanat... Sanat... Sanat... Sanat...

Saint Joseph Fransız Lisesi
Resim ve Heykel Sergisi
"Sergide"
15 Haziran-15 Temmuz 2001

Spor... Spor... Spor... Spor... Spor...

Ortaokul Basketbol Takımı

240 takım arasından
İstanbul 9.su,
Kadıköy Şampiyonu

Burkay DOKUYUCU-Erol MURTEZAĞLU
Can SAVAŞ-Tandırık CAN-Ersel ARI
Gökhan HATİPOĞLU-Süha SARİOĞLU
Aydim PATİR-Ali RAMAZANOĞULLARI
Ömer BİLGİN-Anıl ÖZTÜRK
Alp E.BİRİŞMEN

Lise Erkek Voleybol Takımımız

Antrenörlüğünü Beden Eğitimi Öğretmenimiz Onur Erman'ın yaptığı Lise Erkek Voleybol takımımız **İstanbul 4.sü** oldu.

Can ÇAYCI - Kemal İNANÇ - Evrim GÜLTEKİN - Eren KALELİOĞLU
Eser KALAFATOĞLU - Yiğit BİLGİN - Çağlar CANER - Kerem GÖĞTAŞ
Buluş ŞENOL

Lise Kız Voleybol Takımımız

Takımımız ikinci eleme grubu maçlarında elenmiştir.

İşık CESUR - Bengü ÖZDOĞAN - Gizem DUYGULU - Deniz KAFALI
Tuğçe İKİŞ Yaprak MORAL - Ayça BAYDAR - Pınar DEMİRDAG
Merve SİLİHÇİ - Tuğçe TOKUŞ

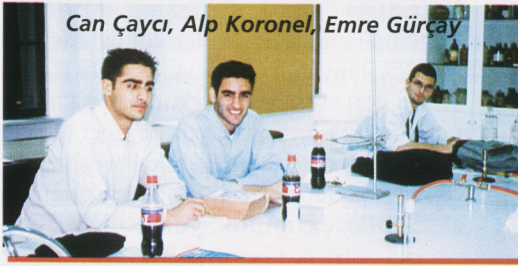

Concours Scientifique

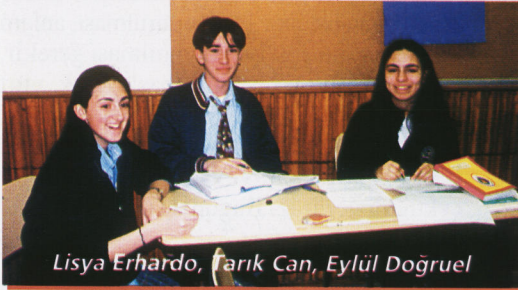
28 Mart - 4 Nisan'da iki aşamada yapılan Bilim Yarışmasına bu yıl 42 ekip, toplam 126 öğrenci katılmıştır. 29 Mayıs gecesi ödül töreni yapılmıştır.

Lena Seren Çoban, Oğuz Kaan, Pınar Bay

Can Çaycı, Alp Koronel, Emre Gürçay

Lisyra Erhardo, Farık Can, Eylül Doğruel

Comme de nouveaux Sherlock Holmes, ils traquent l'indice, dénichent la contradiction, désamorcent le paradoxe, traduisent en équations les énoncés les plus malins. Ici pas de frontières entre les sciences. Il y a seulement ceux qui sont plus rusés que les autres pour se retrouver dans le labyrinthe des énoncés.

Car le concours scientifique est ainsi; un subtil mélange d'intelligence et d'intuition, arrosé d'un zeste de connaissance. Un zeste seulement? Oui! Savoir et réciter ne suffisent pas. Il faut savoir un peu et penser beaucoup. Le fond de connaissances scientifiques est bien là, mais c'est un fond, un matériau brut, une pierre que la matière grise de nos élèves va sculpter, un ensemble de données que nos élèves vont questionner, interroger, analyser, ordonner, mettre en équations afin que le résultat apparaisse en pleine lumière. N'a-t-on pas remarqué cette année que la meilleure équipe de 9ème a obtenu un meilleur résultat que la plupart des équipes de 10èmes... Comme l'a dit Montaigne: mieux vaut une tête bien faite qu'une tête bien pleine.

Au delà des résultats et des performances il faut savoir apprécier la formulation des problèmes que les professeurs ont concoctés dans le plus grand secret. Quelle poésie, quel humour et quel esprit s'y révèlent. On peut comprendre au détour de la résolution d'une énigme, la jubilation intellectuelle que nos élèves peuvent éprouver à participer à ce troisième concours scientifique de Saint-Joseph. Un pur moment de bonheur intellectuel.

Laurent PICHOT

Petit Pain 10 Haziran 2001

Les Jeux de Billes

Les archives de Saint-Joseph

Grâce à son aimable concours, Frère Ange-Michel nous offre l'occasion de nous infiltrer dans la mémoire de Saint-Joseph.

Sur la photo de groupe, de 1912, de l'article intitulé L'élève Georges Zacharoff, le frère Rhodien-Henri se trouve dans la rangée du milieu, à droite.

Cette année, le club des Archives a commencé à exposer dans les vitrines, placées à cet effet, dans chacune des kantin du Collège.

L'exposition des "jeux de billes" présentait quelques documents intéressants.

C'était, tout d'abord, le "jeu de billes", extrait d'un tableau Delmas, utilisé pour l'enseignement du français dans la première moitié du siècle dernier.

La photo était accompagnée de deux lettres de commandes et des explications suivantes : Le Jeu de Billes à St-Joseph à l'époque de l'école Primaire.

La loi du **29 mars 1931** oblige tous les jeunes Turcs à fréquenter une école primaire turque (officielle ou privée).

Au collège Saint-Joseph, la dernière classe primaire ferme donc en juillet **1935** : finies les billes sur les cours de Saint-Joseph.

Pourtant, on consommait des billes, en **1907** ou en **1913**, par exemple. Voyez les lettres de commandes ci-après.

Les jeux de billes étaient multiples : le serpent, le

pot, le triangle, le grand rond, la pyramide, la ligne, le colimaçon, les villes, les cinq lions...

Les billes pouvaient être en terre, en pierre, en verre. Les très grosses billes étaient nommées "calot".

Lettre de commande, du 18.09.1907 :

Union des Fabricants Français de billes

194, Rue Lafayette Paris

Messieurs,

Veillez m'expédier, en douane de Galata, le plus tôt possible, 2 barils de 20 mille billes polies en diverses couleurs bien assorties et très brillantes.

Je compte que vous me ferez comme les années précédentes un escompte de 5%.

Recevez, Messieurs, mes salutations empressées.

Fré Denis

Lettre du 10 février 1913 :

Messieurs les Fils d'Alexandre BARRAL et Cie à Crest (Drôme)

Messieurs,

Veillez avoir la complaisance de nous adresser CIF Constantinople, les articles ci-après :

30.000 Billes grises, en sacs de 1.000

70.000 " couleurs assorties et brillantes, en sacs de 1.000

5.000 Callots de 17/18 lignes, en poli

3.000 Billes rubannées, No 1 & 2

2.000 Billes façon "agate" brunie

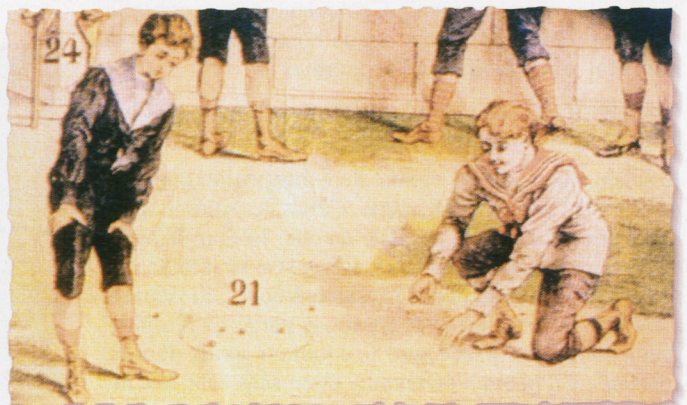
2.000 Billes façon "agate" bleuie.

Vous porterez le tout à notre compte et nous vous solderons au plus tôt. J'ose espérer que la commande sera assez importante pour que vous puissiez m'accorder le franco de port et d'emballage quais de Constantinople.

Je vous serais reconnaissant de soigner l'emballage afin de nous éviter les désagréments du dernier envoi.

Dans l'espoir que le tout nous parviendra en de bonnes conditions, je vous prie d'agréer, Messieurs, mes meilleures salutations.

fr. Rhodien-Henri

L'élève Georges ZACHAROFF

Les archives de Saint-Joseph

Voici la réponse que le frère directeur Prudence, directeur de 1905 jusqu'à sa mort le 18 mars 1913, donne à la lettre du père de Georges Zacharoff, élève de la classe de 3-B (aujourd'hui, on dirait 8-B).

5 novembre 10

Monsieur
Z. Zacharoff
C.F.O.A.
Koniah

Monsieur,

J'ai l'honneur de vous accuser réception de votre Estimée du 29/10. Je m'empresse d'y répondre et de vous faire part des observations qu'elle me suggère.

Et d'abord, pour le compte de procure, la facture générale de

piastres 6.265,75 sur laquelle nous avons déjà reçu Piastres 624, et consenti un rabais de Piastres 475 est parfaitement exacte. Il nous reste donc à recevoir Piastres 5.166,75 en versements mensuels. Comme il ne reste plus que 8 mois d'école, chaque versement devra être de Piastres 5.166,75: 8, soit Piastres 646 par excès. Voilà donc une question de réglée.

Si Monsieur Georges vous demande de l'argent pour la coupe des cheveux, c'est que Monsieur ne trouve pas suffisante la coupe adoptée par le Collège, c.à.d. les cheveux coupés ras à la TITUS, comme on dit. Monsieur veut faire de la fantaisie et doit payer un supplément au coiffeur. Que Mr. Georges suive la généralité des élèves et il n'aura pas besoin de suppléments pour la coupe des cheveux. Que vous envoyiez quelque argent de poche à Georges, je n'y vois pas trop d'inconvénients, bien que je préférasse que cet argent fût remis à la procure qui le distribuerait à Georges au fur et à mesure de ses besoins, et selon les notes de travail. Cependant je vous conseille de ne pas être prodigue: le jeune homme n'a besoin de rien, et il faut l'habituer à l'économie.

Nous ferons le nécessaire auprès de la maison Mayer au sujet du pantalon d'uniforme.

Je suis on ne peut plus étonné de l'observation que vous me faites au sujet de l'infirmerie. Certes, les soins assidus, le dévouement à toute épreuve du cher frère infirmier*, dévouement que tous les intéressés se plaisent à proclamer, ne méritent pas pareils reproches. Si Georges a été envoyé en classe, ce n'est pas parce qu'il a parlé grec, mais bien parce que le Docteur avait dûment constaté qu'il pouvait et devait y aller; sans cela, le Cher

Frère aurait trouvé d'autres moyens de punir le délinquant sans l'obliger de quitter l'Infirmerie. Je m'étonne que vous ayez ajouté foi à la craque (permettez-moi l'expression) que vous a conté (sic) Mr. Georges pour je ne sais quelle raison. Quand je lui ai montré votre lettre, il a été tout honteux.

Enfin, reste la dernière plainte: Georges est plus fort que Trad Fuad et ce dernier a quitté l'établissement parce qu'il était mécontent de n'être qu'en 3ème B ayant des prétentions à la 3ème A.

Autant de mots, autant d'erreurs. Et d'abord Trad Fuad a quitté le Collège par crainte du choléra et non par dépit de ne pas être en 3ème A. Ensuite, Trad avait dans l'ensemble des différentes compositions faites par le Cher Frère Inspecteur, une somme globale de 237 points, tandis que Monsieur Georges n'avait que 101 points. Il ne peut donc pas avoir des prétentions égales.

Veillez agréer, Monsieur, mes respectueuses salutations.

F. Prudence.

* Le frère infirmier était le frère Omer-Joseph, depuis l'année précédente. Sur la photo de groupe, de 1912, il est le premier, en haut à gauche.

Zacharoff Georges *Jul. 27* *1910* *1910-1911* *Directeur le 17 7 1910*

1910-11	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1911	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1912	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1913	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1914	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1915	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1916	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1917	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1918	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1919	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1920	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1921	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1922	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1923	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1924	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1925	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1926	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1927	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1928	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1929	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75
1930	Compte de son quinquennal de 1905 à 1910	1240,00	1161,75

Se promener à Taksim, sur les pas des Français dans l'histoire d'Istanbul.

Nous sommes le groupe de huit élèves de Renforcement de Pré – Lycée avec leurs trois professeurs de français. Au début de l'année, nous voulions faire un projet sur Istanbul et les Français; nous avons donc décidé de faire une recherche sur les Français dans l'histoire d'Istanbul.

Le travail a duré quelques mois: nous avons trouvé des informations sur internet, dans quelques livres et grâce à des contacts intéressants dans la rue. Nous sommes allés sur place pour observer et rencontrer des gens. A partir de tous ces renseignements, nous avons essayé d'écrire des textes de synthèse complets.

Nous avons commencé notre recherche à Galata parce qu'il y a eu beaucoup d'étrangers là – bas depuis longtemps (c'est le premier quartier où ont habité les Français) et nous avons continué jusqu'à Taksim (quartier européen depuis le XVIIIe siècle). Nous avons visité quelques constructions françaises comme le lycée Pierre Loti, l'église St. Pierre – St. Paul, le grand Hôtel de Londres, le han St. Pierre (San Piyer)... Nous avons pris beaucoup de photos et avec tout ça, nous avons couvert un panneau qu'il a fallu

Ömer-Hasan-Zeynep-Serra-Sera-Kaan-Yücel-Leventcan

fabriquer. Sur ce panneau, nous avons choisi de dessiner la promenade pour qu'il soit facile à tout le monde de la refaire.

Nous avons rencontré quelques difficultés en faisant ce travail parce que nous avons passé beaucoup de temps sur internet et dans les livres et y trouver les informations était aussi compliqué que de les comprendre.

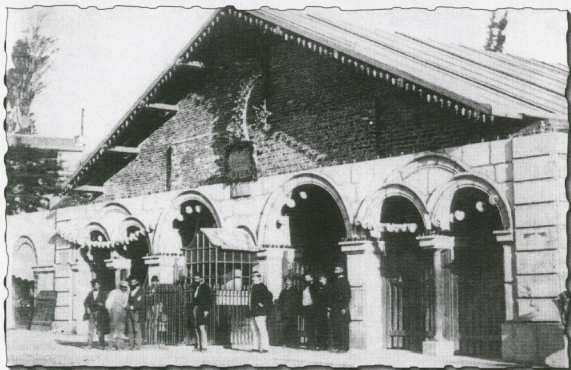
Nous avons écrit les textes nous – mêmes; c'était assez difficile de rassembler de façon logique toutes les informations. Et parfois les textes historiques se contredisaient.

Mais nous avons appris beaucoup de choses sur les Français et sur l'histoire de notre ville. Grâce à ce travail, nous avons rencontré la culture française. Cela nous a intéressé de nous promener pendant les cours. On a vraiment aimé ça parce que nous nous sommes promenés tout en travaillant. Ce projet nous a plu, nous avons beaucoup travaillé et nous sommes heureux de le partager avec vous. Serra, Zeynep, Sera, Kaan, Leventcan, Ömer, Hasan, Yücel, Zéliha, Guénola, Catherine

Tünel Square

L'ingénieur **Français Eugène-Henri Gavand** a fait un voyage à Istanbul en 1867. Il a observé un grand problème entre Karaköy et Beyoğlu. Au XIXe siècle, environ de 40.000 personnes par jour marchaient entre Karaköy et Beyoğlu parce qu'il n'y avait pas de moyen de transport. A cette époque-là, Beyoğlu se modernisait. Les gens pouvaient passer du bon temps dans les magasins et les restaurants et ils allaient à Karaköy pour travailler. Il y avait des ateliers, des sociétés d'import-export et des banques.

Eugène Henri Gavand a commencé à travailler pour construire un métro entre les deux quartiers. Il a préparé un projet. En 1869 il a reçu la permission de construire. Il a commencé les travaux en 1871 et les a finis en 1874.

Place de Tünel en 1902

On évite depuis la difficile montée à pied des "**Hauts Trottoirs**" (**Yüksek Kaldırım**). Pour rassurer les premiers voyageurs intrigués, on a fait les premiers trajets du métro avec des moutons. Les Stambouliotes ont pu observer que ces animaux arrivaient sains et saufs...

C'est le troisième plus ancien métro du monde après celui de Londres en 1863 et celui de New York en 1868. C'est aussi le plus court avec ses 570 mètres.

D'août 1874 à décembre 1970, le métro était alimenté à la vapeur. La machinerie à vapeur était installée au sous-sol du bâtiment en face de la sortie du Tünel à Beyoğlu. La grande cheminée rappelle l'existence de ces grosses machines.

Le Han Saint Pierre, *San Piyer Hanı*

Les textes historiques ne sont pas d'accord: soit le han St Pierre est la maison où est né **André Chénier** en 1762 et où l'ambassadeur St Priest a installé l'ambassade de France et la "**Banque de la Nation Française**" en 1770 ou 1771. Soit cet ambassadeur a construit ce han en pierre à la place de la maison des Chénier, une maison en bois, en 1770-1771. Mais de toute façon; nous retrouvons dans son testament son désir de faire du han St Pierre la demeure et la Banque de la Nation Française parce que le palais de France de Péra avait brûlé en 1867. L'ambassade a été installée dans cette maison franque, le temps que le Palais soit reconstruit. Ce han aurait aussi abrité un moment la Banque Ottomane.

C'est un lieu ancien. Il se trouve dans la Vieille rue des Banques. Ce nom date justement du XVIIIe siècle, époque de la Banque de la Nation Française, première banque occidentale à s'installer à Constantinople. A l'extérieur, les grands murs sont presque noirs. Les fenêtres sont petites et rectangulaires.

La façade n'est pas nettoyée. La porte est en fer. Le bâtiment ressemble un peu à une prison et il n'est pas du tout entretenu. Mais il y a encore le blason de la monarchie Française avec ses trois Fleurs de Lis (dynastie des Bourbons) et celui de l'ambassadeur **François – Emmanuel Guignard**, comte de **St Priest (1768 – 1784)**, ainsi qu'une plaque qui rappelle la naissance d'André Chénier. A l'intérieur, il y a un escalier en colimaçon et en face, le marchand de thé qui n'a pas de fenêtre sur l'extérieur. On marche dans des couloirs petits et étroits. Il y a quelques ateliers et des pièces vides et tout est en mauvais état.

André Chénier

Il est né en 1762 à Constantinople. C'était un poète français.

Sa mère, Elisabeth, était une Gréco - levantine, descendante lointaine des Lusignan, rois de Chypre. Elle tenait salon à Galata. Son père était français: c'était un marchand et le député des Français d'Istanbul. Les parents d'André Chénier étaient des proches de l'ambassadeur Charles Gravier, comte de Vergennes, arrivé à Constantinople en 1755 et futur ministre des affaires étrangères de Louis XVI. C'était le prédécesseur de St Priest.

André Chénier accompagne sa mère en France en 1767 où il deviendra militaire pour une très courte durée avant de se consacrer à l'écriture. Il s'inspire de la culture grecque et de la philosophie française. Poète de la révolution libérale, il est contre les excès de la Réforme. Accusé de conspiration, il est guillotiné en 1794, à l'âge de 32 ans. Avant de mourir, il a dit : "Je ne peux rien faire pour l'avenir". C'est un précurseur d'une certaine poésie symboliste. Son œuvre, publiée en 1819, est admirée par la jeunesse romantique et Victor Hugo dira : "*Une poésie nouvelle vient de naître*".

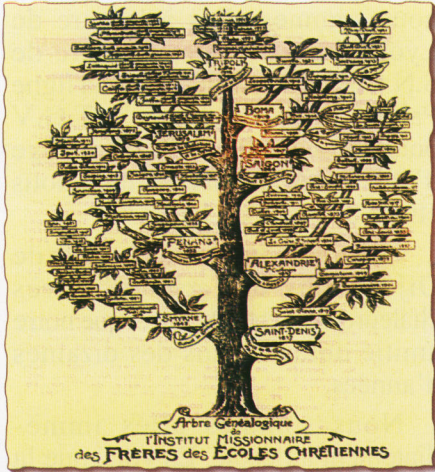
Le Han Saint Pierre

Blason du comte de St. Priest (Saint Pierre Han)

Plaque commémorative: Maison d'André Chénier.

350ème anniversaire

Le 30 avril dernier, on commémorait le 350ème anniversaire de la naissance de Jean-Baptiste de La Salle, le fondateur des frères. Sa maison natale existe toujours à Reims et les frères ont pu en devenir propriétaire, au 20ème siècle.

L'institut des frères s'est bien développé depuis, malgré sa suppression par la Révolution française, en 1792, puis par le gouvernement français de 1904.

Les frères sont actuellement 6600, dans le monde. Ils accueillent 960.000 élèves, répartis entre 82 pays.

L'arbre généalogique montre comment il s'est développé hors de France, à partir de 1817.

F. Ange Michel

Dans le cadre de la francophonie

La Belgique est un petit pays d'une superficie totale de 30.521 km² dont un peu plus de la moitié (17.000 km²) est occupée par la Communauté française. Le 21 juillet de chaque année a lieu la fête nationale de cette communauté qui réunit environ 4.000.000 d'habitants. La Belgique qui était un État unitaire est devenue un État fédéral suite aux quatre révisions de la Constitution en 1970, 1980, 1988 et 1993. Depuis 1970, la population est divisée en trois communautés fixés selon leur langue (Communautés flamande, française et germanophone) et réparties dans trois Régions délimités par un territoire (Régions flamande, wallonne et bruxelloise). Les trois langues parlées du pays sont le néerlandais (58,5 %), le français (33,6 %) et l'allemand (0,6 %). La capitale de la Belgique est Bruxelles et sa monnaie est le franc belge. La Belgique fait partie de l'agence de la francophonie depuis 1970.

VILLE FRANCOPHONE?

VILLE FLAMENDE?

La francophonie bruxelloise s'acharne à revendiquer la suprématie numérique sur le territoire régional tel qu'il est actuellement défini, alors que la Flandre fait de Bruxelles sa capitale. La Wallonie, par contre, installe son pouvoir politique, au plus proche du centre de gravité de son territoire, laissant Bruxelles bien isolé au cœur d'un territoire flamand.

Flamand et francophones s'opposent concernant l'appartenance de Bruxelles. Selon les premiers, l'origine historique et la localisation territoriale de Bruxelles en font une ville flamande. Les bruxellois majoritairement francophones et les wallons ont par contre tendance à s'accorder sur l'appartenance de Bruxelles au monde culturel de la francophonie et rêvent de faire coïncider la géographie bruxelloise avec la répartition territoriale des

francophones, y compris ceux de sa périphérie.

En réalité, la population actuellement francophone de Bruxelles est loin de n'être composée que des descendants de l'immigration wallonne. La bourgeoisie flamande porte une part non négligeable de la francisation de la capitale belge. Mais les résidents bruxellois ne sont pas les seuls usagers de la ville. La population active à Bruxelles connaît des flux migratoires alternant caractéristiques de toutes les grandes métropoles européennes. Une particularité bruxelloise est que la proportion de ses navetteurs qui franchissent la frontière régionale est importante et les distances parcourues par les actifs à Bruxelles sont plus importantes que dans d'autres grandes villes. Dans la situation actuelle, le sentiment d'appartenance à la communauté urbaine est moins intense chez les habitants de la périphérie qu'à distance égale du centre dans les banlieues des autres grandes villes européennes. Des efforts pour corriger cette situation existent mais, si louables soient-ils, ils sont contrecarrés par la réalité administrative et politique issue de la division territoriale.

une réalisation de Cihan Tever

Voyage à Dijon

Ma femme et moi; nous avons fait un voyage dans la région Aquitaine avec mon ami qui est un ancien de notre école et son épouse en été 2000. Cette région comme on le sait bien est célèbre par son vin (Bordeaux, Cahors etc) et aussi par ses produits gastronomiques. Nous en avons goûté tout évidemment.

Le voyage en Février 2001 à Dijon serait une belle occasion pour connaître cette fois-ci la région Bourguignonne, encore une région célèbre par son vin. Je ferais aussi la connaissance d'une école lasallienne qui porte le même nom que la nôtre. C'est pourquoi lorsque notre directeur **Mr Laurent** m'a demandé d'accompagner les élèves avec mon frère de la famille lasallienne **Mr. Can Şengel** et **Mme Füsün Esin**, j'ai eu le plaisir d'accepter immédiatement.

Le voyage a commencé de l'Aéroport d'Atatürk d'Istanbul par un avion d'Air France à la bonne heure du matin. Après un vol qui a duré presque 3 heures nous sommes arrivés à l'Aéroport Roissy-Charles de Gaulle à Paris. Immédiatement

nous sommes allés à la gare de Lyon, l'une des grandes gare de S.N.C.F, point de départ de la ligne Palym. Nous avons pris le T.G.V pour Dijon. Enfin après un voyage d'une heure quarante minutes nous étions à la gare de Dijon.

Nos amis de Saint Joseph de Dijon nous ont accueillis très chaleureusement. On dirait que notre amitié durait depuis des dizaines d'années.

Nous sommes allés immédiatement à l'école. En voici que la même statue de St. Joseph ornait la façade du bâtiment; c'était exactement la même qui se trouve sur la cour d'honneur de notre école. Une fraternité immédiate est née entre nos élèves et ceux de Dijon.

Le programme de notre visite était bien chargé. Le premier jour nous sommes allés à Beaune, ville célèbre par son Hôtel-Dieu qui date du XVe siècle. Nous y avons visité aussi le musée de Marie Bourguignonne. Retournant à Dijon nous avons eu l'occasion de visiter une cave bourguignonne où nous avons goûté quatre différentes sortes de vin: le chablis, le pommard etc.

Le lendemain le programme comportait la participation aux leçons pour les deux premières périodes. De ma part, c'était intéressant de suivre les cours de Mathématiques car l'enseignement de cette matière était en langue maternelle des élèves. J'ai remarqué qu'il n'y avait pas beaucoup de différence par rapport à notre méthode.

La visite de la fabrique de moutarde Aroma fut aussi bien intéressante. Le musée de la fabrique nous a donné quelques idées sur l'histoire de la moutarde. Nous avons appris que durant la fabrication de la moutarde la muriate de potassium avait un rôle

très important. La muriate, c'est l'ancien nom de la saumure de KCl (Mes chers amis **Mme Serçin Divanlioğlu** et **Mr Can Şengel** vont-ils m'excuser de m'être présenté comme chimiste). Nous remercions **Mme Sylvie**, notre guide qui disait qu'elle n'est pas professionnelle mais mon impression est qu'elle l'est parfaitement. Une autre visite a eu lieu à la maison **Gabriel Boudier** où l'on fabrique le sirop de cassis, encore un produit très connu de Dijon.

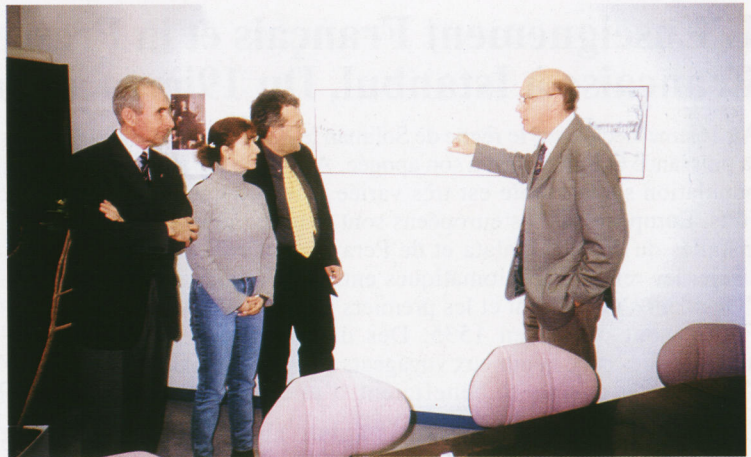
Nos amis bourguignons avaient préparé un tel programme qu'aucun lieu n'était négligé. La visite de la ville, malgré la température ambiante de 2-C environ, fut très utile pour avoir une idée sur l'histoire de la ville et aussi du Duché Bourguignon. Nous n'oublions pas de remercier **Mr. Jacques**, notre guide, qui a fait un grand effort pour accomplir la visite avec une explication maximale malgré le froid.

Nos amis n'avaient pas oublié la périphérie voisine: l'un des villages dans le voisinage était Besançon, ville de Doubs. Le musée qui se trouvait dans la citadelle était très intéressante: beaucoup de photographies et affiches surprenantes résumaient la résistance de la ville pendant la seconde guerre mondiale et encore l'holocauste, ce dernier était si inhumain !

Le dimanche de notre séjour était réservé aussi à la visite des alentours de Dijon. Nos amis professeurs nous ont amenés à un petit village plein de fleurs: Meursault, où cette année l'on fêtait Saint Vincent Tournante. S'il faut donner une petite idée sur Saint Vincent Tournante voici ce qu'on peut dire: c'est une fête des viticulteurs, laquelle a lieu chaque année dans un village différent, car dans cette région la viticulture est très riche, on offre du vin gratuitement, il suffit d'acheter un verre pour en profiter. Jusqu'à midi nous avons goûté chez plusieurs vigneronnes. Et à midi nos amis nous ont amenés à un restaurant près de la station, Relais de la Diligence, où nous avons bien mangé et bien bu. Après le déjeuner nous avons continué encore à visiter des maisons de vigneronnes.

Je veux encore remercier mes amis de Dijon, car ils ont dépassé les limites, ils nous ont fait visiter pas seulement La Côte d'Or mais aussi Doubs, ils ne nous ont pas offert seulement les spécialités bourguignonnes et de Côte D'or mais aussi de Savoie; je n'en oublierai jamais la raclette!

Enfin c'était le jour de départ, quasi les huit heures du matin. Sur le péron nous attendions le TGV pour Paris. Il était difficile de se quitter, de se séparer: quelques unes de nos élèves, quelques élèves de Dijon pleuraient. Mais deux mois plus tard

au début d'avril la rencontre aurait lieu à Istanbul. On a dit au revoir, on a pris le train. Le départ...

Nous sommes arrivés à la Gare de Lyon à 9 h 40. Immédiatement nous sommes allés à l'hôtel. Nous avons deux jours à Paris. Quand même nous avons pu visiter la Cathédrale Notre Dame, l'église Sacré-Coeur et Montmartre, La Tour Eiffel, La Villette, Quartier Latin, on a pris le bateau-mouche pour visiter Paris sur la Seine.

Notre ancien directeur **Mr Bertet**, actuellement directeur du lycée Francs-Bourgeois, nous a invités tous au déjeuner. Il nous a montré le bâtiment qui datait de la fin du 16ème siècle. Encore de l'histoire comme dans les nombreux coins de Paris.

Je veux terminer en remerciant notre Directeur **Mr Laurent Pichot** qui m'a donné l'occasion de faire cette visite, laquelle m'a fait comprendre une fois de plus la fraternité lasallienne qui continue à exister entre nous et qui s'épanouit dans l'esprit des jeunes des deux lycées St. Joseph. Merci encore à mes Très Chers Frères qui nous ont enseigné cet esprit. Un grand merci à **Mme Serçin Divanlioğlu** qui a fait une parfaite organisation.

Sinan PAÇALIOĞLU
Prof. de mathématiques

L'Enseignement Français et la Presse Française à Istanbul, Du 19ème à Nos Jours

Au 16ème siècle avec le règne de Soliman le Magnifique, la puissance Ottomane est à son apogée. A cet époque la population stanbouliote est très variée (Turcs, Grecs, Juifs, Européen...). Les européens sont le plus souvent installés du côté de Galata et de Pera. A partir de ce siècle, les relations diplomatiques entre la Turquie et l'Occident s'établissent et les premiers accords avec la France sont passés en 1535. Des diplomates, des missionnaires et de nombreux voyageurs s'installent dans l'Empire Ottomane et bénéficient d'une sécurité.

La communauté française d'Istanbul augmente constamment, des entrepreneurs, des chirurgiens, des pharmaciens, des écrivains et des chercheurs ainsi que des banquiers viennent vivre à Istanbul.

Au 18ème la communauté française a dépassé en nombre la communauté italienne et au 19ème elle est la colonie étrangère la plus importante. Le français devient la langue de communication de toute la communauté levantine.

L'enseignement français à Istanbul

Les relations avec les Turcs s'intensifient encore plus après la création de la République Turque. Le 19ème a vu se développer la langue et la culture française dans les milieux européens mais aussi dans les milieux intellectuels ottomans. Les écoles allemandes, italiennes, anglaises et américaines enseignent aussi le français. Au moment de la proclamation de la République, plus de cent écoles étrangères étaient en fonction en Turquie. A partir de 1925 le gouvernement Turc prit quelques mesures de turquification et imposa des cours de Turc dans les écoles étrangères. Si plusieurs de ces écoles durent fermer, les écoles françaises continuèrent à attirer un grand nombre d'élèves.

Aujourd'hui le nombre d'école française à Istanbul est de six.

(Dans l'ordre de leur création) :

- 1) 1804 Ecole Saint-Benoit (garçons)
1839 Ecole Saint-Benoit (filles)
- 2) 1863 Les Dames de Sion (Pangalti)
- 3) 1864 Sainte-Pulchérie (Beyoğlu) Lazaristes
- 4) 1842 Saint-Michel (Şişli) Frère des écoles Chrétiennes
- 5) 1870 Saint-Joseph (Moda) Frère des écoles Chrétiennes
- 6) Le Lycée Français d'Istanbul (Lycée Pier Loti)

L'enseignement du Turc n'y est pas obligatoire, il n'est pas soumis à la même réglementation.

On peut parler aussi du Lycée Franco-Turc Galatasaray. Ces écoles restent le vecteur d'une influence culturelle

française à Istanbul même si elle est moins forte qu'au début du siècle.

La presse de langue française

Le premier journal de langue française s'appelait 'Bulletin des Nouvelles'. Il avait pour origine une imprimerie que les français avaient fondée à Istanbul, après la Révolution Française. Son but principal était d'informer les Français de ce qui se passait en France. Il parut irrégulièrement en août 1795 et mars 1796. Le deuxième journal fut 'la Gazette Française de Constantinople' créé en 1796 et parut en publication mensuelle pendant deux ans.

Au 19ème siècle plusieurs journaux furent publiés à Istanbul en français mais à coté d'une presse française à proprement parler une presse locale en langue française apparut. Dans cette presse locale, on peut distinguer trois types de publications :

Les éditions en français de journaux turcs.

Les journaux étrangers qui utilisent totalement ou particulièrement le français.

Les journaux proprement français.

La clientèle de l'ensemble de cette presse dépasse largement la colonie française car l'élite ottomane apprécie beaucoup le français qui a un certain prestige.

En 1895, on compte cinq quotidiens français à Istanbul

-Deux éditions françaises de journaux turcs

1) İkdam (L'Effort)

2) Sabah (Le Matin)

-Deux éditions franco-anglaises qui utilisent le français majoritairement

1) Levant Herald and Eastern Express

2) Moniteur Oriental

-Le Stanbul fondé en 1868 rédigé entièrement en français.

Ce journal devint l'Istanbul en 1934 et parut régulièrement jusqu'au 1964.

Il ne s'agit ici que des publications essentielles car on sait que de la fin du 18ème siècle jusqu'à 1971, date à laquelle disparaît le dernier quotidien en français, il a paru presque 350 journaux et revues en français.

Comme on peut le voir, l'importance du français a toujours existé à Istanbul et on ne peut pas s'empêcher de constater que c'est la seule langue qui est enseignée dans plusieurs écoles contrairement aux autres langues européennes.

Biray ATASALIHİ

L'Émigration, Ça Pèse Sur Le Coeur

Je serais très heureuse si j'avais la chance de demander les avantages et les difficultés qu'auraient les immigrés allemands, français ou belges qui viendraient s'installer en Turquie, "pays développé, jouissant d'une économie merveilleuse"!

Hélas, non ! Nous les Turcs, nous essayons tous les moyens qui puissent nous conduire à une vie plus prospère, à la richesse. Malheureusement, il ne nous est pas possible à tous d'atteindre ce but dans notre pays. Ainsi nos gens émigrent-ils en Europe dans l'espoir d'un meilleur avenir.

Là-bas, ne rencontrent-ils pas des problèmes? Bien sûr que si. D'abord, dans un pays étranger, loin de leurs terres, ils se sentent dépaysés, seuls. Ce problème se pose même pour ceux qui partent à l'étranger pour des études, pour de longues vacances... Cependant nos ouvriers émigrés ne connaissent pas la langue parlée dans leur pays d'accueil, n'ont pas d'amis et se retrouvent souvent loin de leur famille. En plus, surtout les Turcs émigrés en Allemagne n'essaient même pas de s'y adapter. Ils préfèrent vivre dans des ghettos, sans se mêler aux autres populations. Oui, c'est bien de ne pas oublier sa propre culture mais je pense qu'il faut aussi s'intéresser à ce qui est nouveau, en profiter des avantages, s'enrichir, élargir ses horizons. Et nous attendons tous, qu'on soit généreux envers nos émigrés, qu'ils obtiennent des droits sociaux, civiles, économiques et

politiques puisque nous sommes tous les habitants du même monde et nous devrions pouvoir choisir le pays dans lequel nous voudrions continuer de vivre. Mais qui voudrait partager son pays avec des étrangers?

Puis un jour, nos émigrés décident de retourner en Turquie. Dans leur pays, ils se sentent heureux près de leur famille, leurs amis. Les problèmes sont-ils loin? Et bien, non! Comment pourrait-on ne pas avoir de problèmes économiques avec ce taux d'inflation? Et la meilleure solution à tous ces problèmes ne serait-ce pas de prendre en main une fois pour de bon l'économie de notre pays?

Burçin BAŞAR

Calligrammes, créations d'élèves

On veut la paix pour le monde
Pour ne pas avoir honte
Envers nos enfants qui la méritent sûrement
Elle nous donne le bonheur éternel
Elle nous fait sentir la confiance
Elle nous assure la liberté.

Pinar OBAKAN 10

La aithra aithra aithra
Respira aithra aithra
Si on est comme
un bon un bon un bon
un bon un bon un bon

Gizem SEBER 10

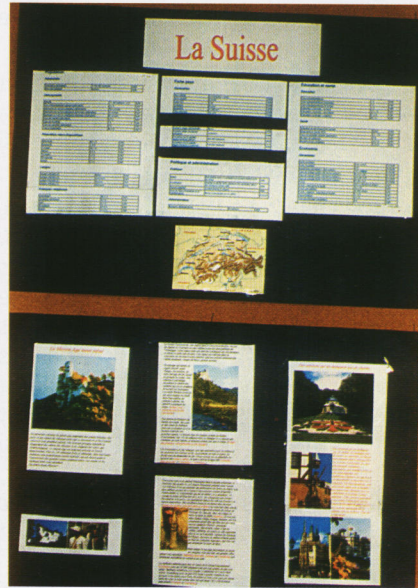
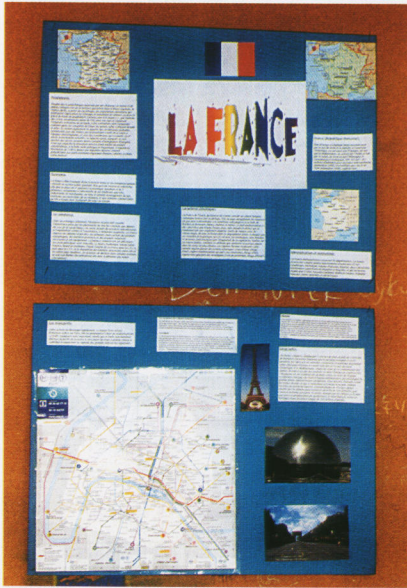
Les feuilles qui tombent en automne
sont les messagères silencieuses de la mort

Hristina HARALAMBOPULOS 11

Les feuilles qui tombent en automne
sont les messagères silencieuses de la mort

Gözde EREZ 11

La francophonie en classe de 8-A

Aujourd'hui, nous n'avons peut-être pas grand-chose à dire sur la francophonie, mais au moins nous savons que ça existe: une recherche de documents à la médiathèque, un exposé à faire en classe, un panneau d'affichage à préparer, ce n'est pas rien.

Donc, à la fin du mois de février, un tirage au sort a attribué à chacun des 24 élèves de la classe, le pays sur lequel porterait l'exposé à préparer. Et l'internet de livrer sa science à qui la demandait. Quelques jours plus tard, les premiers exposés commençaient. A raison de quatre par semaine, aucun ne devant dépasser cinq minutes de durée, tous les exposés furent achevés au début du mois de mai.

Parler en public pour la première fois, à la place du professeur, apprendre à bien utiliser le tableau ou le rétroprojecteur, affronter son public sans parvenir à maîtriser son sujet, il fut difficile aux élèves de se détacher de leurs notes. Ainsi, on a pu voir des corps courbés au-dessus d'un bureau, paraissant bien bas pour la circonstance.

Et l'inexorable note tombait. Elle disait comment avait été perçu un travail préparé et présenté avec beaucoup de coeur et de conviction. Pourtant, pas

facile de satisfaire notre juge ! Mais, notre tour était passé, on pouvait respirer. **Vous croyez?**

Eh bien! non. Il a fallu se rendre à la médiathèque, à la recherche des trésors qu'elle pouvait nous livrer sur le sujet de notre exposé, en dresser la liste, indiquer les sources. C'était bien la peine puisque l'exposé était achevé! Mais cette fois, le travail avait duré seulement une période. Puisque le professeur insistait, le voilà satisfait! pensez vous.

Vous le croyez vraiment?

Eh bien! non, encore une fois. Bon gré mal gré, nous voilà constitués en huit équipes de trois membres. Il nous faut décider lequel des trois pays du groupe sera choisi, et préparer une exposition qui restera affichée une semaine au fond de la classe. Et vlan, il n'y avait plus qu'à s'exécuter. Ce fut fait. En un mois, tout le monde avait assumé sa tâche.

Il faut croire que le professeur était à bout d'inventions, car ça s'est arrêté là!

Mais pour vous aider à apprécier à votre tour les talents de la classe, voici quelques unes de nos réalisations:

la France par Serra Taşçı, Deniz Keskiner et Neylan Öğütveren - l'Algérie par Mine Mutlu, Öykü Mutlu et Tuğçe İkiş
la Suisse par Hande Cansen, Yaprak Moral et Güzide Şenozan - la Belgique par Arda Baykal, Cihan Tever et Ozan Çağlayan - Le Cancre de service.

LA CRÉATION ARTISTIQUE

La création artistique n'a pas de frontière, car c'est la puissance de créativité de l'homme qui n'en a pas. Son imagination est immense, c'est pourquoi l'humanité fait des progrès scientifiques, technologiques et artistiques. Le talent, l'instinct et l'observation sont des éléments essentiels pour la création artistique si on les utilise d'une façon intelligente.

Au cours de l'histoire de l'art il y a eu toujours des manifestations artistiques qui ont guidé les esprits créatifs des artistes. Au fur et à mesure que les idées ont évolué, se sont développées, de nouvelles manifestations sont nées. Les imitateurs qui n'ont rien inventé comme idée,

ont toujours suivi et ont adoré les précurseurs. Pour aller au-delà de l'imitation, on doit rechercher, réfléchir et être honnête.

Il faut toujours garder la sincérité. Si l'on reflète ce qu'on ressent pour ses oeuvres, on aura absolument un originalité, car tout le monde a des visions différentes envers le monde.

Pour créer, le courage est nécessaire, il faut se méfier de tous les préjugés et de tous les dogmes qui limitent notre esprit et notre âme. On libère d'abord son esprit pour créer dans tous les domaines.

İdil ERDEMLİ

Droits de L'Homme

Chaque homme naît libre et commence à vivre librement en termes de dignité et de respect. C'est le point principal et commun des nombreuses déclarations et des accords internationaux depuis la déclaration universelle des Droits de L'Homme.

La déclaration aux Etats-Unis de l'indépendance en 1776 et Des Droits Français de l'être humain et du citoyen en 1789 sont les premiers documents les plus importants au sujet des droits de l'homme. Mais la déclaration des Nations Unies des droits de l'homme en 1948, a apparu, comme principe et objectif pour toute l'humanité et porte un poids moral. Cette création de l'ONU du code universel des droits de l'homme est souscrite par les nations, elle est un appel sacré auquel toutes les personnes peuvent aspirer. Beaucoup de pays ont cité la déclaration ou ont inclus leur disposition dans leurs lois fondamentales ou constitutions.

Les principes des droits de l'homme ont été élaborés par les êtres humains comme voie de s'assurer que la dignité de chacun est correctement et également respectée, c'est-à-dire, s'assurer qu'un être humain pourra entièrement développer et utiliser des qualités humaines telles que l'intelligence, le talent et la conscience et satisfaire son droit religieux et autres besoins. Les droits de l'homme nous permettent de respecter et de vivre en bonne intelligence avec les autres. En d'autres termes, ils sont non seulement ces droits nécessaires ou exigés mais des droits qui sont les ressources du respect de l'autre. Les droits qui s'appliquent à vous sont également appliqués aux autres.

Les démentis des droits de l'homme et des libertés fondamentaux sont non seulement les problèmes individuels, mais créent également les états divers du malaise social et politique, semant les graines de la violence et du conflit à l'intérieur du pays, entre les sociétés et les nations.

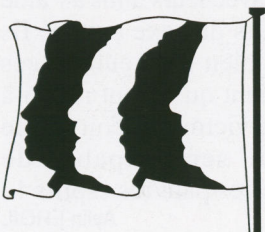
Au cours des années, les Nations Unies ont développé de différentes méthodes pour étudier les abus des droits de l'homme et pour encourager l'action réparatrice. Les représentants de l'ONU fonctionnent tout autour du monde. Ils recueillent des faits, visitent des prisons, rencontrent des victimes, et font des recommandations concernant la façon d'augmenter le respect aux droits de l'homme. Ils étudient des situations dans les pays spécifiques des questions telles que la torture, l'intolérance religieuse, le racisme, la vente des enfants et la violence contre les femmes. Tous les ans ils envoient des lettres concernant des milliers de situations aux gouvernements demandant de corriger la situation ou d'agir afin de réparer la situation. Le bureau reçoit environ 400.000 plaintes de violation des droits de l'homme.

Ainsi nous pouvons voir que, bien qu'on ait déclaré les droits de l'homme il y a plus de cinquante ans, l'abus des droits de l'homme est une question importante dans le monde d'aujourd'hui. Particulièrement dans les pays

sous-développés, ce problème apparaît sous beaucoup d'aspects.

Par exemple la Chine a un mauvais enregistrement dans les droits de l'homme bien qu'elle essaie de changer les conditions pour réaliser un meilleur enregistrement, les anciens jours demeurent toujours dans les mémoires. Un côté négatif important de ce fait est que ceci reflète sur les nouvelles générations chinoises. En fait elles n'ont rien à voir dans ce problème mais elles subissent les résultats : par exemple les jeux olympiques. La Chine est un des candidats important pour l'an 2008 comme Istanbul, mais elle ne le méritera pas probablement en raison des vieux enregistrements des droits de l'homme. Est-ce que c'est juste? Les nouvelles générations ont-elles mérité d'être privées de cette fête? Je crois que quelque chose doit être faite afin de changer la situation. Je crois que ceci peut se réaliser grâce à l'éducation. D'abord il faut commencer à instruire nos enfants et notre jeune génération au sujet des droits de l'homme du jour où ils commencent leur éducation. Autant que l'enseignement de l'histoire, de la géographie ou des maths, cet apprentissage sera très utile à l'avenir du pays.

Hilal KOYUNCU

“ La déclaration des droits de l'homme provient de tout l'effort historique de la pensée française pour se libérer et libérer les autres en se libérant. ”

Edouard Herriot

Un Drôle de Lobby

S'il existe un 'lobby' dont personne ne parle jamais et qui ne cesse pas d'accroître sa pression sur la société contemporaine, c'est bien celui formé par les grincheux qui essaient de nous communiquer leur mauvaise conscience ainsi que de nous gâcher les petits et grands plaisirs de la vie.

Les conspirateurs des bonheurs d'autrui sont partout aux aguets en permanence et parfois animés des meilleures intentions. On les croise sur les passages cloutés ou ils font les gros yeux à tous les utilisateurs d'engins à deux ou quatre sous, dans des lieux de culte où ils s'évertuent à démonter le danger des plaisirs mis par Dieu à la disposition des hommes, dans les lieux de culture où ils expliquent aux générations montantes les vertus cardinales de l'ennui...

A en croire les mauvais apôtres acharnés à la traque des bons vivants, le refus des choses agréables constitue la seule finalité noble de l'existence tandis que la dignité ne saurait rimer qu'avec morosité. Ayant fait de la tristesse l'un des beaux-arts et du masochisme une ascèse, ils s'en vont prêchant dans les courriers des lecteurs afin de distiller le mépris que leur inspire la gaîté sous toutes ses formes. Des lors, rien de ce qui paraît amuser les autres ne trouve grâce à leurs yeux et ils confondent dans un même opprobre les livres distrayants, les spectacles comiques, les divertissements télévisés, les histoires drôles, la gaudriole, les boutades, les railleries et les mille péripéties quotidiennes qui donnent davantage envie de se tenir les côtes que de se tourmenter.

En toute raison, ils considèrent l'humanité avec des lunettes noires: la bonne santé n'est qu'un état transitoire qui n'annonce rien de bon; l'amour fait toujours place à la haine quand il ne transmet pas de vilaines maladies; le soleil donne le cancer, la mer multiplie les naufrages; l'argent ne sait que corrompre la vertu; les politiques s'en mettent pleines les poches; le sport est un passe-temps démesuré, le sommeil est une perte de temps et l'insomnie un martyr. Les chinois ne se contenteront plus longtemps d'autocars pour envahir les grands boulevards; les bons vins encouragent l'alcoolisme, la gastronomie revient à creuser sa tombe avec une fourchette, le chômage est une fatalité; les jeunes n'ont plus de courage, les vieux n'ont plus de fierté; les romanciers n'ont rien à raconter; les cinéastes sont tous des obsédés sexuels et comment la République irait-elle encore en

avant avec un président qui s'arrête au feu rouge!..

La mauvaise humeur chronique s'érige peu à peu en philosophie. S'avouer satisfait procède du manque de caractère. Sourire alors que la bombe atomique et le tiers monde nous menacent relève de l'inconscience. Chanter constitue un signe d'aliénation. A vos mouchoires! Tout cela va finir mal. Et peut-être plus tôt qu'on ne le croit.

L'échéance de l'an 2000, certifiée par **Nostradamus**, ne nous laisse guère le choix entre l'assaut bactériologique, la multiplication de Tchernobyl et un tremblement de terre qui ensevelira six milliards de dégénérés sous les débris des tours qui, à l'instar de celle de Babel, commenteraient le sacrilège de vouloir rapprocher l'homme des cieux.

Je ne cesse de côtoyer ces grincheux. Au cinéma, ils vont voir les films qu'ils détestent certainement, au restaurant, ils vont commander des plats qu'ils n'aiment pas afin de renvoyer leur assiette pleine à la cuisine. Ils ne feront des enfants que pour élargir le fossé entre les générations. Ceux-ci partent en vacances pendant les plus mauvaises périodes.

S'ils avaient le courage d'aller jusqu'au bout de leurs fantaisies, ils supprimeraient l'eau de ville, le gaz, l'électricité; ils organiseraient des autodafés pour anéantir le règne des automobiles; ils fermeraient les bistrotts et tondraient les jeunes filles surprises en train de marcher la main dans la main avec leurs amis à l'aide des suborneurs du sexe opposé. Ils doivent être bien malheureux ces gens qui croient qu'ils ont réussi à emporter une victoire. Bénit soit le pouvoir qui sera capable de triompher de ces pauvres esprits !..

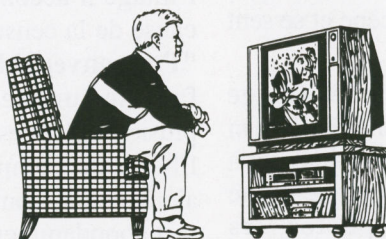
Aylin ERGİL

LE POUVOIR DE L'IMAGE

De nos jours, comme nous vivons dans un monde capté par la télévision, le cinéma et l'Internet, l'image occupe une grande partie de notre vie. Mais quelle est la fonction de l'image? Pourquoi est-elle si importante pour nous?

L'image est indispensable pour tout le monde car on voit ce qu'on n'a pas la possibilité de voir réellement grâce à la télé. Dans les médias, l'image n'est pas seulement importante, elle occupe la première place. Dans les informations, en écoutant une nouvelle, on attend aussi les images concernant celle-ci. Entendre ne nous suffit pas, nous ne sommes pas convaincus. Supposons qu'un journaliste annonce qu'un ministre a détourné de l'argent. C'est un scandale mais cela ne peut être qu'une information non confirmée si le journaliste n'arrive pas à le prouver avec une photo ou un film concernant cette contrebande. L'image est une preuve, une certitude.

Les médias nous montrent

souvent que la vie n'est pas facile, ce que nous savons déjà. Mais quand nous voyons des handicapés, des malades qui ont besoin d'argent pour être soignés, nous le réalisons plus facilement. Les images des gens qui souffrent attirent notre attention, nous touchent et nous sommes convaincus de la nécessité de l'entraide.

L'image est éducative. Dans les documentaires, nous voyons les océans, les différents poissons

qui y vivent, les animaux d'Afrique, le Sahara, la Tour Eiffel... Nous pouvons voyager à travers le monde et connaître les différentes cultures.

L'image nous amuse. Les caricatures, les B.D., les dessins animés nous font rire. Les images de film qui sont les produits de l'imagination et de la technologie nous offrent un monde extraordinaire et développent notre imagination.

Dans les publicités, les images attirent l'attention. Plus l'image est intéressante, plus le pourcentage des ventes augmente.

L'image est plus convaincante que la parole. Elle reflète la vie avec tous ses aspects, elle occupe notre vie, elle devient la vie.

Selin CHOYSEIN

Convaincre Avec L'Image

L'image est tout d'abord la reproduction visuelle d'un objet réel. Dans les médias, l'image est considérée comme la représentation d'un objet par les arts graphiques. L'image est un élément indispensable qui s'est propagé partout dans les médias; on ne peut pas ignorer la relation entre l'image et les moyens de communication présents dans notre vie. **Quelle est la place de l'image dans les médias et la publicité?** Le mot "image" évoque le dessin, la gravure, la peinture, la photo, le film... Les plus utilisés par les médias sont sans doute la photo et le film.

En premier lieu, l'image sert de preuve dans les informations, elle convainc le public. Une personne qui lit une nouvelle sur l'explosion d'une voiture en Israël, sera persuadée de la dimension de la

violence de cet événement lorsqu'il verra la photo de l'automobile en flamme. Cependant, il ne faut pas oublier non plus que l'image peut être employée pour la propagande, pour le lavage des cerveaux par diverses forces. Ces forces peuvent avoir des identités sociales, économiques, politiques ou religieuses, peu importe! Ce qui est important c'est que l'image devient un outil assez efficace de la manipulation de l'opinion.

Puis, l'image a un rôle éducatif considérable. Nous avons à notre disposition des films documentaires, les biographies des personnages importants, des CD ROM pour l'apprentissage des langues, des cours de mathématiques, de physique, de chimie à la télé. Et tout cela contient une proportion assez importante d'images qui servent

d'appui aux informations données.

Enfin, l'image peut être considérée comme une porte qui s'ouvre au monde de l'imaginaire grâce à son attrait. On rencontre cet aspect de l'image surtout dans la publicité. En lisant son journal, un homme aperçoit une publicité attirante de bijou: il s'agit d'une très belle femme dans une baignoire mauve portant un bracelet d'une certaine marque. Il imagine sa femme dans la même scène et se sent heureux pour un moment.

Il faut se poser la question : **"L'image accomplit-elle sa fonction dans les médias ?"** On peut dire que d'une part elle arrive parfaitement à convaincre le public, à prouver la véracité d'une information. Ensuite, toutes les photos, les illustrations caricaturales qui touchent les actualités politiques et sociales par exemple, attirent l'attention, éveillent l'intérêt. D'autres - des schémas, des graphiques - ont une valeur descriptive et explicative.

Quand à la publicité, l'image y est pour pousser les consommateurs à acheter le produit dont il est question. Si nous reprenons notre exemple de publicité de bijou, notre bonhomme, une fois son rêve terminé, aura l'idée d'acheter ce bracelet à sa femme pour revivre cette scène dans la réalité.

Enfin Internet et toutes les possibilités qu'offre

ce réseau! On peut y lire les journaux, suivre une émission de télé et même y prendre part, participer à des débats, visionner des films et même voyager, visiter des musées, des galeries d'art, admirer des tableaux, des sculptures rares... Et tout cela sans bouger de chez soi.

Par contre, je dois avouer que dans notre pays l'image n'accomplit pas tout à fait sa fonction à cause de la censure. Le prétexte est toujours prêt: **"Pas convenable à la conception éthique de la famille turque!"** L'écran demeure noir pour plusieurs chaînes privées. Cela est une atteinte à la liberté de communication! Cependant je peux ajouter aussi, comme je l'avais déjà précisé, l'image sert abondamment à la manipulation de l'opinion, surtout des jeunes, quand elle se retrouve entre les mains des extrémistes, des radicaux et elle se transforme en arme ou en idole. Nous voyons ainsi de jeunes enfants portant des calottes et lançant des slogans antilaïques.

En conclusion, nous voyons que la relation entre l'homme et l'image est très fragile et rigide. Cette relation est en train d'offrir des avantages incontestables mais nous ne pouvons pas en ignorer non plus les inconvénients et les risques. C'est toujours à nous d'établir l'équilibre.

Cem SAVAŞ

L'Image Trompeuse

L'image domine la vie contemporaine. Les relations humaines se basent sur l'image. Cela est valable pour la vie amoureuse ainsi que dans la vie professionnelle. On regarde des images et on choisit celle qui plaît le plus. Personne ne s'intéresse à l'intérieur, à l'esprit, à la personnalité.

Quant aux médias, la voie de communication entre les hommes et le monde, on fait des recherches, des reportages, des commentaires. Il y a un effort remarquable pour trouver et pour se procurer des informations. **Mais est-ce que c'est tout?** Bien sûr que non! Le public admire ce qu'il voit: la nature humaine choisit malheureusement le superficiel surtout quand il n'a pas le souci de la qualité. L'image dans la presse écrite, à la télé, dans les publicités doit compléter le contenu des messages. Elle devrait être une preuve de la véracité de l'information cependant elle n'est là que pour attirer l'attention. On regarde les photos dans le journal, on apprécie les images de l'événement sans savoir de quoi on parle. **Dites-moi, pourquoi les présentatrices de télévision sont les plus belles femmes du monde mais aussi les plus ignorantes et n'ont aucune notion de diction?**

Comparons en Turquie les journaux et les chaînes de télévision qui utilisent les images en abondance à ceux qui en présentent une quantité minimale : l'information est vaincue par l'image. Surtout en Turquie où le niveau culturel n'est pas très élevé!

Nous oublions souvent que ce que nous voyons n'est pas toujours vrai. La télé et la presse offrent un monde d'illusions. Nous ne devons pas être naïfs devant les images qui, elles, n'ont jamais été naïves.

Seda DOĞAN

LE RÔLE DES MÉDIAS DANS LE MONDE ACTUEL

Le média est l'ensemble des moyens de communication institutionnalisés (presse écrite, radio, télévision) permettant de transporter les messages d'information d'une opinion et d'une source vers un auditoire. Les fonctions sociales des médias sont multiples mais difficiles à préciser: la diversité de ses organes, la variété de leur audience, la confusion de leur contenu accroissent la difficulté de les définir.

La première fonction de la presse est naturellement l'information, c'est-à-dire l'explication et le commentaire de l'actualité. Mais cette fonction reste illimitée par la curiosité du public qui ne s'intéresse pas à tous les aspects de la vie mondaine et par la nature du journalisme qui reste descriptif, superficiel, ou accidentel. Un journal doit réussir d'abord à pouvoir intéresser son lecteur; pas l'ennuyer. De plus, l'information n'est pas toujours objective, n'est pas toujours neutre. Elle peut être déformée, donc par ce point, elle oriente le public vers une voie fausse.

De cette fonction traditionnelle de l'information dérive celle de la documentation. La rapidité de l'évolution du monde moderne rend vite caduque l'information des encyclopédies ou les bilans présentés par les livres sur les sujets qu'ils traitent. Donc, le rôle de remise à jour des connaissances et sa périodicité nous permettent de dire que le journal ou la télévision sont préférés plutôt que le livre dont les rééditions sont toujours irrégulières et aléatoires. Grâce à la presse audiotextuelle, on est toujours au courant de l'actualité et des événements qui se produisent à l'autre bout du monde. La presse devient de plus en plus un instrument de référence documentaire.

Le divertissement est le troisième des grandes fonctions de la presse: en soi déjà la lecture est une activité de divertissement. La plupart des lecteurs considèrent la lecture quotidienne comme une occasion de détente et de se reposer. Mais par ses rubriques de jeux, de lecture romanesque, bandes dessinées, récits ou reportages sentimentaux... et ses récits de faits divers, la presse essaie d'amuser son lecteur.

La lecture de la presse aide aussi l'individu à s'intégrer dans

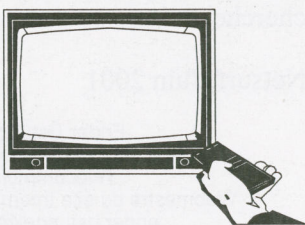
la société. La presse est le point d'articulation entre l'individu et la société.

Elle permet de partager les idées avec les autres. On se compare à ceux qui vivent dans les mêmes situations. C'est l'intermédiaire entre nous et la société.

Le développement actuel des médias, notamment du point de vue de la radio et de la télévision provoque un certain désenchantement vis-à-vis de l'information du fait du recours massif à la propagande et à la désinformation, par exemple pendant la guerre du Golfe. Aujourd'hui de pareils abus éveillent une grave crise de confiance du public envers les médias.

Compte tenu de l'information prise par la télévision, que ce soit dans le domaine du loisir, de l'information ou de l'éducation, celle-ci est devenue rapidement un véritable enjeu de la société. La télévision est, aujourd'hui, le média le plus populaire: ainsi 98% des foyers nord-américains possèdent au moins un récepteur de télévision, allumé en moyenne pendant près de six heures et demie par jour, et qui véhicule très majoritairement des contenus orientés vers le divertissement (jeux, variétés, sports) et la fiction (feuilletons, cinéma, aventures, policiers).

Onur ÇAKA

"Avec le, cinéma et la télévision, nous sommes retournés de la vénération à la magie. Toutes les conditions sont d'ailleurs réunies pour créer la léthargie."

Jean Daniel

Conception de sites web : L'art de la simplicité

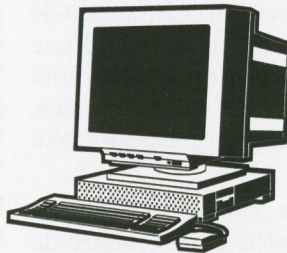
Le principal problème des sites web

Il y en a deux: la lenteur et le contenu. Beaucoup de sites sont très lents. Les progrès technologiques résoudront ce problème bien sûr, mais cela prendra encore dix ans avant que tout le monde puisse aller très vite sur le Net. On néglige aujourd'hui l'importance de la navigation sur les sites. Les entreprises ont trop tendance à donner un côté attrayant à leur site. Or, en jouant essentiellement sur le design du site, on oublie l'essentiel: le contenu et l'utilité du site pour l'internaute. Il ne faut pas oublier que l'utilisateur cherche avant tout à accomplir ses tâches puis à sortir le plus vite possible du site.

Les erreurs commises le plus souvent sur le site web

L'erreur la plus fréquente consiste à fabriquer des introductions "flashy" (Petit programme préparé en utilisant le logiciel Flash de Macromedia) sur les sites. C'est comme mettre une barrière devant sa porte pour empêcher le visiteur d'y entrer.

Une autre erreur consiste à utiliser un langage qui n'est pas approprié. Sur le web on doit être précis et se contenter de décrire les faits avec des termes concrets et qui ont du sens pour l'internaute. Or, les entreprises sont tellement excitées à l'idée de mettre en ligne leur projet en utilisant un langage autocentré qu'elles oublient que les gens ne vont pas rester des heures sur leur site à l'admirer.

Les quatre règles d'ergonomie pour réussir un site web

D'abord, faire en sorte que l'internaute sache dès la première page de quoi parle le site. Il faut donc trouver la phrase juste qui va décrire parfaitement et de manière synthétique ce que vous offrez. Ce qui implique de décrire les choses le plus simplement et le plus clairement possible.

Deuxième règle, c'est d'établir la progression naturelle de l'internaute afin de faciliter sa navigation sur le site. On doit déterminer des priorités et hiérarchiser l'information afin de permettre à l'internaute de savoir sur ce qui est le plus intéressant sur votre site. Pour cela, une méthode consiste à observer le taux de trafic et le nombre de clic sur chaque partie du contenu. On peut également étudier ce que les internautes recherchent le plus et les mots-clés.

Troisième règle, c'est de maximiser la vitesse de navigation sur le site. Il faut pas que les pages soient très lourdes. N'oubliez pas qu'après 10 secondes la faculté de mémorisation diminue. Si le

site est lent, l'internaute clique plusieurs fois sur le même lien parce qu'ils ne se souvient pas d'y être déjà allé.

Quatrième règle, c'est de respecter les standards de couleurs des hyperliens : le bleu pour les liens non visités et le rouge pour ceux déjà visités.

La réalisation d'un site web est un travail d'équipe

Théoriquement, une personne suffit pour réaliser un site. Mais, les meilleurs sites sont ceux qui sont créés par une équipe. L'idéal est d'avoir des gens de la technique et du design. Les premiers assurent l'administration du site et son développement. Les seconds s'occupent de la fonctionnalité du site, son interaction, l'architecture de l'information, le design du contenu et le graphisme.

Le contenu est particulièrement important : c'est pour le contenu que les internautes viennent sur le site. Ce n'est pas que le graphisme des sites soit à négliger, mais il est moins fondamental. La première page "Home page" permet à l'internaute de dire si le site est joli ou non. Mais lorsqu'il commence à naviguer dans le site, le plus important pour lui est de trouver l'information qu'il cherche.

Netsurf, Juin 2001

Ender Üstüngel '1983
Ingénieur en Electronique et
Télécommunications
Webmestre du site Internet de SJ
ender.ustungel@sj.k12.tr

❖ La Beauté de la Mélancolie ❖

Ces nuages gris-sombre, ce sont les âmes en peine qui hantent ce monde bien à eux. Ce sont ces nuages qui le noircissent en partie et ce sont eux qui le fertilisent de leurs gouttes, de leur nature puisque ces gouttes sont salées. Oui, salées comme les larmes, salées comme l'amertume de leur existence passée.

Ces nuages n'en forment qu'une masse, une énorme masse noire compacte d'innombrables pleurs, tous différents mais contenant tous leurs touches de regrets ou de remords. **Pourquoi s'unissent-ils puisqu'ils sont différents? Ne dit-on pas que l'on s'unit le plus souvent dans la douleur?** La douleur unit tandis que la gloire et le bonheur divisent.

Ces nuages planent très bas car lestés d'une lourde conscience, ils ne peuvent s'envoler. Leurs souvenirs, leur passé sont les chimères qui les alourdissent et qui les condamnent à errer dans ce monde. Ils ne peuvent se libérer de la cage de la mélancolie qui les entoure, leurs gouttes ne font que renforcer l'acier des barreaux.

Où vont-elles ces gouttes? Elle alimentent un ruisseau qui devient de plus en plus abondant pour devenir rivière, fleuve qui coule follement en pleine agitation pour se métamorphoser en un torrent tumultueux sortant perpétuellement de son lit. Comme elles, le désespoir qui s'étend et devient fougueux pour être

ensuite indomptable... Inguérissable!. Alors les larmes coulent toujours et de plus en plus drû.

Et ce torrent dévale le monde pour aboutir nulle part, comme tout il n'a pas de but, pas de raison d'être. Mais il coule toujours inlassablement. Tout n'est que recommencement.

Parfois un petit nuage s'écarte et descend tout bas comme pour raser la terre. C'est l'instant où les âmes trop malheureuses ont besoin d'être seules. C'est alors que nous pouvons distinguer ce qui de loin nous paraît lisse, cotonneux et nous absorbe dans ses méandres. C'est là que nous reconnaissons les cerveaux, les esprits, les âmes. Mais désor-mais ces méandres ne servent plus qu'à une chose: Ressasser les douloureux souvenirs jadis radieux ou voir en grandeur réelle son pire cauchemar...

Pourquoi subir ces agitations?

- Pour mieux souffrir. Il sont venus dans ce monde à cause de cela, de leur tristesse infinie. Leur mélancolie est si grande, si profonde qu'ils ne peuvent s'en débarrasser. Ce monde est le précipice sans fond dans lequel ils sont tombés. Ils ont glissé sur leur douleur intarissable. Une fois pris dans ce tourbillon, les regrets poignent jusqu'à l'infini. Les souvenirs reviennent éternellement comme les vagues de l'océan sur le littoral. Ces images sont si réelles qu'elles deviennent finalement une hal-

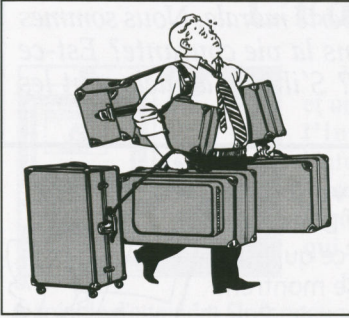
lucination. Ainsi chacun vit - contrairement aux apparences - dans sa petite bulle son passé insoutenable.

Le futur au sein de tout cela?..

Il est leur présent. Il est ce qu'ils font maintenant: il se morfond et se réitère pour s'éteindre éternellement. Ces âmes en peine s'y accommodent parfaitement puisque tout espoir a été annihilé jadis par quelque fâcheux événement. D'un oeuf est né un oiseau qui fut l'espoir. L'oiseau a connu ses premiers balbutiements, il était mignon, insouciant et heureux. Quand vint le temps de s'envoler pour sa survie, tout espoir a dû s'envoler pour que l'oiseau puisse subsister. Avec ses pattes encore frêles, ses plumes à peine séchées grâce à l'astre chaleureux, il se dirige vers le bord de son nid accroché au flanc de la montagne de la crédulité!.. Une petite impulsion... et il saute. Mais l'oisillon n'a pas d'ailes. Il est né pour mourir. Et l'espoir dans une chute vertigineuse va se briser dans un bruit sourd. C'en est fini, le petit oiseau pétillant de vie aura une courte vie. Il est trahi. Il croyait qu'il pourrait voler... Cela s'appelle un espoir déchu, il est tombé du mauvais côté. Au lieu d'apporter le bien, il provoque le mal. Ce ne sera pas d'auréole dorée dont il sera doté mais des cornes pour trancher, pour faire du mal.

Malhonnête et fourbe il éclate dans une souffrance abominable et infâme.

L'Émigration

Un émigré, c'est quelqu'un qui a quitté son pays pour des raisons économiques ou politiques. Mais est-ce la meilleure solution?

Les Turcs qui sont au chômage doivent trouver un moyen pour survivre. Alors, ils émigrent et vont surtout en Allemagne, en France, aux Etats-Unis parce que les conditions de vie y sont meilleures. Les gens qui y travaillent, même avec un salaire bas, y vivent dans des conditions plus décentes. Ils peuvent se nourrir, ils sont hospitalisés sans problème quand ils tombent malades et les jeunes peuvent être scolarisés. Cependant vivre avec des gens d'une autre culture, d'une autre civilisation n'est pas toujours facile. D'abord, on vit des chocs culturels. La langue, les traditions, la religion sont différentes.

A ce moment-là, malheureusement le racisme apparaît. Ils sont méprisés à cause de leur langue, leur nation, leurs coutumes, leurs croyances religieuses. Et ils n'ont pas de droits politiques.

Quand ils succombent au mal du pays et qu'ils retournent chez eux, en général, ils vivent de grandes difficultés de réadaptation. Même si, avant de partir ils étaient conscients des problèmes existant dans leur pays, ils semblent les avoir oubliés. Ils ne trouvent plus suffisant leur salaire, ils remarquent les différences des droits sociaux et civils, les prix augmentent tout le temps, les enfants perdent leurs repères et se sentent toujours à l'étranger. Ils regrettent d'être retournés.

En fin de compte, pour éviter ce chaos que provoque l'émigration, il faut d'abord améliorer les conditions économiques et sociales, procurer aux gens la possibilité de mener une vie digne d'être nommée telle-ce qui ne semble pas très facile de nos jours. Ensuite, si les gens veulent émigrer malgré tout, ce sera leur choix mais un choix plus libre.

Gizem AYASBEYOĞLU

L'Émigration, un Choix Difficile

Depuis des années, des millions de personnes s'établissent dans les pays européens pour leurs études, pour des raisons familiales, économiques ou politiques. En France, en 1990, on comptait 4,2 millions d'immigrés et depuis 1965, beaucoup d'immigrés turcs en Belgique.

On voit que l'Europe avait besoin de jeunes travailleurs et producteurs. Les Turcs qui se sont installés dans les pays européens pour des raisons économiques, y ont trouvé plus d'avantages que dans leur pays. Cependant ils ont vécu aussi beaucoup de problèmes d'adaptation.

Selon une enquête qui a pour sujet "l'Immigration en France", certains pensent que les immigrés les envahissent, qu'ils ne veulent pas vivre comme eux. 57% des Français disent qu'ils ne se sentent plus chez eux comme avant. Ils souffrent du nombre excessif des immigrés. Les coutumes, la culture, les moeurs des immigrés peuvent s'opposer à celles des citoyens.

Imaginons un immigré turc qui vivait avant dans un village avec sa famille assez nombreuse, qui ne pouvait pas entretenir sa famille et qui a eu le courage de quitter son village, son pays pour se lancer dans une aventure en partant vers un pays inconnu. Au moment de l'adaptation, la famille qui n'est pas instruite, qui ne connaît pas la langue du pays, rencontre beaucoup de difficultés. Elle ne peut pas abandonner facilement ses habitudes, ses coutumes, sa cuisine qui commenceront à se dissoudre peu à peu dans ce nouveau monde.

Imaginons aussi un immigré turc, intelligent et rusé qui trouve un compatriote dans son pays d'accueil. Ce dernier s'est déjà rempli les poches et a un petit boulot à lui proposer. Il sera assuré en travaillant et semblera travailler sur papier avec un salaire assez élevé. Il perdra son emploi au bout d'un certain temps et l'Etat sera obligé de lui verser les 60% de son salaire jusqu'à ce qu'il recommence. Voilà les avantages d'être un immigré turc en Belgique!

Pensons également aux étrangers qui viennent chez nous pour des raisons économiques ou politiques : des bulgares, des roumains, des russes, des bosniaques, des albanais, des africains... Ils ont les mêmes problèmes que les turcs émigrés, moins de chance et moins de possibilités de travail.

Nous ne devons pas oublier que les gens émigrent pour survivre, que certains pays ont besoin de travailleurs, que tout est réciproque. Mais il ne faut pas oublier le revers de la médaille non plus.

Selen ÇİFTÇİ

Cauchemar et Peine

Jacques avait passé un jour horrible, tout s'était mal passé ce jour-là. Ces notes n'étaient pas bonnes, il avait eu une dispute avec sa petite amie et en plus son père était gravement malade.

Les docteurs n'y pouvait rien car ils n'avaient pas assez d'argent pour l'opération. Jacques travaillait chez Burger King après l'école. Il lisait des romans fantastiques, il adorait les chevaliers. Il voulait apprendre à bien manier l'épée, être un guerrier, surtout un chevalier... Les chevaliers ont la vertu de défendre

courageusement l'honneur et la justice et il voulait aider les personnes qui avaient besoin de lui. Mais il ne pouvait même pas aider son père...

Ce soir-là il s'est endormi en lisant son roman. A trois heures du matin tout-à-coup il se lève avec le bruit d'une épée qui sort de son fourreau. Quand il a ouvert les yeux le bout de l'épée était sur son cou... Puis il leva la tête et il vit Le Grand Chevalier Alexandre dans une grande armure figurée avec des dessins de guerre qu'il avait faits. Alexandre était son héros de roman, il l'adorait et maintenant il se tenait devant lui... Général Alexandre avait gouverné l'armée de Nalkar et il avait gagné beaucoup de guerres. Il n'était pas seulement un bon guerrier, le général, mais aussi un homme politique. Il était le bras droit du roi, il faisait les stratégies, il allait aux pays voisins comme ambassadeur. Tout le monde était jaloux de lui et ils voulaient le tuer mais toutes les fois Alexandre pouvait se sauver grâce à son intelligence, son agilité, sa force et son talent à faire la guerre mais surtout grâce à son courage insurmontable. Et maintenant il se tenait devant Jacques... Mais ce n'est pas possible ça doit être un rêve ou quoi! Son cou lui faisait mal. Mais cet homme de grande taille! Qu'est-ce qu'il veut? La réponse ne tarda pas à venir :

- Veux-tu aider ton père?

Oui répondit le jeune homme.

Dans le grand corps du chevalier une voix autoritaire mais gentille résonna:

- Alors je vais t'aider à condition que tu m'aides.

L'enfant répondit:

- Mais un chevalier, un héros comme toi comment peut-il avoir besoin de mon aide? Je suis un jeune de dix-huit ans! Qu'est-ce que je peux faire moi pour toi?

- On va voirviens!

Ils entrèrent dans la forêt. On entendait seulement le bruit des armures et des armes d'Alexandre. Il en avait plein. Cet homme perceait le noir de la nuit qui les entourait. Tout être vivant était plongé dans le silence comme si l'on avait peur des yeux verts de ce grand homme qui étaient remplis de haine et de vengeance. Ils marchèrent toute la nuit sans se dire un seul mot. Le matin ils arrivèrent près d'un petit village. Alexandre se tourna vers Jacques et parla le premier :

- Tu sais bien que j'ai beaucoup d'ennemis qui veulent me tuer ou bien qui essaient de me donner de la peine. La première fois ils ont réussi... On m'a enlevé ma petite fille, ma raison de vivre. Toi, ce que tu vas faire c'est d'entrer dans le village et de chercher le malfaiteur; comme personne ne te connaît, alors ça ne sera pas difficile tu vas prendre des indices et tu vas me les apporter.

- Qu'est que tu vas faire après? Demanda Jacques.

- Qu'est ce que tu penses? Bien sûr que je ne vais pas les tuer tous... Je vais leur donner de la peine qu'ils n'ont jamais vue!!!... Prends ça, peut-être que tu en auras besoin.

Et il lui donna un poignard.

- Et si tu fais correctement ton travail je vais sauver ton père, tu peux compter sur moi, mon honneur est ma vie !!!

Jacques commença à marcher sans rien dire et Alexandre cria après lui :

- Elle s'appelle Marie elle a des yeux verts comme moi et des cheveux blonds comme sa mère, la même taille que toi mais plus petite que toi elle a 16 ans. Ne sois pas stupide et ne dis la vérité à personne; méfie-toi, moi je ne l'ai dite à personne.

Et Jacques se retourne vers son chemin mais d'un seul coup il entend un bruit de combat, il tourne sa tête et il voit Alexandre tuer un homme. Il y avait sept personnes autour de lui. Tous tombaient l'un après l'autre mais il n'avait pas la chance de voir la neuvième personne qui venait de son derrière en se combattant avec les autres, et son grand corps tomba sur la pelouse mouillée. L'homme se tourna vers Jacques et commença à courir vers lui et lui lacéra le visage mais quand il se prépara à le tuer lui aussi il est tombé par terre. Alexandre lui avait jeté un poignard dans le dos. Jacques courut vers lui mais Alexandre lui dit :

- Excuse moi je ne pourrais pas t'aider, ferme tes yeux !..

Tout d'un coup Jacques se leva dans son lit. Il avait du sang sur le visage et de la sueur sur tout son corps. Sur le coin de sa table en verre qui se trouvait juste à côté de son lit il y avait aussi des taches de sang. Il a couru vers la chambre de son père. Le même homme à grande taille était là aussi, Jacques voyait son dos. C'était son oncle il se tourna vers lui d'une voix autoritaire mais souffrante il laissa tomber quelques mots :

- Excuse-moi je n'ai pas pu aider... Jacques regarda son père qui ne respirait plus !..

M.Ali HATIPOĞLU

Les avantages et les inconvénients de la publicité

Le mot publicité est un vieux mot français, il a, en ces dernières années, acquis un sens nouveau. Dans la matière qui nous est proposée la publicité est l'ensemble des moyens employés pour faire connaître une entreprise commerciale ou industrielle. Pour étudier cette question, il convient de se placer au point de vue du commerçant, puis au point de vue du consommateur.

Voyons d'abord le premier de ces deux cas. Avant d'étudier les avantages que le commerçant peut tirer de la publicité, on peut en souligner les inconvénients. Autrefois je demandais à un éditeur de mes parents les raisons pour lesquelles, il ne faisait jamais paraître d'annonces dans la presse. Il m'a répondu: **'C'est parce que cela coûte trop cher...'** D'après lui les frais considérables qu'il devrait supporter augmenteraient le prix de revient de l'objet vendu, et dans ces conditions, il serait compréhensible que le nombre de clients diminue.

Ce raisonnement ne m'a pas convaincu. En effet, la publicité moderne est fondée sur la psychologie aussi bien sur celle de l'individu que sur celle des folies.

Elle cherche par tous les moyens possibles à attirer l'attention favorable de l'acheteur éventuel sur un produit en éveillant le désir de se le procurer, de transformer ce dernier en besoin irrésistible et surtout de faire naître la confiance.

Je concède que les frais occasionnés par ces nouvelles méthodes de vente sont très élevés. Mais le premier résultat obtenu est l'augmentation du nombre de clients. Dans ces conditions, rien n'empêche le commerçant de pratiquer la politique du juste prix et de diminuer son prix de vente. Cette opération accroît le pouvoir d'achat du consommateur et le pousse à la dépense. Cela montre que la publicité est

presque toujours utile au commerçant.

Mais c'est surtout en me plaçant au point de vue de l'acheteur que je tiens à étudier les avantages des méthodes publicitaires. Le premier est que celles-ci contribuent à faire l'éducation de l'acheteur. Le consommateur achète les produits pour lesquels on fait la publicité.

On peut comparer une campagne publicitaire à une campagne électorale. Le produit proposé, vanté, proclamé, divulgué, publié en un mot, gagne des voix tous les jours. Il ne pourra être élu que si le producteur ne lance sur le marché que des produits de grande valeur et dont la qualité est en progrès constant, comme s'il était question d'une création continue améliorant les vertus du produit et se perfectionnant sans cesse. Grâce à la publicité, le client a appris à choisir et dans la vente, le bon choix est un signe de capacité et de libre détermination.

Il faut que ce soit le supérieur qui triomphe. Un des avantages de la publicité est qu'elle pousse à la concurrence et c'est encore en cela qu'elle fait l'éducation du client qui se montre de plus en plus difficile. Henry Ford a dit que dans le commerce, l'honnêteté est la meilleure politique. En fait, le consommateur finit par reconnaître que les produits de grande qualité sont les seuls triomphants dans la guerre publicitaire.

En résumé, je dis nettement que je suis partisan de la publicité. Cependant, il faut conseiller à l'acheteur de ne pas faire d'achat au-dessus de ses moyens et attirer l'attention du producteur sur le fait que rien n'est absolu et que la publicité exagérée, mal calculée peut réserver des surprises désagréables. Mais cela dit, je pense que la publicité excite la concurrence, encourage l'honnêteté et qu'elle est l'arme des produits de qualité.

LA PUBLICITE EMBÊTANTE

La manipulation de l'opinion humaine est proportionnelle à ce qu'on lui impose et propose comme nouveauté, parce qu'elle est toujours prête à se développer et à s'améliorer grâce à l'allégorie de la vue, de l'ouïe et de la pensée. Ainsi elle capte et perçoit les faits, les sensations et les objets suivant sa clarté. Et la publicité est le fait, l'art d'exercer une action psychologique sur le public à des fins commerciales. Mais la publicité sert de notre jour plutôt à emballer et pas à aider pour choisir le meilleur à cause de la vénalité des grandes agences de média, ou celle des

grandes entreprises privées. Le fait de consommer nous broie sous son influence incessamment pressante, nous consommons exagérément tout en acceptant de nous aveugler volontiers; et dès la période post-natale cette consommation n'arrête pas d'augmenter. Les agences publicitaires qui connaissent la faiblesse de l'homme, c'est-à-dire l'irrésistible envie de consommer encore plus, en profitent tout naturellement car elles font partie du système... C'est à dire qu'à cause de l'influence des médias et du manque de pouvoir faire le bon choix personnel on nous broie chaque jour un peu plus par la propagande qui est l'action exercée sur l'opinion pour amener à s'approprier certaines idées, c'est à dire des actions et des affirmations peu sérieuses faites pour influencer l'opinion sans mettre l'individu au courant de la pression exercée.

Pourtant, si l'on utilise la publicité dans le cadre social on ne peut vraiment pas ignorer ses avantages, bien sûr à côté de ses désavantages, elle avait été inventée pour aider à choisir et à trouver 'le meilleur'; pour améliorer le choix personnel, et pour ne pas avoir les mêmes centres d'intérêt absolument identiques. Les centres d'intérêts sont les points où un individu capte les actions et les sensations, donc on nous incite à acheter les mêmes produits, et à partager les mêmes idées avec les autres; mais puisque la publicité est une sorte de propagation des mêmes opinions, on a tous quelques centres d'intérêt identiques, même si nous ne nous en rendons pas compte. Cependant en regardant l'ensemble de ses avantages on peut constater qu'elle nous aide à découvrir quelques avantages ignorés. Trouver le produit qui nous convient exactement nécessite un bon choix grâce aux recherches bien sûr; et la publicité est prête à nous aider, elle nous facilite le travail. Les médias visuels et auditifs nous proposent une carte, une série de publicités; ce qui nous reste à faire c'est de choisir la meilleure et d'en tirer un avantage... Tout ce que nous voyons et entendons dans notre environnement concernant l'appréciation des produits nouveaux, constitue aussi l'ensemble publicitaire et nous aide à choisir; mais quand on dépasse la limite entre la publicité et la propagande, faire de la publicité devient une

exaltation difficile à laquelle il est difficile de résister; cette hyperbole nous est un larron qui nous vole le temps et qui éveille en nous de fortes envies.

Avec ses avantages et ses désavantages embêtants la publicité a une très grande place dans notre vie quotidienne parce que nous choisissons nos produits selon ses avis, nous sommes toujours sous l'influence psychologique que l'on exerce sur nos esprits; et nous cherchons à trouver encore un peu plus le meilleur, celui qui nous convient le mieux, nous faisons plus attention pour choisir celui qui est le plus populaire. Le concept 'populaire' est né ainsi, on a choisi le plus courant, le meilleur à la mode en pensant qu'il était le plus spécial, mais c'est un paralogisme social, et encore une maladie qu'il faut guérir malgré les difficultés... Ainsi nos centres d'intérêt deviennent identiques et nous perdons de notre sélectivité personnelle, nous ne voyons pas que nous sommes les petits esclaves des produits et que nous sommes confus de la perte de notre conscience, c'est vraiment un dommage pour l'humanité...

On doit se demander, si l'on pourrait toujours tolérer à voir et à entendre les publicités, à la télé, à la radio dans les journaux et les magazines sur les panneaux au bord de la route... On doit ainsi prendre la réponse négative, si jamais on n'est pas encore devenu un être absolument identique aux autres nous ne pouvons plus les supporter ces propagandes exagérées qui nous anéantissent sous leurs ailes, nous devons nous échapper du monde imaginaire et recommencer à vivre dans le monde réel. Notre opinion doit se révolter contre la propagande présentée sous le nom de la publicité; ignorer la grande part de son contenu ne nous fait pas perdre grand chose. On doit être au courant de ses aides mais l'ignorer au point où elle devient propagande...

Tuğçe MERZİFONLU

Une Charmante Expérience
 Une Charmante Expérience

Je m'étais allongé encore une fois sur ma nue la plus molle. Une demi-tête et de petites mains se faisaient voir par leurs extrémités. Je regardais tout en bas par ma petite fenêtre. Et le soleil projetait ses rayons argentins juste derrière moi. Les étincelles du soleil allaient directement sur la terre et tombaient sur les gens tout en s'infiltrant parmi les nues.

J'ai pris mon sachet chiné et j'ai répandu la poudre aveuglante qui se trouvait dedans. Pour cette fois-ci, la poudre était parsemée pour une troupe de théâtre. Moi aussi, je me suis mis en route dans ma turbo chaussette volante. Vers le coucher du soleil j'avais déjà mis la main à leur répétition. Et les humains, comme toujours, étaient incapables de m'apercevoir. Comment sauraient-ils qu'il existait une fée tout orange qui portait des ailes blanches et une baguette violette à la main. Ils étaient sur la scène et j'avais pris ma place au fond de la scène pendant qu'ils s'y déplaçaient. Ils me charmaient !.. Un homme de vingt-cinq ans à peu près, habillé en noir et qui avait des yeux verts, adressait des paroles impératifs aux autres vivants. Mais ce n'était pas seulement lui qui lançait des idées, ils faisaient un travail de groupe avec la participation de tous les comédiens; quant à moi, en les observant je prenais des notes

car je présenterais mon travail le lendemain en classe.

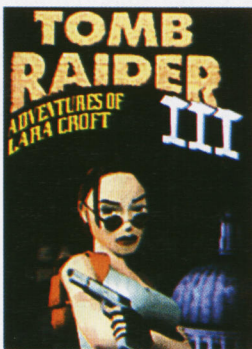
Soudain la musique a commencé à séduire les acteurs et chacun a son tour s'est mis à paraître sur la scène. C'est à ce moment là que j'ai vu les spectateurs et que j'ai compris qu'il s'agissait d'un spectacle. J'étais demeuré pendant deux jours avec eux dans cette salle de théâtre et juste en ce moment là ils jouaient la dernière scène de leur spectacle. Après leur avoir souhaité la bonne chance avant le commencement de la représentation j'avais décidé de regarder la pièce d'un endroit voisin aux spots ou il faisait chaud mais ma place avait la plus belle vue, elle était la meilleure et la plus confortable par rapport à celles des spectateurs qui étaient assis au-dessous de moi. Quelques-uns prenaient des photos, certains autres murmuraient des paroles entre eux. Tout d'un coup un enthousiasme immense a jailli, c'était le moment de la réapparition des comédiens sur la scène pour saluer le public. Au même moment un grand bonheur émanait de leur corps et de leur visage mais en même temps ils éprouvaient une amère tristesse car après neuf mois de compagnie, de partage et d'intimité ils devaient se quitter car la plupart du groupe serait partie ailleurs et il resterait seulement deux stagiaires; ce serait un coup très difficile à supporter. Ces deux derniers étaient des nouveaux dans la troupe et pendant cette année scolaire ils avaient fait une sorte de stage dans la troupe. Et maintenant c'était à eux de diriger les nouveaux qui arriveraient l'année prochaine parce qu'il y aurait toujours des débutants.

La nuit de ce jour-la, sans qu'ils se rendent compte je les ai tous ensorcelés dans leur sommeil grâce à une petite magie que j'avais montée dont toute la troupe se souviendrait. Après avoir composé mes notes je suis rentré via les nuages toujours le plus tôt possible grâce à ma chaussette magique. Parmi ceux qui vont interpréter ces paroles il y a une personne qui avoue cordialement : **“Je vous remercie pour cette année à propos de tout ce qu'on a vécu ensemble. Merci aux metteurs en scène et aux comédiens de la troupe française du Lycée Saint-Jo.”**

Can BORA

LES JEUX INTERACTIFS

Si vous avez quelque ennui aux temps libres, je peux vous proposer une belle solution. Mais vous devez avoir un bon système. En informatique, interactif veut dire qu'un logiciel permet d'établir un dialogue entre l'utilisateur et le logiciel.

Les jeux interactifs peuvent vous proposer presque tout: le fantastique, la vitesse, la mort, le sacrifice, la peur, la folie, la comédie, les magies, l'honneur, la joie, la tristesse...etc. Les jeux interactifs sont créés pour que nos fantaisies se réalisent. Il y a une chose très claire: on ne peut pas les réaliser dans la vie courante parce qu'il y a des règles. Les gens qui jouent aux jeux interactifs, choisissent plus le sentiment de la mort parce que la mort est un secret, elle est comme un paquet bien emballé. On ne sait pas ce qu'il y a dedans. On ne sait pas l'avenir

de la mort. Mais on peut l'inventer. C'est la logique des jeux interactifs parce que le mystère, l'invention attirent beaucoup de gens.

Les jeux interactifs peuvent nous faire sentir les sentiments les plus extrêmes qu'on ne peut pas éprouver dans la vie courante. Cette astuce attire plusieurs millions de joueurs aux jeux interactifs. En conséquence ils ne sont pas dangereux mais plutôt divertissants pour les amateurs de l'émotion.

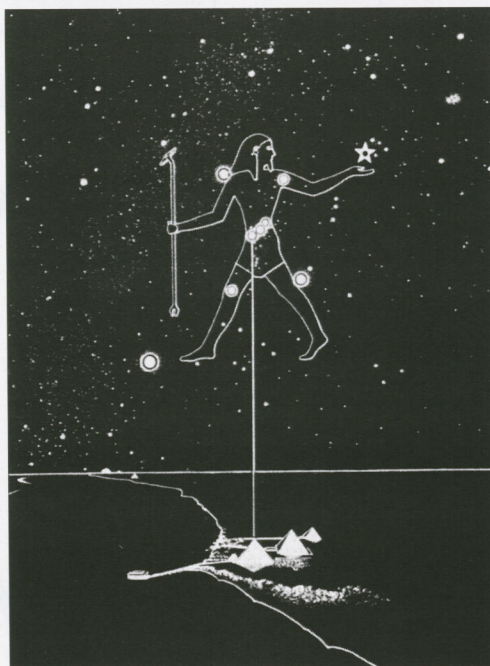
Barış SAĞDIÇ

L'an 1400 – Avant JC Gizeh Plateau - Caire

Club de l'Égyptologie

Le soleil brillait au-dessus des eaux claires du Nil, des bateaux naviguaient calmement avec le coulage vers le Delta. Des amas de papyrus recouvraient les côtes de la grande rivière. Les chants gais des paysans travaillant dans les champs remplissaient l'air doux; c'était chémou: la saison de la moisson.

A ce moment-là, des chasseurs distingués avec leur teints bronzés sur les sables jaunes du désert marchaient avec précaution sans faire de bruit. Soudain ils s'arrêtèrent. Un jeune homme de grande taille, coiffé d'une chevelure étrange lança son lasso et une seconde après le cri d'une antilope déchirant le ciel bleu se fit entendre. Deux chasseurs coururent auprès de l'animal blessé pour l'enlever de la terre sableuse. **“C'était un bon tir mon prince, vous l'avez eue vivante”** repliqua un petit homme vêtu différemment des autres; c'était le premier assistant du prince Tutmosis. **“Temps de faire la pause Selmak, vous êtes libres pour maintenant.”** répondit le prince. En faisant une révérence devant le jeune homme, Selmak se retira et avec le groupe il partit vers les chameaux. A son tour, prince Tutmosis décida d'aller vers l'ombre du grand sphinx¹ pour se reposer. Il était construit par ses ancêtres pour protéger les trois pyramides placées en arrière. Peu après il s'endormit...

une mission à accomplir Selmak!”

XVIII siècle, Après JC Gizeh Plateau - Caire

L'un des fellahs travaillant à la restauration du sphinx courait en poussant des cris de joie; il avait trouvé une plaque antique. Il y avait des inscriptions hiéroglyphiques au-dessus.

Grâce à la découverte de l'égyptologue français J.F. Champollion, les hiéroglyphes pouvaient maintenant nous parler. La plaque (placée plus tard au musée national du caire) trouvée entre les pattes du grand sphinx était déchiffrée aussi. Elle parlait du rêve du prince Tutmosis et de son succès à restaurer le sphinx. Et aussi comment il était devenu le pharaon Tutmosis IV...

¹ une créature de légende au corps de lion, à la tête d'homme

² la double couronne de l'Égypte

³ l'Égypte

Dans son sommeil, il entendit une voix appelant son nom: **“Prince Tutmosis, aide-moi!”** Il ouvrit ses yeux, **“où suis-je?”** se demanda-t-il; il n'y avait que le désert autour de lui. Le prince sursauta avec la même voix: **“Aide-moi!...”** Il se tourna vivement en arrière et se trouva face à face avec le grand sphinx! Après avoir poussé un cri d'horreur il se rendit compte de ce que le sphinx lui disait: **“Prince Tutmosis, mon corps est recouvert de sable du désert apporté par les siècles. Si tu arrives à le désensabler, tu seras récompensé du pschent² de Kémèt³!”** Après avoir dit ces mots, le sphinx disparut devant les yeux du jeune homme.

“Réveillez-vous mon prince, il faut retourner au palais.” Quelqu'un secouait son bras. Il ouvrit de nouveau ses yeux et vit le visage inquiet de son assistant. Le prince sourit et répondit: **“Nous avons**

Asli GENÇ

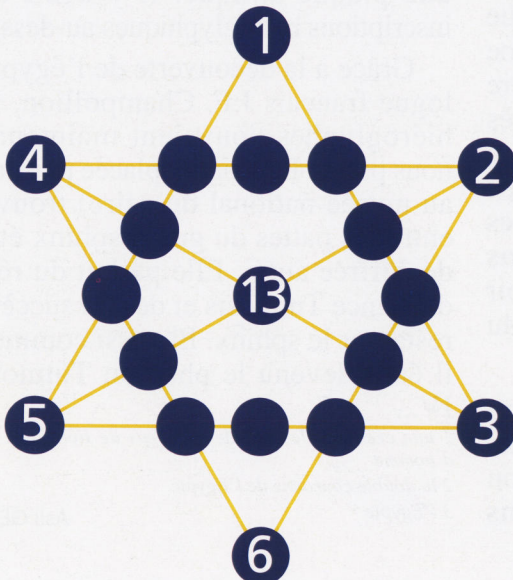
ILLUSIONS OPTIQUES

Ci-dessous l'étudiant était très brillant. Il devient professeur après des années. A quoi ressemble-t-il maintenant à votre avis?

ETOILE

Placer les chiffres de 1 à 19 dans les cercles de l'étoile à 6 points de façon à obtenir la somme 46 à chaque ligne horizontale.

UN DEMI-PENNY

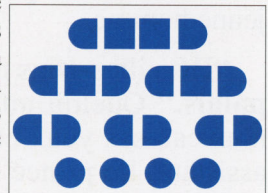
Ci-contre un timbre d'un demi-penny, qui montre Colomb sur son navire regardant à travers son télescope. Ce timbre fut émis en 1903 par le Conseil britannique pour les territoires d'outre-mer. Mais ce timbre a quelque chose d'étrange. Savez-vous ce que c'est?

COMBAT NAVAL

				●							1
											1
											0
								☄			2
●											5
								■			1
				●			☄				5
											0
											4
	☄									●	1
1	1	1	2	6	2	3	0	4	0		

Ci-dessus sont les navires à placer au tableau les morceaux donnés sur le tableau désignent les différentes parties des navires. Vous devez placer les navires soit horizontalement soit verticalement mais faisant attention à ce qu'elles ne se croisent pas. Les chiffres à droite et au-dessous de la figure montrent le nombre des parties de navires qui existent à chaque ligne (verticale ou horizontale). Les ondes montrent l'absence de navire dans la case où elles figurent.

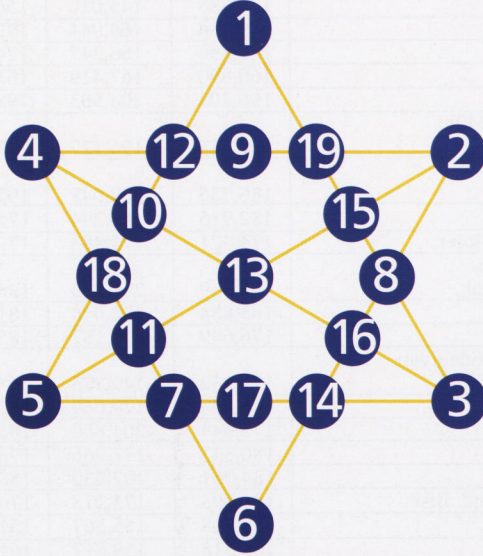

SOLUTIONS

ILLUSIONS OPTIQUES

Tournez la page à l'envers pour voir.

ETOILE

UN DEMI-PENNY

Colomb mourut en 1506, et le télescope fut inventé en 1609.

COMBAT NAVAL

				●							1
				●							1
											0
				●		●			⊞		2
●		●		●		●			●		5
									●		1
	●		●	●	●	⊞		●			5
											0
	⊞		●	●	●	●					4
									●		1
	1	1	1	2	6	2	3	0	4	0	

ÖSS – GSÜ – YÖS Sonuçları ve Yurtdışında Okuyan Öğrencilerimiz

SOYADI İSİM	ÜNİVERSİTE	BÖLÜM	SÖZ	SAY	EA
ACELECIYAN Rona	Bilgi	İşletme-iktisat	153,972	154,085	161,056
ACIKARAOĞLU Oğuz	Kocaeli * Grenoble I	İktisat * Matematik, Bilgisayar	165,341	183,525	173,914
AKAR Özge	Işık	Enformasyon Teknolojileri	138,726	160,270	152,708
AKBAL Burcu	Yeditepe	Kimya Müh.	145,698	163,990	178,534
AKKUYU Gizem	Koç * Paris IV	Sosyoloji İng * Hukuk	174,194	155,500	166,475
ALTINOK Engin	YTÜ	Makine Müh İÖ	181,545	199,512	186,329
ARGÜDER Özge	Koç	Psikoloji İng	171,335	145,080	156,843
ARKON Berke	Koç	Ekonomi İng	179,784	164,944	172,625
ATAR Pelin	MSÜ	Sosyoloji	181,194	166,347	174,441
ATAY Sena	Bilgi	İşletme	160,890	167,419	163,278
ATES Pınar	İTÜ	Mimarlık	196,203	208,503	198,046
AVCIER Can	İÜ * GSÜ	Deniz Uş. İşl. Müh. * İktisat	180,787	196,127	187,004
AYTEKİN Onur	İTÜ * GSÜ	İnşaat Müh. * İşletme	186,735	209,048	192,906
BABAĞLU Çağdaş	İÜ	Sosyoloji	182,915	169,294	175,634
BAHADAN Hamdi Can	Kocaeli	Uluslararası İlişkiler	174,421	173,483	172,355
BALATA Serkan	YTÜ * GSÜ	Matematik Müh. * Bilgisayar Müh.	192,389	211,273	196,517
BERKSOY İrem	Marmara	Hukuk	183,884	172,044	181,053
BİLGE Sara			176,649	193,187	185,522
BİLGİN Yelin	İÜ * Perpignan	Fransız Dili ve Edebiyatı * Modern Edebiyat	177,932	149,725	163,614
BİLGİNOĞLU Ela	Yeditepe	Kimya Müh.	146,654	179,069	163,286
BOYACIOĞLU Onur	YTÜ	İnşaat Müh.	175,344	204,860	185,898
BOZKURT Deniz	MÜ	Sosyoloji İng.	180,332	177,966	178,545
BULUT Serkut	GSÜ	İşletme	184,761	197,230	188,436
BÜRTEK Serra	İstanbul	Çalışma Eko. End. İlişk.	181,093	173,278	176,198
CAN Emre	Işık	Bilgisayar Müh.	138,768	165,567	151,430
ÇAKAR Berk	Doğuş	Endüstri Müh.	166,518	159,817	161,880
ÇAMLİBEL Simin	Yeditepe	Hukuk	167,243	175,595	176,213
ÇAYCI Can	Koç	Elektrik-Elektronik Müh. İng.	171,233	194,215	181,612
ÇEBİ Derya	Sabancı	Mühendislik ve Doğa Bil.	194,918	210,806	197,158
ÇINAR Sezin	Yeditepe	Siy. Bil. ve Ulusl. İlişk. Fr Burslu	180,802	177,239	179,318
ÇOPUR Sezin	YTÜ	Mütercim Tercümanlık Fr	170,253	148,057	159,232
DAĞ Ferhat	Bilkent	İktisat	170,808	192,805	180,059
DEMİRTAŞ Erben	Rennes II	Gösteri Sanatları	170,023	156,903	163,801
DİRİL Emir	YTÜ	Gemi İnşaat Müh. İÖ	182,221	195,780	186,178
DÜNDAR Begüm	YTÜ	İktisat İÖ	178,290	183,565	181,677
ERALP Sinan	İÜ	İşletme İÖ	178,518	178,690	179,315
EYMİRLİOĞLU Ayşar	GSÜ	Hukuk	182,349	173,458	177,909
GAZİOĞLU Begüm	Koç GSÜ	Ekonomi İng. Sosyoloji	187,207	183,480	189,953
GEÇKİN Didem	Uludağ	Ekonometri İÖ	176,147	167,540	170,865
GENÇ Aslı	Osmangazi * Avusturya	Endüstri Müh. * Endüstri Müh.			
GENÇ Ertuğrul	MÜ	İşletme	185,835	198,498	186,607
GEZGİN Tuğba	İzzet Baysal	İktisat	160,808	170,427	167,285
GİRAY Serhan	YTÜ * MÜ	Bileşik Sanatlar * İç Mimarlık	170,012	150,243	160,264
GÖKSU Nil	Yeditepe	Uluslararası Ticaret Yön.	168,485	147,762	161,298
GÜL Ahmet	Sabancı	Mühendislik ve Doğa Bil.	178,542	201,302	184,929
GÜLER Müge	Nancy II	İletişim	164,894	145,580	156,699
GÜLLE İncifer	Koç	Uluslararası İlişk. İng	177,250	167,626	175,409
GÜNEY Murat	Koç	Ekonomi İng	175,834	178,108	173,283
GÜRÇAY Emre	Koç	Elektrik-Elektronik Müh. İng.	193,265	213,767	199,648
GÜRSES Hande	Boğaziçi GSÜ	Türk Dili ve Edebiyatı Sosyoloji	191,840	186,530	187,273
GÜVEN Murat	Bilgi	Bilgisayar	160,426	181,116	169,996
HADDELER Aykun	Koç	Bilgisayar Müh. İng.	192,717	203,212	192,965
HÜSREV Deniz	Purdue		181,436	170,024	174,312
İNAL Eren	Koç	Ekonomi İng.	187,929	198,297	188,804
İNANÇ Ece	Sabancı * GSÜ	Sanat ve Sosyal Bilimler * Sosyoloji	191,963	181,072	185,235
İSKENDEROĞLU Tuğçe	Nice	İşletme ve Ekonomi	161,287	185,386	176,147

SOYADI İSİM	ÜNİVERSİTE	BÖLÜM	SÖZ	SAY	EA
İSTANBULLUOĞLU Orçun	MÜ	Maliye İÖ	178,576	171,727	175,438
İZOLLUOĞLU Gaye	Tercih formu	teslim edilmedi	126,785	134,144	131,871
KABOĞLU Bahar	Hacettepe * GSÜ	Gıda Müh * İktisat	176,073	204,878	190,494
KANSU Ece	GSÜ İTÜ Grenoble II * GSÜ	Uluslararası İlişkiler Kimya Endüstri Müh. * Bilgisayar Müh.	187,818	204,968	194,203
KAPANCI Melis	Işık	Bilgisayar Müh.	140,850	161,157	155,991
KARADENİZ Hamdi	YTÜ	Gemi İnşaat Müh. İÖ	156,541	194,379	176,667
KILIÇER İpek	Duke	Ekonomi			
KORONEL Alp	Koç	Endüstri Müh. İng	192,393	208,239	196,792
KOTİL Merve	Yeditepe	İşletme	166,892	165,454	169,426
KÖSELEÇİ Ayşegül	Bilgi	Hukuk	179,550	163,242	171,155
MANAP Mine	YTÜ	Kimya	182,830	190,006	186,581
MERTOĞLU Beliz	Koç	İşletme İng.	177,128	185,751	180,461
OB DAN Elif	Koç * GSÜ	Uluslararası İlişkiler İng. * İletişim	185,759	183,893	182,108
OKYAYLI Batuhan	Bilgi	Uluslararası Finans	170,719	153,759	161,676
OLTULUGİL İnanç			139,651	166,444	154,363
ÖNEN Lerzan	YTÜ	Mütercim Tercümanlık	179,527	159,409	169,965
ÖNER Mertay	York	Enformasyon Teknolojileri	142,733	146,247	150,167
ÖZALP Selin	MSÜ	Mimarlık			
ÖZCAN Nur	Bilgi GSÜ * GSÜ Strasbourg III	Hukuk Kamu Yönetimi * Hukuk Hukuk	183,712	167,550	174,583
ÖZDEMİR KIRAN Merve	MÜ * GSÜ	Hukuk * Siyaset Bil. ve Kamu Yön.	192,434	173,028	181,435
ÖZEL Nazlı	Lille	İletişim	168,328	141,024	153,176
ÖZSOY Yalçın	YTÜ * GSÜ	Kimya Müh * Bilgisayar Müh	183,300	199,713	187,413
ÖZYURT İrmak	Sakarya	İşletme	172,617	171,076	170,316
PERAHYA Rıfat	Tufts	Ekonomi			
POYRAZ Elif	Koç * GSÜ	Uluslararası İlişkiler İng. * Siyaset Bil. ve Kamu Yön.	190,690	172,285	180,051
SAY Gizem	İTÜ	Jeoloji Müh.	177,322	189,319	179,603
SELÇUK Ayşe	YTÜ	Mütercim Tercümanlık	172,804	167,947	171,109
SOMER Minâ	İsviçre	?			
SORGUNLU Burcu	İÜ	Fizik	162,928	180,507	171,838
ŞENER Pınar	Bilgi	İşletme	147,525	165,773	160,370
TABAK Selen	YTÜ	Çevre Müh.	179,897	198,449	186,032
TAHİNCİOĞLU Melisa	Atılım	İktisat	141,962	144,478	149,975
TANSU Gizem	Başkent * Versailles St.Quentin	Hukuk * Hukuk	177,080	156,532	166,285
TANUĞUR Ufuk	MÜ	Hukuk	177,640	179,002	180,183
TAŞ Özge	Marmara	Radyo-Tv-Sinema	180,002	152,720	165,140
TEKİN Duygun	İÜ	Biyoloji	165,929	176,512	172,043
TEMİZ Bahar	Ankara * Sorbonne	Felsefe * Felsefe	171,811	163,542	170,200
TOPÇUOĞLU Burak	İTÜ	Maden Müh.	175,924	192,421	183,948
TOPLUTEPE Özge	Anadolu	Seramik Müh.	164,265	174,274	169,415
TUFAN Çiğdem	Yeditepe	Siy. Bil. ve Ulusl. İİş. Fr.	176,155	160,536	167,899
TÜNAY Zeynep	MSÜ	Sanat Tarihi	176,147	157,576	167,803
TÜREL Erhan	Bahçeşehir * Virginia Tech	İşletme * Mühendislik	162,029	159,470	160,101
TÜZER Pelin	Koç	İşletme İng.	188,682	184,617	185,621
UĞURLU Akın	Bilgi Sorbonne * GSÜ	İşletme Burslu Ekonomi * Endüstri Müh.	193,735	207,009	196,849
UNGAN Umüt	Kocaeli * Nantes	İşletme * Ekonomi ve İşletme	170,713	177,894	175,754
UZUNER Özgür	Koç	Ekonomi İng.	159,571	181,682	172,605
UÇOK Zerrin	Koç	İşletme İng.	184,338	195,297	185,565
ÜNAL Sinan	Marmara * GSÜ	Hukuk * İktisat	184,986	181,270	180,705
ÜNVER Süheyl	Bilgi	İşletme	170,698	154,981	164,523
ÜSTÜNDAĞ Deniz	YTÜ	Mütercim Tercümanlık	159,725	149,365	152,404
YALVAÇ Müge	YTÜ	Mimarlık	160,655	202,049	177,940
YENEN Işıl	Bilkent	İşletme	186,850	172,620	178,172
YENİARAS Volkan	Koç	Ekonomi İng.	182,304	172,957	175,914

* : Öğrencimizin kaydolduğu üniversite ve bölüm

Hazırlayanlar: Rehber Öğretmen Şule Koçak, Rehber Öğretmen Gülriz Uzgören, Müdür Yardımcısı Ender Üstünel

